col. (r) FLORIAN GÂRZ

PÁPÁ, MARELE SPION

- *Un spion rupe tăcerea !*
- *Col. Fl. Gârz a condus ... devalizarea SUA*
- *180.000.000 de americani au amprentele la FBI !...*
- *Spionii Ungariei în conducerea României*
- *„Părintele" Comunității serviciilor de informații*
- *În SUA se specializează ... agenții CIA*

Editura CRAIOVA

Colecția EXPLOZIV

col. (r) FLORIAN GÂRZ

PÁPÁ, MARELE SPION

Editura OBIECTIV CRAIOVA

BIOGRAFIE

Colonel (r) FLORIAN GÂRZ

S-a născut la **1 aprilie 1935**, în satul **Borozel**, comuna Borod, din județul **Bihor**. În urma Dictatului de la Viena din **1940**, familia s-a refugiat în Banat.

A absolvit şapte clase în municipiul **Reşița**, remarcându-se ca un elev de excepție. De la vârsta de **16 ani**, s-a dedicat carierei militare, urmând **cursurile Liceului Militar „Dimitrie Cantemir"**, pe care l-a absolvit în **1954**, făcând parte dintr-o „promoție de aur" care l-a inclus şi pe marele poet, scriitor şi dramaturg **Marin Sorescu.**

A absolvit Şcoala Militară de ofițeri „Nicolae Bălcescu" în **1957**, Academia de înalte Studii Militare în **1972** şi Cursul Post-Academic de Strategie în **1986**, toate cu titlul de **şef de promoție.**

Cariera militară, de la gradul de locotenent până la cel de colonel, şi-a derulat-o **în cadrul Direcției de Informații Militare.**

Între 1961 şi 1975, a îndeplinit misiuni pe linie de cercetare strategică la **Londra, Beijing şi Ankara.**

În momentele de tensiune maximă ale epocii războiului rece, cum au fost criza rachetelor din Cuba din 1962, „Războiului de 6 zile" din 1967 şi „Războiul Yom Kipur" din 1973, debarcarea militară turcească din Cipru în 1974, conflictul militar anglo-argentinian din Atlanticul de Sud din 1982, precum şi fenomenele de criză din fosta lume comunistă, mai ales cele din Polonia de după 1981, s-a dovedit a fi un **expert atât în culegerea de informații, cât şi în cea de analiză şi prog-**

nozã, anticipând cu precizie evoluții acolo unde servicii străine de informații de mare prestigiu au eşuat.

În perioada **1978-1981** a condus activitatea de culegere de informații în spațiul statelor membre în N.A.T.O., iar în perioada **1982-1984** a fost **şeful Secției analizã-sintezã din D.I.M.** A fost **destituit din această funcție** de către ministrul Apărării Naționale, general Constantin Olteanu, pentru „**atitudine necorespunzătoare față de comandantul suprem**" în iunie 1984 (solicitase demisia lui Nicolae Ceauşescu).

În perioada **1991-1997**, a deținut funcția de **consilier în Departamentul pentru Apărare, Siguranță Națională şi Ordine Publică şi de şef al Secratriatului Consiliului Suprem de Apărare a Țării din cadrul Preşedinției României.**

Este autor a numeroase studii de specialitate, printre care ***„Surprinderea în războiul modern"*** şi ***„Bătălia aeroterestră 2000"***, publicate în anii '80 şi confirmate, în special de războiul din Golful Persic din 1990-1991.

Cărțile sale ***„Jugoslavia în flăcări"*** (1993), ***„N.A.T.O. - Globalizare sau dispariție"*** (1995), ***„Expansiunea spre est a N.A.T.O."*** (1997) sunt modele de geopolitică aplicată, constituind material bibliografic în toate centrele de învățământ superior, atât militare, cât şi civile.

A mai publicat, la Editura OBIECTIV: ***„CIA contra KGB"*** (1999), ***„Ghidul spionului român"*** (2001), ***„Spionajul total în acțiune"*** (2001), ***„Democrația hienelor / Spionaj, sânge şi teroare"*** şi ***„Spionaj şi diversiune"*** (2002), ***„Spionajul şi Puterea"***, ***„Spionaj şi sex"*** (2003), ***„Noua Apocalipsă"***, ***„Apocalipsa şi România"*** (2004), ***„Cavalerii Apocalipsei"***, ***„Istoria interzisă"*** (2005) şi ***„Antichrist în Război"*** - **vol. I, II** (2006).

Cei care-l cunosc, din țară şi străinătate, îl apreciază ca pe **un analist politico-militar ce nu a fost nicicând surprins de evenimente.**

CUVÂNTUL EDITORULUI

În primul rând o precizare absolut necesară: **titlul prezentei cărți aparține Editurii *OBIECTIV* şi nu autorului.** Mai clar: **dl. Gârz nu a agreat un astfel de titlu pentru a nu se crede că doreşte să se laude**: *„Mari spioni au fost Gehlen şi alții rămaşi în istorie !"* Subliniez, deci, din nou că **titlul a fost stabilit de subsemnatul, din considerente ce țin de asigurarea unei vandabilități deosebite a cărții.** În cei 10 ani ca editor de carte am acumulat suficientă experiență ca să ştiu când un titlu „vinde" foarte bine...

„Pápá, marele spion" este nu numai o formulă de marketing, ci şi **o carte de excepție, cum puține veți găsi în domeniul spionajului !**

De excepție este şi experiența acumulată de dl. col.(r) Florian Gârz în cei peste 30 ani petrecuți pe Frontul Nevăzut, pe aproape toate palierele meseriei. Vă puteți convinge de aceasta şi din biografia ataşată (şi) lucrării de față dar mai ales din paginile care urmează.

Despre activitatea spionilor se află, în general, prea puțin, dincolo de cazurile deja prăfuite şi arhicunoscute, şi mai ales **după ce sunt prinşi sau dovediți.** Din câte ştiu, dl. Gârz n-a fost nici prins şi nici dovedit vreodată...

Exceptând „cazul Caraman", care a devenit celebru datorită autorilor occidentali, **despre spionii români s-a scris foarte puțin** iar cazurile mai cunoscute le găsiți în ***„Culisele României"***. Este în primul rând **o dovadă de profesionalism a serviciilor secrete româneşti, care şi-au făcut datoria în linişte** şi nu prin... presa occidentală, de la Moscova etc.

A se reține că **nici măcar Pacepa n-a avut ocazia să trădeze prea multe nume**...

După cum ați văzut însă şi de pe copertă, **dl. Gârz...rupe tăcerea !** Ce l-a îndemnat către un asemenea gest, mai puțin întâlnit şi după ce ani mulți a fost imun la insistențele mele ? O spune chiar domnia sa: **dorința de a aduce un elogiu mentorului său, gen.(r) Gheorghe Dănciulescu, unul din marii spioni ai lumii**, rămas nemeritat în uitare.

Din lucrarea de față veți afla cum...devalizau spionii români Occidentul de secrete, fără a fi prinşi. Cazurile sunt concrete, prezentate **cu multe amănunte** şi l-au avut ca actor pe dl. Gârz. Vă veți convinge că **spionii români lucrau mai puțin spectaculos dar mai eficient** ca mulți dintre „eroii" de tip James Bond ! De multe ori, chiar fără tehnica supersofisticată din domeniu, inteligența şi răbdarea fiind adeseori cele mai redutabile „arme".

Arsenalul unui spion depăşeşte, de multe ori, orice imaginație de tip SF. Stilouri cu otravă sau explozive. Torpile purtate de scafandrii italieni în ultimul război mondial. Pistolul-stilou 22 LR (14 cm, 160 gr.). Piatra...din plastic a spionilor britanici, descoperită la Moscova în urmă cu puțin timp, prin care se puteau primi şi transmite informații către un laptop (până la 20 m). **Românii** n-au dus, însă, lipsă niciodată de imaginație iar **microfoanele** puse de ei **în tocurile diplomaților occidentali** au rămas „de poveste" în istoria spionajului.

Din câte ştiți, **dl. Gârz a refuzat de foarte multe ori apariția în mass-media, mai ales în emisiunile TV** iar dl. Ion Cristoiu vă poate confirma. Cu atât mai mare mi-a fost surpriza să descopăr, în documentarea pregătită pentru *„Marile Enigme"* - vol. II şi Cuvântul editorului

la titlurile noi, **o pagină de ziar dedicată spionilor, în care dl. Gârz era „cap de afiş"**, cu destăinuiri interesante din această profesie. Este vorba de articolul ***„Ofiţerii acoperiţi - aceşti necunoscuţi care-şi servesc ţara"***, semnat de **Mihaela Onofrei** (ZIUA - *„Dosare ultrasecrete"*, 18.02.06, pag. IV - integrală), un articol ce mai are ca „surse" un spion SIE şi un şef de structură a SIE.

Voi prezenta doar **o parte din afirmaţiile domnului Florian Gârz**, apărute în acest articol, relevante pentru complexitatea şi periculozitatea profesiei de spion:

„Orice spion are o acoperire legală (paşaport diplomatic) sau ilegală. (...) ***Paşaportul diplomatic iţi garantează că nu vei fi arestat, dar nu-ţi garantează viaţa.*** *O maşină condusă de un beţiv poate să dea peste tine şi mai există varianta să fii* ***împuşcat cu un cartuş cât un bob de piper, infectat cu tuberculoză rezistentă la antibiotice***.

(...) O acoperire semilegală poate fi cea de ***jurnalist sau om de afaceri***. *Ultima este din ce în ce mai folosită. Nu există companie serioasă, mai ales cele transnaţionale, care să nu aibă serviciu de spionaj propriu.*

(...) Un procedeu des folosit este ***impersonarea***. *Un cetăţean a murit într-un accident; s-a înecat; nu i s-a mai găsit cadavrul; poate l-ai înecat chiar tu. Ofiţerul acoperit preia identitatea rămasă vacantă şi locul în societate al dispărutului. Aceştia sunt ofiţeri deplin conspiraţi sau* ***fantome***. *Nici nu trec pe strada pe care se află ambasada ţării lor. Înainte de a se stabili în statul-ţintă,* ***fac ocolul lumii, ca să-şi şteargă urmele***. *Iau legătura cu controlorii lor pe teritoriul altui stat sau prin legături conspirate.*

(...) La o întâlnire cu agentul pleci ***cu trei ore înainte***. ***Dacă ai constatat filajul*** *pe urmele tale,* ***te duci acasă şi te culci***. *Restul sunt poveşti - că rupi filajul, că-l prăfuieşti - toate sunt poveşti. Nu faci aşa ceva, pentru că* ***rişti*** *- acoperirea ta şi poate chiar viaţa agentului.*

Ruşii au inventat o metodă pentru ca spionii lor cu acoperire diplomatică să poată ieşi din ambasadă fără să fie observaţi. (...) Atunci când cineva urmează să aibă un contact operativ important, se organizează ***ieşiri în cascadă*** *- într-un interval de* ***20 minute*** *ies* ***50 de persoane***. *Unul dintre cei ce ies este spionul care urmează să meargă la întâlnire. Dar nu sunt destule echipe să-i fileze pe toţi.*

(...) ***Ca să te poţi întâlni cu agentul*** *şi să faci schimb de informaţii, trebuie să cunoşti Bucureştiul cum nu te cunoaşte mama ta pe tine. Trebuie să ştii unde sunt sediile SRI, SIE, MApN - oficiale şi conspirate.* ***Trebuie să ştii unde sunt toate obiectivele de securitate naţională.*** *Acolo nu-ţi dai întâlnire, locurile sunt supravegheate, fotografiate şi filmate.* ***O căsuţă tainică nu se foloseşte de două ori****, pentru ca te-ai dus naibii !* ***Spionul nu va intra în situaţii care să-i compromită acoperirea.*** *Se va apropia de informaţie cât îi permite legenda."*

În alte lucrări şi în cea prezentă, dl. Gârz a mai „scăpat" câte ceva despre activitatea **la Ankara**. Cel puţin două realizări au rezultat până acum: **a produs dovezile că SUA aveau rachete nucleare** în Turcia în timpul „scandalului Cuba" şi **a prevăzut că Turcia va invada Ciprul**.

Amănunte suplimentare aflăm mai departe:

„Când m-am prezentat la ***Ankara*** *- unde am fost* ***ataşat militar adjunct*** *- m-a primit ministrul Apărării, care mi-a spus: «Ne bucurăm că sunteţi aici, vă vom susţine !» Iar eu am gândit: cum îl susţine funia pe spânzurat. Astea sunt relaţiile diplomatice. Când am plecat, acelaşi ge-*

*neral mi-a spus: «Domnule maior, am informații precise că, pe timpul şederii dumitale aici, **ai fost foarte activ. Îmi pare rău că nu te-am prins**». Eu am răspuns: «Domule general, mie nu-mi pare rău».*

Ca spion, dacă ai fost prins, nu recunoşti nimic. Negi până în pânzele albe."

Toți spionii îşi riscă viața aproape în fiecare zi iar foarte puțini au şi avantaje, nu toți pot fi Oliver North, care vindea armament şi droguri în America de Sud, umplându-şi buzunarele...„Avantajele" d-lui Gârz au fost un apartament de **3 camere** şi o **„Dacie" veche** ! Cu toate funcțiile importante pe care le-a avut, în prima parte a anilor '80 şi '90. Iar **pe un asemenea om din elita spionajului românesc vine să-l acuze** (pe unde apucă) unul ca **Marius Oprea**, ajuns consilier al premierului Tăriceanu **fără** a avea **„certificat ORNISS" (deci fără a prezenta garanția că nu a fost racolat de servicii secrete străine !)**, care este deranjat la culme că *„dl. Gârz a condus spionajul contra NATO"* (i-auzi blasfemie !) şi ar vrea ca toți spionii să fie...transparenți ! Ca el, eventual...

* *

Ca spion sau şef al Sintezelor la DIA, **col. Gârz a adus o serie de servicii țării şi a avut mereu curajul să spună lucrurilor pe nume. În 1984 a cerut...demisia lui Ceauşescu**, într-o şedință de partid, iar după 1990 **a avertizat insistent *„pericolului Ungaria"*. Ceauşescu doar l-a demis** din funcția de şef al „Sintezelor", recunoscându-i valoarea profesională, în schimb **Iliescu şi Constantinescu l-au ignorat.** Valoarea sa era cunoscută de **americani** încă din **1968**, când **i-au propus...să-l scoată din țară într-o valiză diplomatică !** Dorita racolare i-ar fi scutit, în anii următori, de loviturile primite din plin, atât de SUA, cât şi de „pudelii" de la Londra...

Dl. Gârz a adus țării şi informații/documentații pentru dezvoltarea industriei de apărare, inclusiv motoarele avioanelor fabricate la Craiova dar pentru indivizi de genul Marius Oprea, aşa ceva este inacceptabil şi de blamat !!

Încă din 1991, cel supranumit ***„Pápá al serviciilor româneşti"*** avea să prezinte insistent ***„dosarul Ungaria"***. A fost ignorat permanent de doi preşedinți aleşi pentru a apăra interesele României iar acest dosar **a crescut continuu**, până în pragul...imploziei țării, **fără ca „aleşii şi numiții" să ia măsurile cuvenite şi necesare !**

De 17 ani, România pare să nu mai aibă la conducere români !! Țara este vândută bucată cu bucată şi dezmembrată la fel, presa sesizează cu disperare dar politicienii se dau „inconştienți". Trădarea este evidentă şi incredibil de extinsă la vârful clasei politice ! **Țara este furată, Nația umilită dar pe ei nu-i interesează...**Sunt grijulii cu scaunele, propriile averi, drepturile „investitorilor străini", „obligațiile asumate" față de Occident, drepturile minorităților, puşcăriaşilor, trădătorilor, homosexualilor etc dar niciodată față de avuția națională sau drepturile românilor, din țară sau de peste granită...

Câteva informații culese dintr-un „dosar" imens al semnalărilor din presă vă vor lămuri suficient.

*

Un articol din ZIUA (02.03.07, p. 13) afirmă, din titlu, că *„Datoria României a crescut de 170 de ori în 17 ani "*. Deşi şocantă, informația este eronată: **în decembrie 1989, România nu mai avea datorii din**

martie, ci 2 miliarde dolari în cont şi 3 (trei) de încasat ! Pentru a exista o bază, articolul face referire la creditul fără dobândă primit în **1970** de la **China** şi **rambursabil prin livrări de utilaje** pentru termocentralele Pucheng: **209 milioane dolari**. Ar trebui să credem că n-a fost lichidat până la sfârşitul anului 1990 ?

Cert este că **datoria** ajunsese, în **31.12.2006**, la...**35,61 miliarde dolari** (27,718 md. euro) iar **47,3%** din cea publică era **către FMI sau BM**...

Deşi datoriile ţării au fost o caracteristică pentru ultimii...30 ani, unii au trăit foarte bine iar copiii lor trăiesc şi mai bine, după 1990. O informaţie mai veche din *„Caţavencu"* explică multe din ce se întâmplă în prezent şi ne arată că **o ţară e condusă adeseori nu de cei din prima linie**, indiferent cât de atotputernici par ei.

Toată ţara a auzit de **Irinel Columbeanu** & Monica şi probabil îşi pune întrebări cum a ajuns acesta atât de bogat, pentru că nu se vede făcând afaceri, **viaţa sa** părând **o continuă *„dolce vita"***. Răspunsul ni-l oferă...**tatăl său**. **Alphons Columbeanu a lucrat în Guvernul României** (trageţi aer în piept !) **pe vremea** următoarelor regimuri şi guverne: **Gheorghiu-Dej, Ceauşescu, Iliescu, Ciorbea şi Adrian Năstase**.

Ultima revenire, la **77 ani**, ca şi **consilier al secretarului-general al Guvernului, Şerban Mihăilescu**. Explicaţie: A. Columbeanu intervenise, pe vremuri, pe lângă C. Dăscălescu (prim-ministru), să-l angajeze consilier pe Ş. Mihăilescu, rămas celebru apoi ca „Miki-şpagă"...

Dacă am judeca după informaţiile oficiale, **Alphons Columbeanu nu avea absolut nici o şansă de a mai rămâne în Guvern după schimbarea regimului sau a premierului ! Toţi cei care au succedat au fost duşmanii sau adversarii celor precedenţi** dar, cu toate acestea, „Alphons cel Rezistent" a continuat să lucreze în Guvern, pe funcţii importante, timp de **peste 50 ani !!!**

Probabil era la fel de apreciat şi charismatic ca fratele bunicului meu matern: acesta a fost primar de comună în apropierea Craiovei sub toate guvernările interbelice („cuzişti", ţărănişti, liberali, Carol II, legionari, Antonescu) dar şi ani mulţi în vremea comuniştilor...

*

România este atacată concentric şi prin diverse metode. Zona fiind în vechime un ***„bazin tracic"***, toţi vecinii **încearcă să şteargă această amintire**, pretinzând că nu există români în ţările lor sau forţând asimilarea sub toate formele. Unii nu se mulţumesc doar cu atât şi **au şi pretenţii teritoriale**. *Unii* **în afară de Marea Neagră !** Ardealul, Banatul, sudul Dobrogei, Insula Şerpilor sunt subiecte ce revin cu obstinaţie, în timp ce **Basarabia, Bucovina sau Timocul sunt subiecte relativ tabú pentru diplomaţia românească.**

Generalul KGB Vladimir Voronin nu pierde nici o ocazie pentru a ataca România şi a crea „valuri". Aşa-zisa sa luptă cu separatiştii din Transnistria este doar o luptă pentru putere şi „ciolan": la gradul său ar vrea să controleze totul, în folosul Rusiei...Mulţi se vor întreba de ce a durat atât de mult situaţia nebuloasă a „Republicii Transnistrene". E o veche politică a „celor două capete": **se crează o stare de incertitudine cu două variante**, mijloc de presiune iar ulterior, funcţie de reacţii şi situaţia internaţională, se alege cea mai optimă, a momentului. Uneori, o astfel de situaţie conflictuală este creată şi întreţinută periodic timp de **zeci de ani**, ca un vulcan nestins, gen **Kosovo** !

În 1990, România a fost invadată de o serie de „paranormali" din URSS, în realitate agenți sau ofițeri KGB. Aceştia îşi susțineau reciproc „profețiile", dintre care una revenea cu obstinație: **Basarabia şi Moldova din România se vor uni într-un stat !** Primul termen fusese **1993**...

Ca un general KGB ce este, de la care îşi primeşte încă pensia, Voronin şi-a adus „aminte" de acest mai vechi plan al „Centralei" şi a virat brusc de la *„limba moldovenească"* la *„națiunea moldovană"*, **speriat de pericolul de a rămâne *„preşedinte de stână"***, vorba Leonidei Lari (tot de prin 1991)...

Traian Băsescu a vrut să-mi îndeplinească profeția cu unirea România-Basarabia în 2006 şi, la fel ca o serie de organizații civice nou înființate dar foarte active, **a acționat sub toate formele în această direcție**, inclusiv prin unirea în cadrul UE. *„Niet"*-ul permanent al lui Voronin l-a obligat să accelereze „metoda Budapesta", cea a **dublei cetățenii**. Efectul a fost **devastator** pentru bolşevicii de la Chişinău: Ambasada României a trebuit să fie suplimentată cu **26 de posturi** iar **cozile** au devenit imediat **imense** !

Revitalizarea „Planului Moldova Unită" al KGB-ului a găsit şi „uneltele" necesare: Marian Russo (preşedintele Comitetului Județean Iaşi al Uniunii Tineretului Socialist), **Claudiu Alexa** (membru...PNL şi consilier local la Huşi) şi **Lucian Timofticiuc** (jurnalist).

Autoritățile şi Justiția subordonată s-au făcut din nou că nu văd (şi) acest atac împotriva României, fiind nevoie de intervenția presei ! Cu încălcarea flagrantă a Constituției României, **Judecătoria Iaşi a aprobat înființarea Asociației *„Comunitatea Moldovenilor din România"***, acordându-le acestora statutul de ***„etnici moldoveni"***, în timp ce procurorii dormeau pe dosare !

Cererea a fost înregistrată de Marian Russo în **12.01.07**, specificându-se clar scopul Asociației: *„apărarea drepturilor şi libertăților fundamentale ale **cetățenilor români** ce au **origine etnică moldovenească**."*

Imediat, cei trei s-au dus la Chişinău, ca „moldoveni din România" şi au fost **introduşi în Parlamentul de la Chişinău**, de parlamentarul comunist Victor Stepaniuc, încălcându-se toate normele de protocol, fiind **prezentați ca *„o delegație a Comunității Moldovenilor din România"*, de chiar preşedintele Marian Lupu.** Imediat după aceasta au fost **invitați la televiziunea națională şi s-au plâns că sunt discriminați în România** (ex.: la București cer pârjoale şi li se dau chiftele !), sperând în sprijinul financiar al Chişinăului pentru *„păstrarea identității naționale moldovenești"*.*

A mai existat o afirmație la fel de aberantă: *„Singurul reprezentant al moldovenilor din România a fost discriminat, fiind dat afară din Guvern"*. **Mihai Răzvan Ungureanu**, care este evreu „în gânduri şi-n simțiri", zi şi noapte !...

Firește că **Voronin şi-a găsit timp să-i primească** pe cei trei. Într-o zi de **sâmbătă**. Discutând cu ei „în limba moldovenească" şi în prezența presei aservite (Moldpres), a găsit de cuviință să aibă un halucinant **atac împotriva României**. După el, lista etniilor „permise" **în România** este strict limitată, motiv pentru care **moldovenii nu pot fi legalizați ca**

---

* **N. edit.:** ZIUA, 24.02.07, pag. 4 - *„«Națiunea moldovană» apărută sub nasul procurorilor şi al SRI"* (George Damian).

etnie şi cultură iar...*„10 milioane de persoane care locuiesc în Moldova românească nutresc speranța că, după aderarea la UE, problema identității etnice va deveni o problemă ce va ține de exprimarea voinței cetățenilor."*

Voronin le-a promis celor *„10 milioane de moldoveni din dreapta Prutului că le va acorda prioritate la obținerea cetățeniei moldovenești, în apărarea identității lor"* şi şi-a exprimat regretul că **Moldova a fost divizată**...* Şi-a „încordat muşchii" de general la ordin, dovadă că, imediat, **Serghei Lavrov**, ministrul de Externe al Rusiei, **a criticat UE şi NATO că nu iau poziție față de acordarea cetățeniei române pentru solicitanții din Republica Moldova.**

Lavrov se plânge mereu că interesele Rusiei (din afara granițelor) sunt încălcate dar **uită de suveranitate** şi neamestecul în treburile interne ale altor state, **Moldova nefiind gubernie a Rusiei !**

Tot ce s-a întâmplat demonstrează că agenții KGB au dormit în bocanci, **Rusia** (ca şi Moldova) a fost **surprinsă de acțiunea românească a dublei cetățenii** şi mai ales de amploarea fenomenului şi a reacționat târziu şi prost...

În acelaşi timp, rezultă că **România a lucrat „cot la cot" cu UE**, încântată să nu rămână datoare după şantajul rusesc cu gazele, de la sfârşitul anului 2006 şi dornică să-i „elimine" pe ruşi din Transnistria şi Moldova !

Colaborarea s-a observat imediat din reacția promptă a **purtătorului de cuvânt al Executivului UE, Emma Udwin** (de origine iudaică), care, referindu-se la recenta **propunere a României de a participa la proiectul-pilot de înființare a unui centru comun de vize la Chişinău**, a reacționat de genul... „scurt pe doi":

*„**Comisia Europeană nu are nimic de comentat în legătură cu acordarea cetățeniei române pentru locuitorii din Republica Moldova**, întrucât problema cetățeniei este un aspect care ține de competențele naționale ale fiecărui stat membru."*

Mihai Răzvan Ungureanu, marele specialist şi admirator al ebraismului, **tocmai fusese demis** de premierul Tăriceanu (şi nesustinut de Tr. Băsescu), **după o serie de gafe şi acțiuni anti-naționale** (Gojdu, România - land austriac etc). Ei bine, **după demiterea lui s-a putut face şi o politică externă națională !...**

*

După cum vom vedea din paginile următoare şi am văzut şi din alte lucrări, **dl. Gârz a prevăzut ceea ce este pregătit Europei, Balcanilor şi României, încă din 1988**, trăgând apoi noi semnale de alarmă noii Puteri, după 1990. **Programul Ocultei Mondiale era deja făcut** iar dl. Gârz a înțeles foarte bine ce se doreşte din informațiile adunate la „Sintezele" din DIA. Planuri de o asemenea amploare sunt extrem de complexe, necesită pregătiri de durată şi numeroase acțiuni şi persoane implicate. De unde, posibilitatea de a se aduna informații şi obține o concluzie corectă privind scopul acestui „puzzle" de acțiuni. În *„Istoria secretă a Omenirii"* - vol. II, la pag. 170, am oferit o **hartă masonică din 1890 ce arăta programarea Războiului I Mondial şi a revoluției bolşevice, cu țările ce urmau a fi create.** Din aceeaşi lucrare, ați putut vedea **cum şi în ce scop a fost creat şi Războiul II Mondial.**

---

* **N. edit.:** ZIUA, 26.02.07, pag. 7 - *„Voronin vrea o bucată din România"* (George Damian).

Românii au o veche vorbă: *„Schimbarea lui Vodă bucuria proştilor"*. **Un vodă nu e schimbat niciodată *„pentru binele poporului"***, vechea lozincă, **ci pentru binele şi în scopul „sforarilor"...*„Revoluţia europeană din 1989"* a fost programată încă din februarie 1972 şi urmărea împlinirea „planului Pike" din 15.08.1871 ! Scopul:** obţinerea dominaţiei mondiale. **Metoda: fragmentarea statelor**, pentru a se asigura în final dispariţia sentimentului naţional. **S-a început cu Europa**, unde diversitatea de populaţii este mai mare: URSS, Cehoslovacia, Jugoslavia. Exceptând Vestul, Polonia (ţara Papei) şi Rusia, **nu trebuia să mai existe ţări cu peste 10 milioane de locuitori.**

Urma, deci, **România**, care deranja cu mai multe „atuuri": stat ortodox şi naţional aproape compact (peste 80%), multe milioane de români în jurul ţării, industrie militară proprie (al 5-lea exportator în 1989 !), o economie multilaterală bazată pe resurse proprii bogate şi o capacitate dovedită de a ieşi din toate „vâltorile" Istoriei. **Trebuia mai întâi ca România să fie debilizată economic şi militar, şi mai ales dezbinată total !** Cazul „Jugoslavia 1999" a arătat că unirea naţională e cea mai puternică armă.

În cazul unor astfel de planuri de amploare şi pe termen lung, un specialist în analiza informaţiilor ştie că **discursurile oamenilor politici sau unele lucrări pot fi extrem de folositoare.** De exemplu, **discursul lui François Mitterrand din 29.02.92** (colocviul *„Triburi sau Europă"*, organizat la Palatul Chailliaux din Paris), **din care rezultă politica dezmembrării statelor prin renaşterea naţionalismului minorităţilor, pentru ca, apoi, să se ajungă la scopul final: Europa Unită...**

Minorităţile au fost folosite dintotdeauna de Marile Puteri pentru a-şi atinge scopurile, atunci când nu au găsit suficienţi trădători...Este necesar, însă, ca acestea să fie **relativ numeroase şi compacte**. În România există două minorităţi mai numeroase: **ţiganii şi ungurii. Primii** au fost **stimulaţi să-şi „caute libertatea" peste graniţă**. Neînţelegând planul, oficialii români s-au bucurat, cu gândul că nu se vor mai întoarce. **Scopul** era însă altul: **României i se crea o imagine satanizată** iar opinia publică occidentală n-ar mai fi reacţionat la programata ei dezmembrare...

Împrăştiaţi şi dezbinaţi de propriile interese, ţiganii nu pot fi folositori altfel Marilor Puteri. Era evident, deci, că **minoritatea maghiară e singura ce poate fi manevrată pentru a ţine România sub presiune. A mai fost folosită de Hitler şi Stalin**, deci nimic nou...**La fel cum Basarabia, Bucovina sau Timocul românesc sunt folosite pentru a ne pune în conflict** cu Ucraina, Rusia sau Serbia, **Ardealul continuă să păstreze discordia milenară cu Ungaria.** Un stat ce ar trebui să-şi schimbe numele, din moment ce **a refuzat să recunoască existenţa hunilor pe teritoriul său !** Decizie luată în unanimitate în Parlament, în aprilie 2005, după o petiţie semnată de 2.400 de persoane.

Ca şi Israelul în Orientul Mijlociu, **urmaşii khazarilor iudaizaţi rămân adevăratul „butoi cu pulbere" al Europei, manevrat funcţie de interes.** Ţară mică, Ungaria a trăit **mereu în slujba Marilor Puteri** ale Vremii: Vaticanul, Franţa, Austria, Germania, SUA, UE sau Rusia, fiind gata să „basculeze" oricând, funcţie de interes. **A intrat în NATO, sperând că va obţine Ardealul**, apoi „a dezamăgit", după ce s-a lămurit. **A intrat în UE, cu acelaşi scop iar recent s-a apropiat de Rusia**, acceptând conducta acesteia „Blue-Stream", în defavoarea proiectului „Nabucco", al UE...Mai nou, vrea să preia acordarea vizelor pentru UE la Chişinău !

Ce nu înțelege Budapesta (sau speră să fie cu un pas înainte): **că este folosită de SUA, UE sau Rusia pentru politici împotriva României, Serbiei sau Slovaciei...**Acestea știu foarte bine că Ungaria nu a acceptat niciodată Tratatul de la Trianon și **se visează în continuare putere regională.** Nu întâmplător, unul din liderii hunilor nerecunoscuți se numește Imre **Joshua** Novak (evreu) și afirmă că...*„formează o religie răspândită în întreaga lume"*; **se consideră încă urmașii khazarilor iudaizați**, adevărații conducători din vremea invaziei în Europa a ungurilor și maghiarilor. Pe această bază, „amiralul fără mare" **Horthy are dreptul la statui, Antonescu - nu, iar Ungaria, model pentru fascismul italian** în anii '20 și cu vechi state de antisemitism, este **ocolită cu grijă de acuzatorii de serviciu ai lui Israel...**

Toate acestea au indus unora un sentiment de superioritate greu de înțeles și de acceptat față de popoarele din jur...**Așa se explică și atitudinea sfidătoare a celor din UDMR, UCM, CMR etc**, care se transmite și unor etnici maghiari. Am colindat prin Har-Cov, am fost și la Budapesta. Luați în particular, ungurii sunt oameni la locul lor, fără patimă antiromânească, deloc atinși de „filoxera" politicienilor. Din păcate, s-a dovedit de atâtea ori în istorie, **conducătorii își pot isteriza națiile** și târî în acțiuni pe care acestea le vor regreta apoi...

În România, UDMR și alte câteva organizații ale maghiarilor au trecut de la sfidare la neruşinare în ultimii 17 ani ! **Iar vina o au toți politicienii „struți" ai țării** din această perioadă. Avertizați din toate părțile **au ignorat o țară întreagă**, din slăbiciune, prostie sau aroganța că știu ei ce fac. **Pas cu pas, sfidarea UDMR etc a devenit tot mai mare**, fără ca nimeni să reacționeze. Îi rog să facă un simplu exercițiu de imaginație și **să-și închipuie că toate acestea le-ar face românii din Ungaria împotriva Ungariei !** De fapt *„le-ar încerca"*, pentru că **ar fi arestați de la prima tentativă...**

Din păcate, avem politicieni și guvernanți de-a dreptul trădători, care permit de 17 ani sfidarea și umilirea poporului român. Ebraicul ministru de Externe...**Ungureanu** voia să ne lase fără patrimoniul de **3 miliarde euro** al Fundației **Gojdu** și spera să-i mulțumim. **Gheorghe Frunda** (așa apărea în 1990) **atacă încontinuu România la Bruxelles** dar e numit șeful delegației parlamentare române și...rămâne după ce **declară clar că nu reprezintă România acolo ! În 04.06.05, UDMR și UCM au marcat în doliu**, la Sf. Gheorghe, **împlinirea a 85 ani de la semnarea Tratatului de Pace de la Trianon !** Ce motive mai așteptau autoritățile, când toți puteau fi arestați, conform Constituției și legilor în vigoare ?

Dosarul acestor sfidări, cu **apeluri inclusiv către Papa** este atât de stufos încât ar necesita câteva cărți. Din păcate, nu mai e spațiu nici măcar să dezvolt aberația introducerii, **în „Țara Secuilor"**, a unor **numere auto** și a unor **marcaje speciale...pentru câini** sau nesimțirea lui **Marko Bela**, cum că, **în Har-Cov, românii...mănâncă pâinea ungurilor.**

Veți vedea, în continuare, că **dl. Florian Gârz a insistat inutil cu „dosarul Ungaria". Ion Iliescu și Emil Constantinescu**, aleși de români, **aveau priorități mai mari decât România.**

Traian Băsescu a fost „președinte jucător": **le-a oferit „modelul Kosovo".** Al autonomiei...

24.03.07

Eugen DELCEA

UN SPION RUPE TĂCEREA

Sănătos tun, pensionat pe caz de boală...

Această carte este continuarea unui proces pe care l-am declanşat în primăvara anului 1990, sub impactul **aşa-zisei revoluţii din decembrie 1989**. Cu toate că aveam multe semne de întrebare în legătură cu evenimentele de-a dreptul apocaliptice din acele zile fierbinţi, eram totuşi **animat de încrederea şi speranţa că România a intrat într-o epocă nouă**, că s-a înscris ferm pe coordonatele modernităţii, ale democraţiei şi prosperităţii. Perioada care a trecut (1990-2007) şi efectele produse asupra societăţii româneşti cel puţin, pe mine personal, m-au convins că **m-am înşelat**.

Molipsit de elanul general al multor români, de la liceenii plini de „avânt revoluţionar", până la pensionarii încărunţiţi care credeau că vor avea o bătrâneţe fericită, **mi-am pus experienţa şi cunoştinţele în slujba noului regim politic**. Eram colonel în rezervă cu o **practică neîntreruptă de 30 ani în serviciul de cercetare strategică al Armatei**, cunoscut sub genericul de Direcţia Informaţii a Marelui Stat Major, continuatoarea directă a celebrului „Birou 2" înfiinţat de către legendarul Domnitor Alexandru Ioan Cuza.

Nu mă voi opri asupra cauzelor **plecării mele din Armată în martie 1988, înainte de împlinirea vârstei de pensionare, „pe caz de boală", deşi nu am fost niciodată bolnav**. Am fost, cel mult, deprimat. Cauzele sunt cunoscute de generalul Constantin Olteanu, fostul ministru al Apărării, de către viceamiralul Ştefan Dinu, iar în cele mai mici detalii, de către reputatul scriitor Pavel Coruţ, fost şef al Biroului de Contrainformaţii din Direcţia Informaţii, cu care sunt în relaţii prieteneşti, de stimă şi respect reciproc.

Consider acest capitol închis pentru totdeauna. Nu m-am considerat „dizident" şi nici nu doresc să-mi văd dosarul de la Securitate.

Cu acestea spuse, voi reveni la subiect.

Biografie de superspion

Luând act de degringolada şi destructurarea totale în care se prăbuşise România, ca stat, **mi-am oferit serviciile** în domeniul în care eram expert, adică cel al informaţiilor, evident, la nivel strategic. Experienţa mea se baza pe **misiuni „în teren", la Londra, Beijing, Ankara, Viena şi Geneva**, pe cei **patru ani (1978-1982)** cât **am condus activitatea de cercetare strategică militară** (i se poate spune „de spionaj") **în spaţiul** geopolitic al **N.A.T.O.**, precum şi pe cei **patru ani** în calitate de **şef al Secţiei Analiză şi Sinteză Informaţii**.*

---

* **N. edit.**: Funcţia din care a fost schimbat pentru că, în şedinţă de partid, în iunie 1984, a cerut...demisia lui Ceauşescu !!! Gorbaciov nu venise la putere...

Rezultatele pe care le-am obținut, inclusiv notările de serviciu sunt îngropate în arhiva secretă a Direcției Generale de Informații a Statului Major General. **Nu sunt sigur că istoricii români vor avea vreodată acces la aceste arhive dar, în mod precis, experții din serviciile de contraspionaj ale S.U.A. şi Marii Britanii din „axa Washington-Londra-Bucureşti" vor avea...**Probabil că aceştia (americanii şi englezii) şi-ar băga nasul şi în arhivele secrete ale Armatei României din timpul războiului al doilea mondial, dar nu au cum, deoarece ni le-au confiscat ruşii în anul 1944.

Demersul meu a început în 1990, prin elaborarea unui documentar intitulat *„Studiu cuprinzând unele considerații, idei şi evaluări cu privire la situația politică internațională actuală şi de perspectivă şi necesitatea perfecționării serviciilor secrete ale României".*

Studiul a fost adus la cunoştința domnilor Ion Iliescu şi Virgil Măgureanu, prin intermediul generalului Marin Pancea, şeful Direcției Informații a Armatei, cooptat ulterior la Cotroceni în rang de consilier prezidențial pentru problemele de securitate, apărare şi ordine publică.

Comunitatea Serviciilor de Informații – propusă în 1990... de Pápá

Voi relua numai **propunerile avansate pe linia serviciilor secrete interne şi externe**, respectiv capitolul intitulat: „Unele sugestii privind structura generală a sistemului național de informații al României". Iată despre ce a fost vorba:

*„Instaurarea unei democrații autentice în România, presupune, în mod necesar, **separarea puterilor legislativă, executivă şi juridică**. Acest principiu este absolut valabil şi pentru serviciile speciale, secrete, ale statului.*

***Amplificarea şi absolutizarea rolului unui singur organ conduc la monopolizarea informației, la deformarea adevărului**, fenomen specific regimurilor dictatoriale. Dimpotrivă, căutarea informațiilor purtătoare de adevăr pe mai multe căi, prin mai multe canale, independente unele de altele, dar armonios coordonate la nivel strategic, superior, amplifică frontul de lucru, măreşte şansele de cunoaştere şi de luare a unor decizii în deplină cunoştință de cauză. **Cunoaşterea prin intermediul informațiilor este o cale sigură de amplificare a puterii statului**, iar serviciile secrete de informații au tocmai acest rol. **Neglijarea acestor servicii** de importanță vitală poate aduce **prejudicii incalculabile şi ireparabile statului şi națiunii**.*

***Într-un stat modern, organele de informații (şi contrainformații) deservesc puterea executivă, instituția președintelui**, mai ales atunci când acesta deține funcția de comandant suprem al forțelor armate şi are, ca principală atribuție constituțională, garantarea securității, apărării şi ordinii publice în stat. **Marile fundamentări de importanță strategică națională, de la o etapă la alta, vor trebui să fie apanajul instituției prezidențiale**, care se va servi, în această misiune, de datele, informațiile, rapoartele, sintezele, studiile şi, mai ales, estimările şi prognozele elaborate de o «**Comunitate a Serviciilor de Informații**» şi nu de un singur serviciu.*

Serviciile Secrete trebuiau curățite de trădători...

Conceptul de Comunitate a Serviciilor de Informații desemnează atât organele de informații (şi contrainformații) specializate, la nivel național, cât şi structurile operative specializate în culegerea şi prelucrarea informațiilor din cadrul celor mai importante ministere, precum Ministerul ***Apărării*** *Naționale, Ministerul de* ***Interne*** *sau care se propune a lua ființă în Ministerul de* ***Externe****, Ministerul* ***Comerțului*** *şi Ministerul de* ***Finanțe****.*

În organizarea, structurarea, încadrarea, stabilirea misiunilor şi modul de acțiune ale serviciilor de informații va trebui să se pornească de la ***eradicarea unor tare ale trecutului****, care au influențat negativ întreaga rațiune de a fi a acestor organe.*

În primul rând, toate serviciile secrete de informații ale României, din ***perioada postbelică*** *au fost concepute* ***după modele sovietice****. Până în 1958, în aceste servicii au existat consilieri sovietici.*

Până la Declarația din aprilie 1964 *a Partidului Comunist Român,* ***întregul rod al acțiunilor serviciilor de informații****, fără excepție, era* ***pus la dispoziția sovieticilor. Cadrele de bază*** *din serviciile secrete ale României au fost* ***pregătite în U.R.S.S.****, ceea ce reprezenta mari riscuri de securitate, acestea putând fi recrutate de către serviciile de spionaj sovietice, pe durata studiilor.*

În ultimul deceniu al dictaturii lui Nicolae Ceauşescu*, serviciile secrete de informații de bază ale României - respectiv Direcția Generală de Informații a fostei Securități şi Direcția Informații a Marelui Stat Major - au fost* ***decimate, pe fondul actului de înaltă trădare a generalului Mihai Pacepa*** *(1978), şi s-au degradat total, până la paralizare.*

Din considerentele de mai sus, cât şi din imperativele noii etape istorice în care a intrat societatea românească, ***opera de refacere a serviciilor secrete de informații ale României este extrem de delicată, de mare urgență şi reclamă un înalt profesionalism****, pentru a putea fi dusă la bun sfârşit. În acest scop, recurgerea la ajutorul unor specialişti cu multă experiență (****nu la consilieri străini****), patrioți adevărați, trecuți prin pericole, cinstiți şi modeşti, înlăturați cu brutalitate sau marginalizați sistematic de către N. Ceauşescu şi acoliții săi, nu ar fi lipsită de importanță. Curentul existent în instituțiile statului, inclusiv în Armată, de respingere în bloc a colaborării cu* ***cadre mai vechi****, pensionate sau în rezervă, nu poate decât dăuna unor interese majore ale statului. Există în România oameni care posedă* ***adevărate tezaure de informații, de experiență şi competență profesională****, care sunt ignorați.*

România are nevoie de ***servicii secrete*** *de informații noi,* ***cu vocație națională, curățate de efectele trădătorilor****, eliberate de orice isme ideologice şi orice influențe partizane de partid,* ***conduse de profesionişti*** *formați în interiorul acestor servicii, încadrate cu personal de înaltă calificare din toate mediile sociale,* ***patrioți devotați****, cu spirit de corp, gata de orice sacrificii pentru interesele supreme ale României."*

Ce n-a avut Ceauşescu şi a refuzat Iliescu...

În lumina celor de mai sus **am propus crearea următoarelor servicii secrete** de informaţii de nivel naţional şi departamental:

- Serviciul de Informaţii Externe;
- Serviciul de Informaţii al Ministerului Apărării Naţionale;
- Serviciul de Informaţii pentru Securitate Internă,
- Organ de Informaţii şi Analiză al Ministerului de Externe,
- Organ de Informaţii al Ministerului Justiţiei,
- Organ de Informaţii al Ministerului Comerţului Exterior.

Am insistat asupra necesităţii transformării Centrului de Cercetare Radio al Armatei în **Agenţie Naţională de Cercetare Radioelectronică** sub coordonarea Ministerului Apărării Naţionale. Asupra acesteia din urmă propuneri revin şi în anul 2007.

Pentru materializarea conceptului de „Comunitate a Serviciilor de Informaţii" **am propus crearea Comitetului Naţional de Coordonare a Comunităţii Serviciilor de Informaţii**, alcătuit din şefii acestor Servicii, subordonat Consiliului Securităţii Naţionale (Consiliul Suprem de Apărare a Ţării încă nu luase fiinţă).

Considerând că **analiza şi prelucrarea centralizată a informaţiilor** culese de către toate serviciile de informaţii s-ar constitui în cea mai înaltă materializare a conceptului de „Comunitate a Serviciilor de Informaţii" am propus **crearea unor structuri permanente** în acest scop. În prim plan am situat **necesitatea creării unei Agenţii Naţionale de Studii şi Estimări**, care să devină un puternic centru de prelucrare, analiză şi sinteză a informaţiilor din domeniile politic, militar, economic, tehnico-ştiinţific şi alte domenii de interes naţional. Rezultatele procesului de prelucrare a informaţiilor să fie materializate în **buletine informative, sinteze, studii, estimări şi prognoze** care să fie **diseminate tuturor instituţiilor interesate**. În această Agenţie să fie cooptaţi analişti de mare valoare, **mai ales doctori în ştiinţe şi chiar academicieni**.

Am insistat asupra **rolului excepţional al cercetării radioelectronice**. Printre altele, aceasta prezintă marele avantaj că îţi poţi cunoaşte adversarii potenţiali fără a fi nevoie să-ţi trimiţi agenţii pe teritoriile acestora. Riscurile de cădere şi compromitere sunt excluse. Constituie o sursă sigură şi permanentă de informaţii în orice condiţii. **În stările excepţionale**, de tensiune şi conflict, de regulă, rămâne **singura sursă de informaţii**.

Am insistat încă din 1990 că **trecerea la economia de piaţă este imposibilă fără o largă bază de informaţii şi libera circulaţie a acestora.** Acesta este un adevăr pe care, în perioada 1990-2007, societatea românească încă nu l-a înţeles.

În 1990, col. Gârz se dovedea... un nou Nostradamus !

Simţindu-mă dator faţă de Armata României, care mi-a fost şi mamă şi tată şi dascăl, de la vârsta de 16 ani, cât şi faţă de Direcţia Informaţii din Marele Stat Major în care mi-am trăit întreaga carieră de la gradul de locotenent la cel de colonel, am întocmit şi înaintat locului în drept un *„Studiu-memoriu cuprinzând unele consideraţii, idei şi pro-*

puneri cu privire la Serviciul de Informații al Armatei în noua etapă de dezvoltare a societății românești". Voi reda elementele esențiale ale acestui demers, fără a intra în toate detaliile. Astfel, în **vara** anului **1990** am făcut următoarele **aprecieri, prognoze şi recomandări**:

• ***«Războiul Rece»**, materializat timp de 45 ani prin uriaşa cursă a înarmărilor nucleare şi clasice, prin lupta pentru dominație şi sfere de influență, prin subminarea reciprocă a pozițiilor între cele două superputeri, S.U.A. şi U.R.S.S., secondate de blocurile militare N.A.T.O. şi Tratatul de la Varşovia, a avut două componente fundamentale şi anume: **o componentă vizibilă, deschisă, oficială** şi în general recunoscută **şi o componentă ascunsă**, clandestină, subterană, sub forma spionajului total, subversiunii politice, economice, culturale, psihologice etc, a războaielor de joasă intensitate, a acțiunilor ilegale de tot felul, nerecunoscute de către protagoniști, cunoscute şi sub genericul de «acțiuni acoperite».*

***După 1989, în componenta sa ascunsă, «Războiul Rece» nu numai că nu a încetat, ci, dimpotrivă, s-a intensificat foarte mult**, a trecut, împreună cu mari forțe, mijloace şi tehnologii, în «ilegalitate», în clandestinitate.*

• *Prin metode ale războiului rece clandestin, **Occidentul, dar mai ales S.U.A., vizează scoaterea a cât mai multor țări din sfera de influență a Moscovei** şi atragerea lor în sfera de influență occidentală. **S-a declanşat «Bătălia pentru Europa».***

• *Referitor la România, se poate constata că **rezultatele alegerilor din 20 mai 1990 au dezamăgit cercurile conducătoare de la Washington şi din alte capitale occidentale**. În viziunea Washingtonului, alegerile vor fi libere numai atunci când vor fi câştigate de forțe politice pro-americane. **Dată fiind poziția geostrategică a României, intrarea acesteia în sfera de influență americană ar reprezenta o mare victorie a strategiei globale a S.U.A.** de eliminare a influenței ruseşti în Europa Centrală şi de Est.*

• ***În România**, ca de altfel în toate fostele țări socialiste din Europa de Est, **acționează, pe scară largă, o vastă rețea de agenți de influență**, selecționați şi recrutați direct sau manipulați, din rândul unor personalități proeminente, credibile şi creatoare de opinie, care odată ajunse la putere, sub lozinci democratice, anti-comuniste, să promoveze interesele statelor care îi sprijină şi finanțează.*

• *Pe parcursul mai multor ani, **România va fi supusă unor puternice presiuni din partea Occidentului şi mai ales a S.U.A.** Se poate aprecia că dorința de pace, linişte şi bunăstare a românilor este departe de a se înfăptui.*

• ***În următorii ani, teritoriul României va fi teatrul unor ample frământări sociale, alimentate de către Occident** (mai ales de către C.I.A), dar şi de către **Ungaria** în spațiul Transilvaniei **şi de către Rusia** în Republica Moldova.*

„Omenirea va intra în epoca haosului"

Caracteristice pentru **războiul rece clandestin** sunt, printre altele, şi următoarele **forme de acțiune**:

► ***incitarea unor mase mari de oameni**, greu de controlat de către forțele de ordine, **să pătrundă în sediile guvernamentale** şi instituțiile vitale ale statului, provocând distrugeri şi incendii* (aşa cum s-au întâmplat la Bucureşti în 13 iunie 1990 - n.a.);

► *organizarea de **mişcări ilegale de masă** şi ale unor **structuri politice antistatale**, conduse de agenți de influență, capabile să acționeze eficient asupra factorilor de decizie, să provoace răsturnări şi schimbări politice majore în acord cu interesele statelor străine diriguitoare;*

► *organizarea de **comandouri şi formațiuni paramilitare**, din elemente autohtone, pentru destabilizarea regimului politic din țara vizată şi, eventual, scindarea acesteia;*

► ***intervenția directă a unor agenți, forțe speciale şi forțe armate ale unor state occidentale**, pentru schimbarea regimului politic din țara vizată, concomitent cu exercitarea de presiuni economice, politico-diplomatice, propagandistice şi psihologice.*

***Ieşirea temporară a U.R.S.S. din competiția pentru dominația lumii**, ca urmare a prăbuşirii sale economice şi militare, **a creat imense dezechilibre** în raportul mondial de forțe, ceea ce a condus la **sporirea pericolelor izbucnirii unor conflicte militare** în cele mai diferite zone ale lumii. Şansele ca Omenirea să alunece într-o **epocă a haosului şi dezordinii** sunt foarte mari.*

*Sub niciun motiv să nu ne lăsăm furați de vise şi iluzii în urma semnării Tratatului de la Paris, cu privire la reducerea armamentelor convenționale din Europa, între N.A.T.O. şi Tratatul de la Varşovia. Rezultatul final al acestui tratat (C.F.E.) îl va reprezenta **dezarmarea unilaterală a statelor din Centrul şi Estul Europei.** Este o mare iluzie să se creadă că acordurile Est-Vest vor însemna intrarea Omenirii într-o epocă de pace eternă."*

Las la aprecierea cititorilor dacă estimările şi prognozele la nivel geostrategic general pe care le-am făcut în vara anului 1990 s-au adeverit sau nu.

„D.I.A. trebuie să se românizeze"

În ceea ce priveşte serviciul de informații strategic extern al Armatei, reprezentat prin **Direcția Informații din Marele Stat Major**, am înaintat locului în drept următoarele **considerații, idei şi sugestii**:

*„**Societatea românească**, cu toate structurile sale, **inclusiv Armata**, trece printr-o **accentuată criză**. **Reînnoirea Armatei, modernizarea ei**, transformarea acesteia, cu adevărat, într-un organism vital al supraviețuirii noastre naționale, va trebui să se constituie într-un **program național**.*

Reorganizarea şi revitalizarea serviciului de informații va trebui să devanseze programul de modernizare a Armatei.

*Cel puțin conducătorii Armatei şi ai Serviciului de informații vor trebui să aibă permanent în vedere adevărul axiomatic, demonstrat de istorie, potrivit căruia **România nu a avut şi nici nu va avea vreodată nici prieteni eterni şi nici dușmani eterni. România are şi va avea numai interese eterne**.*

*Pentru a fi cu adevărat util, **Serviciul de informații al Armatei**,*

indiferent ce nume va purta, va trebui să revină în cel mai scurt timp posibil la tradițiile sale naționale, ***să se românizeze****, să se dezideologizeze şi* ***să se profesionalizeze*** *în adevăratul sens al cuvântului.*

Ideea care s-a vehiculat, timp de peste 40 ani, că între «țările frățeşti» *(adică aliate)* ***nu trebuie să se facă spionaj****, indiferent din ce considerente,* ***a fost antinațională, extrem de păguboasă şi trebuie abandonată definitiv****. Aceasta ne-a împiedicat să ne cunoaştem în mod real vecinii, precum şi adevăratele lor intenții vis-a-vis de România. Exemplul cel mai edificator îl reprezintă cazul Ungariei. Să ne călăuzim după un adevăr demonstrat de mii de ani, care spune că «****aliații de astăzi pot deveni inamicii de mâine****».*

Serviciul de informații al Armatei poate şi trebuie să joace un rol de excepție în ceea ce priveşte elaborarea politicii externe a României*, într-o Europă şi o lume atât de turbulente, în elaborarea programului de reformă în plan militar, în tot ceea ce vizează întărirea statului de drept, a apărării intereselor vitale ale națiunii.*

Ar fi o mare greşeală din partea conducerii politice a României, a Preşedinției, Parlamentului şi Guvernului, dacă, în elaborările de mare importanță pentru ființa statului şi națiunii române, nu se va ține cont şi de datele, informațiile, estimările şi prognozele Serviciului militar de informații.

Propuneri pentru modernizarea Informațiilor Militare

Pentru a corespunde rolului şi misiunilor sale în noile condiții, ***Direcția Informații*** *va trebui să treacă printr-un* ***profund proces de transformări****. Printre altele consider că ar trebui avute în vedere următoarele:*

- ***redefinirea misiunilor fundamentale, a obiectivelor concrete urmărite, a concepțiilor strategice, a metodologiilor şi mijloacelor de atingere a acestora****, începând cu perimetrul exterior al granițelor naționale ale României şi apoi extinse la Peninsula Balcanică, Europa Centrală, Europa de Est şi Europa Occidentală. La acestea se vor adăuga şi alte zone ale lumii, în care România are interese de ordin politico-militar şi economico-militar;*

- să fie pus pe baze ştiințifice, profesioniste, ***învățământul operativ-informativ****, să fie înlăturat amatorismuul, diletantismul, incompetența în materie de pregătire a ofițerilor de informații; aceştia să fie instruiți, exclusiv în țară, deoarece* ***pregătirea*** *unor ofițeri de informații* ***în centre din străinătate*** *incumbă* ***pericolul de neevitat*** *ca o parte dintre aceştia* ***să fie recrutați*** *de către serviciile de spionaj din țările respective;*

- ***refacerea din temelie a dotării tehnico-materiale a Serviciului de informații al Armatei****, care sub aspectele de bază este cu cel puțin 25-30 ani în urma celor mai modeste servicii similare din statele Europei;*

- ***refacerea****, pe baze moderne şi în raport cu nevoile de informații ale Armatei şi industriei de apărare, a* ***fondului documentar al Direcției Informații****, eliminat, în ultimii ani, de persoane cu o gândire primitivă şi iresponsabilă pe această linie;*

- ***reorganizarea****, pe baze noi, dotarea corespunzătoare şi redefinirea misiunilor* ***tuturor elementelor de cercetare la trupe****, subordonate sau coordonate de Direcția Informații, în special la eşaloanele*

operative şi strategice (Corpuri de Armată, Armate, Forţele Terestre, Forţele Aeriene, Forţele Maritime şi Apărarea Antiaeriană a Teritoriului).

„Axa Budapesta-Berlin" – marele pericol pentru România

Fără cea mai mică pretenţie de a da soluţii definitive, consider util să avansez câteva ***propuneri, idei şi sugestii****, astfel:*

*- **puterea combativă, forţele şi mijloacele principale** ale Serviciului de informaţii al Armatei vor trebui **concentrate asupra acelor state şi centre de putere care**, atât în trecut, cât şi în prezent, **constituie un pericol real pentru existenţa noastră naţională**, pentru integritatea teritorială a României;*

*- în ordinea gradului lor de periculozitate pentru fiinţa noastră naţională, acestea sunt **Moscova, Budapesta şi Berlinul**;*

*- aşa cum o demonstrează realităţile istorice, **imperiul rusesc**, fie el ţarist, „roşu" sau „democrat" a fost şi rămâne **cel mai mare pericol pentru existenţa ca stat a României**; urmare acestei realităţi, serviciul de informaţii al Armatei ar trebui să dispună de puternice elemente de cercetare strategică la **Moscova, Kiev, Odesa şi Chişinău**;*

*- **un centru de extremă periculozitate**, pe termen nedefinit, **îl reprezintă Budapesta şi mai ales „Axa Budapesta-Berlin"**, care chiar dacă nu există de jure, aceasta există de facto; orice apropiere dintre Ungaria şi Germania este de prost augur pentru România; ca atare, atât la Budapesta, cât şi la Berlin, Direcţia Informaţii să trimită pe cei mai capabili ofiţeri de informaţii ai săi;*

*- să se acorde o **atenţie sporită**, cu folosirea tuturor procedeelor muncii specifice, **posturilor de la Belgrad şi Sofia**, dat fiind faptul că **atât Jugoslavia, cât şi Bulgaria au pretenţii teritoriale**, mai mult sau mai puţin declarate, **faţă de România**, iar situaţia politico-militară din zonă este extrem de gravă.*

*Mergând pe principiul cercurilor concentrice, următorul grad de importanţă îl reprezintă statele dezvoltate din Europa Occidentală, respectiv **Franţa, Germania, Italia, Spania şi Marea Britanie**. Cercetarea strategică în aceste state ar putea urmări obţinerea, în folosul Armatei României, a unor **cooperări** în producţia de armament şi tehnică militară, a unor informaţii şi schimb de experienţă de natură să ajute la perfecţionarea structurilor organizatorice ale Armatei, a refacerii regulamentelor de luptă, a perfecţionării învăţământului militar de toate gradele.*

În 1990, col. Gârz ştia ce va fi în 2007 !

***Relaţiile militare cu S.U.A. ar trebui abordate într-un mod cu totul aparte**, dar Armata României să nu nutrească speranţa că va obţine vreodată mare lucru din partea forurilor politico-militare americane. **Totul se va tranşa în folosul Statelor Unite ale Americii şi nu al României**.*

*O importanţă majoră în deschiderea unor posturi de ataşaţi militari (dar şi de ofiţeri de informaţii sub acoperire, aşa cum procedează toate statele lumii) va trebui să aibă **zonele potenţiale şi deschise de conflicte militare. România nu trebuie să renunţe la** beneficiile pieţei mondiale de armament, nu trebuie să renunţe la **exporturile de armament şi echipa-***

***ment militar** şi, mai presus de orice, **să nu-şi lase în ruină industria militară**. Direcţia Informaţii poate juca un rol esenţial în acest domeniu.*

*Sub nici un motiv **să nu ne lăsăm furaţi de vise şi iluzii în urma semnării Tratatului de la Paris cu privire la reducerea armamentelor convenţionale din Europa, dintre N.A.T.O. şi Tratatul de la Varşovia**. Este o mare iluzie să se creadă că acordurile Est-Vest ar însemna intrarea Omenirii într-o epocă de pace. Situaţia din Golful Persic este edificatoare în acest sens. Să nu se uite faptul că **industria de război a S.U.A. s-a înviorat puternic în urma crizei din Golful Persic**, lansându-se într-o nouă cursă a înarmărilor.*

Occidentul (dar mai ales S.U.A.) va depune eforturi şi va întreprinde acţiuni pentru ca linia de contact dintre N.A.T.O. şi U.R.S.S. (în 1990, nimeni nu se gândea că U.R.S.S. s-ar dezmembra - n.a.) *să fie împinsă spre est şi **să se stabilească de-a lungul graniţelor de est ale Poloniei, României şi Bulgariei.** Aceasta ar reprezenta un câştig strategic imens pentru N.A.T.O. (adică pentru S.U.A.). Ca şi în perioada declanşării celui de-al doilea război mondial, **România capătă un rol deosebit**.*

*În concluzie, Armata României are nevoie de un organ de cercetare strategică puternic şi eficient, ţinând cont de faptul că, **atât în perimetrul exterior al frontierelor sale, cât şi în interior, în viitorul apropiat, pot izbucni conflicte militare deschise.**"*

În conţinutul studiului m-am referit şi la unele aspecte concrete şi de detaliu cu privire la structura şi misiunile Direcţiei Informaţii care nu pot face obiectul publicării. În toată lumea, atât „transparenţa", cât şi „deschiderea" sunt acceptate în anumite limite şi, anume, până la interesele majore ale statului.

Am avut satisfacţia să constat că, **în primii ani după evenimentele din decembrie 1989, cel puţin o parte din ideile şi propunerile mele s-au materializat.**

Arhitectul Secretariatului C.S.A.T.

În februarie 1991 am fost invitat la Palatul Cotroceni, unde mi s-a propus să fiu angajat, cu rang de consilier în Departamentul pentru securitate, apărare şi ordine publică, pe funcţia de şef al Secretariatului Consiliului Suprem de Apărare a Ţării, care încă nu exista. Am fost de acord. Am trăit minunea, pe proprie experienţă, când un ofiţer superior trecut în rezervă în anii dictaturii lui Ceauşescu, să fie rechemat (ca civil) într-o funcţie unică, de o imensă sensibilitate, în condiţiile în care, în Armată, avusese loc o adevărată răscoală împotriva reactivării unor generali şi ofiţeri.

Procesul este simplu şi este universal. Cineva puternic şi cu influenţă care să te propună şi altcineva, şi mai puternic şi influent, care să aprobe. Identitatea primului nu o voi da publicităţii, iar cea de-a doua personalitate a fost **Ion Iliescu. Nu ne-am văzut şi nici cunoscut până atunci.**

Secretariatul Consiliului Suprem de Apărare a Ţării l-am construit de la cota zero, cu o mână de experţi purtători ai unor înalte valori profesionale din cadrul Serviciului Român de Informaţii, Serviciului de Informaţii Externe şi Ministerului de Interne. Era primul organ integrat, cu experţi din toate elementele Sistemului Naţional de Apărare al Ro-

mâniei din perioada postbelică, jucând şi rolul de prim element al conceptului de „Comunitate a Serviciilor de Informaţii".

De pe această funcţie, asistat de experţii din subordine, **am reluat şi aprofundat conceptul „Comunităţii Serviciilor de Informaţii", supunându-l dezbaterii.**

Eram hotărât să „îngrop" definitiv în arhivele Secretariatului Consiliului Suprem de Apărare a Ţării conceptul Comunităţii Serviciilor de Informaţii. Nu a fost aşa. La sfatul şi insistenţele experţilor cu care lucram, **în 1993 am repus în discuţia Consiliului**, într-o nouă formulare, mai profundă şi mai argumentată, **problematica legată de Comunitatea Serviciilor de Informaţii.**

Securitatea era... în pragul dezastrului ?

Iată argumentele la care am recurs şi propunerile avansate, sub genericul *„Notă privind necesitatea îmbunătăţirii activităţii serviciilor de informaţii ale României, prin crearea unor elemente de coordonare, analiză, sinteză şi prognoză, la nivel naţional"*. Din chiar titlul acestui document rezultă definiţia conceptului de Comunitate a Serviciilor de Informaţii.

Redau în totalitate, **argumentele folosite şi propunerile avansate**:

*„Evenimentele care au avut loc în ultimii doi ani în fosta U.R.S.S., precum şi **în toate celelalte state din Europa de Est au fost atât de ample, de profunde şi cu consecinţe atât de imprevizibile, încât, în prezent, în toate statele din Europa, precum şi în S.U.A. şi Canada, se manifestă preocupări deosebite pe linia activităţii serviciilor de informaţii, a reorganizării acestora**, a formulării de noi misiuni, a întăririi capacităţii lor de penetrare, de analiză şi mai ales, de prognoză a acestora.*

*În S.U.A. se recunoaşte tot mai deschis faptul că **C.I.A. şi celelalte componente ale Comunităţii Serviciilor de Informaţii americane au fost incapabile să anticipeze profunzimea crizei sistemului social din U.R.S.S.** şi mai ales prăbuşirea întregului dispozitiv strategic sovietic din Europa şi din lume. Această constatare este valabilă şi pentru serviciile de informaţii din statele dezvoltate, precum Marea Britanie, Franţa şi Germania.*

***Până la Mihail Gorbaciov, analiştii sovietici au fost împiedicaţi, în mod sistematic, să prezinte realităţile interne şi internaţionale**, datorită constrângerilor de natură ideologică. Era interzisă publicarea de informaţii şi concluzii în afara celor care confirmau «previziunile» conducerii superioare de partid.*

Până în anul 1989, serviciile de informaţii ale fostelor state membre ale Tratatului de la Varşovia (mai puţin România) ĕrau aliniate şi coordonate potrivit intereselor U.R.S.S.

Situaţia serviciilor de informaţii ale României, la sfârşitul anului 1989, comparativ cu oricare altă ţară din Europa, ajunsese dezastruoasă.* *Refacerea şi reîncadrarea acestora, în ultimii doi ani, s-a*

---

* **N. edit.:** În decembrie 1989, o revistă israelită de specialitate publica un clasament al celor mai eficiente servicii secrete: 1. KGB 2. Mossad 3. Securitatea 4. CIA ! Probabil, dl. Gârz se referă mai ales la informaţiile militare (România mai avea ataşaţi militari doar în 4 ţări).

*făcut **în pripă, neprofesionist**, cu multe aspecte de improvizație și, mai ales, cu păstrarea unor practici și mentalități vechi. Prelungirea acestei stări de lucruri este de natură să aducă mari daune intereselor curente și de perspectivă ale României.*

***În Rusia, Ungaria, Bulgaria, Polonia, Cehoslovacia, serviciile de informații externe s-au constituit în organe cu vocație națională, împreună cu cele militare**, fiind create structuri organizatorice noi, inclusiv nuclee permanente de conducere, coordonare și de prelucrare a informațiilor, punându-se un accent deosebit pe dezvoltarea capacității de prevedere a acestora, mai ales la nivelul șefilor de stat și de guvern.*

***În S.U.A., la nivelul președintelui, se urmărește întărirea structurilor permanente de conducere centralizată, de coordonare și de analiză-prognoză.** Printre altele, **se va înființa funcția de Director al Serviciilor Naționale de Informații** (Director of National Intelligence), care va avea în subordine trei directori adjuncți, cu un număr adecvat de consilieri, experți și specialiști din domeniile de bază ale activității de informații - adică, politic, economic, militar și tehnico-științific.*

***O atenție excepțională se acordă atragerii unor analiști de înaltă calificare, din mediile academice și universitare.** Au fost instituite premii speciale, naționale, pentru acei analiști ale căror prevederi se vor adeveri în timp.*

Marea greșeală a lui Ceaușescu – model pentru 2007...

*Subliniem că, **în toate țările occidentale dezvoltate, structurile centrale de conducere și coordonare, precum și cele de analiză și prognoză au fost create, fără excepție, la nivelul șefilor de stat și de guvern, încă din anii celui de-al doilea război mondial.** În țările N.A.T.O., aceste structuri au fost întărite pe parcursul anilor, în funcție de transformările ce s-au produs în lume.*

*Atât în perioada interbelică, precum și în cea postbelică, **în România nu au existat astfel de structuri organizatorice la nivelul șefului statului sau guvernului.***

În regimul dictatorial, unii șefi ai organelor de informații, contrainformații etc. s-au întrecut în a avea acces la șeful statului, împiedicându-l să-și lărgească sursele și canalele de informare, trăgând maximum de beneficii de pe urma unor astfel de poziții, așa cum a știut s-o facă generalul trădător Mihai Pacepa.

*Există un principiu universal valabil, aplicat în statele dezvoltate ale lumii, și anume acela că **serviciile secrete de informații se conduc și se coordonează centralizat, la nivelul șefului de stat sau de guvern; iar execuția se face descentralizat**, de către fiecare serviciu, prin forțe, mijloace și procedee specifice.*

***O structură centralizată pe lângă șeful statului sau a guvernului** ajută la orientarea activităților informative, la prelucrarea înaltă, strategică, a unor informații, la emiterea unor estimări, ipoteze și prognoze, **menite să evite erorile în luarea unor hotărâri de importanță majoră pentru starea și viitorul României**. Aceasta nu se coboară la nivelul detaliilor, nu are acces la surse, la metode, la rețelele de agenți utilizate*

de către serviciile secrete de informații. Teama unor șefi (directori) că vor fi tutelați sau stânjeniți în activitatea lor este complet nejustificată.

***Un organ de coordonare și analiză, de pe lângă șeful statului** în cazul României, care este și comandant al forțelor armate, nu poate avea altă rațiune de existență decât aceea de a ajuta, de a optimiza activitatea tuturor serviciilor de informații care concură la siguranța statului.*

CSAT contra CNI – teama pentru scaune...

***Rezistența unor foști și actuali membri în Consiliul Suprem de Apărare a Țării** față de ideea creării unor structuri permanente de coordonare, analiză-sinteză și prognoză, pe linia serviciilor de informații a fost și este **determinată** printre altele și **de următoarele considerente**:*

*- **teama** că cineva ar putea acumula **prea multă putere și influență** pe lângă președintele României;*

*- **lipsa de cunoștințe și de experiență** în domeniile structurilor serviciilor de informații moderne, la nivelul șefilor de stat sau de guvern;*

*- **dorința** nedeclarată, dar evidentă, **de a-și menține pozițiile privilegiate**, în afara oricărui control profesionist, potrivit practicilor din vechiul regim, în serviciile de informații;*

*- **intenția de a împiedica întărirea instituției prezidențiale și a C.S.A.T.** prin privarea acestora de unele instrumente indispensabile în exercitarea actului de conducere, de elaborarea fundamentată și în cunoștință de cauză a hotărârilor, instrumente de care toți șefii de stat sau de guvern din lume dispun.*

***România are nevoie de structuri profesioniste de analiză și prognoză nu numai în domeniul politico-militar, ci și în domeniul economic.** Indiferent cui s-ar subordona, această structură de nivel național să colecteze informații economice interne și externe, pe care să le prelucreze și să le transforme în studii cuprinzând concluzii, sugestii, soluții dar și elemente de prognoză, **atât pentru sectorul privat, cât și pentru cel de stat.** Aceasta ar crea posibilități de sesizare a dezechilibrelor, a acțiunilor și tendințelor de natură să lovească în interesele economice ale României, ar putea preveni nemulțumirile și convulsiile sociale, prin intervenții preventive de corectare. Printre altele, **criza economică din România este cauzată și de lipsa unui asemenea instrument**. La Casa Albă există o astfel de structură care îl informează pe președintele S.U.A., lunar, asupra situației economice, interne și internaționale, pe baza unor studii și analize de cel mai înalt nivel profesional.*

În concluzie, propunem reluarea, în dezbaterea Consiliului Suprem de Apărare a Țării, a problematicii legate de îmbunătățirea activității serviciilor de informații, inclusiv prin crearea unor structuri de coordonare, analiză și prognoză."

Noi propuneri pentru Comunitatea de Informații, același oponent: Ion Iliescu

În mod concret **s-a propus înființarea următoarelor structuri permanente**, ca materializare a conceptului de Comunitate a Serviciilor de Informații în variantă românească:

1. **Comitet interdepartamental pentru siguranța națională**, compus din: consilier prezidențial; locțiitorul directorului S.R.I.; locțiitorul directorului S.I.E.; șeful Direcției Informații din M.Ap.N.; șeful Direcției Informații din M.I.

2. **Serviciul analiză-sinteză şi evaluări interne**, compus din: consilier (ofițer S.R.I.); analist (ofițer M.I. protecție); analist (ofițer M.I. informații); analist (ofițer M.Ap.N. contraspionaj); analist (ofițer S.R.I.).

3. **Serviciul analiză, sinteză şi evaluări externe**, compus din: consilier (ofițer S.I.E.); analist (ofițer S.I.E.); analist (ofițer Direcția Informații a M.Ap.N.); analist (ofițer S.I.E. protecție).

4. **Compartiment telecomunicații speciale**, compus din: consilier; experți (telecomunicații şi cercetare).

5. **Secretariat** - compus din: şef secretariat (ofițer); locțiitor (adjutant); şef birou D.S. (subofițer); stenodactilograf; 2 conducători auto.

Ca şi în anul 1991, dezbaterile au fost sterile şi fără rezultate.

În același cadru a fost **prezentat şi un model de Directivă operativă propusă a fi emisă anual, în numele C.S.A.T., sub semnătura preşedintelui**, cu misiunile generale şi direcțiile strategice principale de acțiune ale serviciilor de informații din compunerea Comunității Serviciilor de Informații. **Nici în legătură cu aceasta nu s-a decis nimic.** Atât colaboratorii mei, cât şi eu personal, care ne-am implicat în această acțiune cu tot sufletul, am trăit acest nou eşec cu durere şi profundă amărăciune.

În ceea ce mă priveşte eram hotărât să îngrop definitiv această problematică. Experții din cadrul Secretariatului C.S.A.T. au fost de părere ca această problemă de importanță națională strategică să nu fie abandonată, ci reluată, în împrejurări mai favorabile. **M-am opus categoric reluării acesteia, atâta timp cât la Palatul Cotroceni se va afla domnul Ion Iliescu.**

Milică se dă... „părintele" CNI !

Venirea la putere a Convenției Democratice **din** România şi la Palatul Cotroceni a domnului Emil Constantinescu a fost considerată de către colaboratorii mei direcți drept „condiții favorabile" reluării în dezbaterea C.S.A.T. a conceptului Comunității Serviciului de Informații. Nu am împărtăşit optimismul lor, **convenind**, în cele din urmă, **ca problematica să fie redeschisă după plecarea mea din funcția de şef al Secretariatului C.S.A.T.**, lucru uşor de întrevăzut.

Spre marea mea surprindere **am fost menținut în funcție aproape un an de zile**. Domnul Emil Constantinescu şi-a dat seama că dacă îi va da afară pe toți consilierii şi experții din „epoca Iliescu" îşi va tăia craca de sub picioare.

Secretariatul C.S.A.T. exact aşa cum l-a preluat de la domnul Ion Iliescu este cel care **l-a învățat pas cu pas, pe domnul Emil Constantinescu, A.B.C.-ul comportamentului şi misiunilor ce le avea de îndeplinit**, în calitate de preşedinte al C.S.A.T. şi de comandant al forțelor armate. **Am fost felicitați de trei ori consecutiv de către domnul Emil Constantinescu** pentru modul cum a fost ajutat să-şi

intre în atribuțiile constituționale. Aceste atribuții nu le putea învăța în „balconul Universității" din care s-a lansat în politică...

Problematica conceptului Comunității Serviciilor de Informații, exact după dosarul moștenit de la fostul președinte Ion Iliescu a fost **redezbătut, într-o ședință a C.S.A.T. din anul 1998**, sub președinția domnului Emil Constantinescu, **exact cu aceleași rezultate**, adică nimic.

În aceste condiții, afirmația domnul **Emil Constantinescu** din **23 noiembrie 2005**, pe un canal de televiziune, potrivit căreia *„ideea Comunității Serviciilor de Informații îi aparține"* * a fost o **minciună sfruntată !** Ce păcat că acest om, fost președinte al României, profesor universitar, minte cu atâta seninătate... Era mult mai onorabil pentru domnia sa, dacă recunoștea că dosarul acestei probleme a fost preluat, nesoluționat, de la fostul președinte Ion Iliescu. Probabil că și președintele Traian Băsescu va pretinde că „ideea îi aparține"...

N-aș fi făcut acest istoric, prin care **îmi însușesc lansarea conceptului de Comunitate a Serviciilor de Informații încă din anul 1990**, dacă președintele Ion Iliescu, sau chiar Emil Constantinescu, l-ar fi materializat. Datoria unui consilier este să facă propuneri, iar din momentul în care acestea sunt însușite de către superior, în mod natural, acestea îi aparțin.

„Inițiativa Gârz" – luată în seamă după 15 ani...

La americani, lucrurile stau altfel. În **1947**, când a luat ființă Agenția Centrală de Informații (**C.I.A.**), printr-un Decret semnat de președintele **Harry Truman**, instituție ce materializa, la cel mai înalt nivel, conceptul american al Comunității Serviciilor de Informații, acesta **a recunoscut, în mod public**, faptul **că inițiativa creării C.I.A. i-a aparținut generalului William Donovan** (1883-1959). Acesta a fost unul dintre cei mai străluciți spioni din istoria S.U.A., care a operat în Europa, atât pe timpul primului război mondial, cât și în anii celui de-al doilea război mondial. W. Donovan a fost prieten intim și „sfătuitor de taină" al președintelui F.D. Roosevelt. În *„Istoria S.U.A."*, ediție 1966, meritul înființării C.I.A. îi este recunoscut lui W. Donovan și nu președintelui H. Truman.

Din 1991 până în 2005, în jurul problemei Comunității Serviciilor de Informații, varianta românească, s-a scris și s-a vorbit mult dar niciodată cu competență, bune intenții și la obiect. S-a făcut dovada că, **timp de 16 ani, clasa politică din România nu a fost capabilă să înțeleagă rolul și locul serviciilor de informații într-o societate modernă.** Am constatat, cu amărăciune, că nici unele minți sclipitoare, ca cele reprezentate de jurnaliști de înaltă clasă, precum **Ion Cristoiu și Cristian Tudor Popescu**, n-au înțeles despre ce este vorba și confundă serviciile de informații cu „poliția politică", adoptând **atitudini distructive**.

S-a ajuns la situații atât de ridicole, încât până și Cristina Țopescu a jucat rol de moderator în dezbaterea problemei Comunității Serviciilor de Informații cu oameni politici de marcă, dar total incompetenți în materie.

---

* **N. edit.:** Cine l-a oprit s-o pună în practică, ... securiștii care "l-au învins" ?!

Anunțarea de către președintele Traian Băsescu, la începutul lunii decembrie 2005, a creării Oficiului pentru Informații ca expresie a materializării conceptului de Comunitate a Serviciilor de Informații, în varianta românească, este un **eveniment salutar**. Nu mai are importanță cine și când a lansat ideea. Meritul principal îi aparține domnului Traian Băsescu. Ca unul interesat în acest proces îmi permit să-i transmit, pe această cale, părerea că, deși salutar și deschizător de orizonturi noi, demersul domniei sale privind înființarea Oficiului pentru Informații nu este suficient. Este **doar un început**.

Serviciile de Informații sunt ale României, nu ale partidelor !

Va trebui împământenit, pentru totdeauna, și în România, **principiul de fier**, verificat de-a lungul secolelor și mileniilor, potrivit căruia **serviciile secrete de informații să fie conduse de profesioniști de clasă, crescuți în interiorul acestora**. Pentru S.U.A., acest lucru l-a făcut Allen Dulles (1889-1967), un alt reputat spion american. El a deținut funcția de director general al C.I.A. între 1951-1961, punând temeliile a ceea ce se cunoaște în prezent, sub numele de Comunitatea Serviciilor de Informații a S.U.A.

Obiceiul românesc de schimbare a directorilor S.R.I. și S.I.E. odată cu alternanța la putere produce efecte catastrofale asupra capacității combative a acestor servicii. Directorii, care sunt oameni politici, își plasează, la rândul lor, proprii oameni în funcțiile-cheie, iar serviciile de informații, în ansamblul lor, sunt utilizate în scopuri politice de partid, de regulă, pentru a se menține la putere. Asupra cadrelor profesioniste atârnă permanent sabia lui Damocles, acestea fiind timorate la gândul că pot fi oricând date afară. Acestei stări de lucruri dezastruoase va trebui să i se pună capăt o dată pentru totdeauna.

Agenția Centrală de Informații (C.I.A.) este autoritatea supremă subordonată direct președintelui S.U.A., situată deasupra tuturor celorlalte agenții și servicii de informații, pe care le coordonează în plan strategic și le finanțează dintr-un buget general, care este mascat în bugetul anual al Pentagonului. **C.I.A. primește informații de la toate celelalte servicii cu privire la securitatea S.U.A.**, pe care le analizează, prelucrează și transformă în produse finite, cu diferite grade de clasificare, apoi le diseminează consumatorilor. **La cele mai sensibile informații**, cu cel mai înalt grad de secret, de regulă, **nu au acces decât președintele S.U.A. și membrii Consiliului Securității Naționale***.

Până la nașterea C.I.A., președinții S.U.A. erau supuși unor adevărate cascade de date și informații, de rapoarte și sinteze venite din partea serviciilor de informații ale Aviației, Trupelor de Uscat, Forțelor Navale, Corpului de infanterie marină, din partea F.B.I., Departamentului de Stat, Gărzii de Coastă (grăniceri) și altele, ceea ce reprezenta un adevărat calvar pentru șeful statului. De regulă, acestea nici nu erau citite, scăpându-se din atenție probleme esențiale. Prin nașterea

---

* **N. edit.:** În SUA există 38 de grade de secretizare. Președintele nu depășește....nivelul 18-20! Celelalte sunt pentru „Majesty-12"...

C.I.A., acest fenomen extrem de negativ a fost înlăturat. **Preşedintele a început să fie informat, prin directorul C.I.A., cu problemele esențiale, analizate şi prelucrate la cel mai ridicat nivel profesionist posibil, în forme succinte.** Aceasta este, în ultimă analiză, **esența conceptului** de Comunitate a Serviciilor de Informații, pe care încercăm de 16 ani să-l adaptăm şi la condițiile României.

Înființarea Oficiului pentru Informații ar putea constitui un pas important în această direcție. Ca şi C.I.A., acest organ, va avea în atenție, cel mai probabil, problemele politice şi militare, interne şi internaționale curente, aflate în atenția **C.S.A.T.** Care consider că ar fi timpul să poarte numele de **Consiliul Securității Naționale**, aşa cum am propus şi în 1990.

„Vidul de informații" – „realizarea" României

Începuturile democrației originale din România au fost dominate de o serie de indivizi limitați şi incompetenți, dar agresivi, distructivi şi rapaci, care au produs daune ireparabile societății româneşti. **Termenul de „securitate"** a fost pur şi simplu **interzis**, chipurile pentru că amintea de „securitatea opresivă" din era totalitară. Ce dovadă de imbecilism !

Acest termen (*„security"*) este de o imensă încărcătură şi **are cea mai mare circulație internațională**. Securitatea este urmărită şi dorită în toate domeniile practicii umane. Numai cei înguşti la minte reduc securitatea la domeniul apărării sau al ordinii publice. La fel s-a procedat şi cu funcția de „comandant suprem al forțelor armate", golind-o de conținut şi reducând-o la cea de „comandant suprem". Este absolut necesar să se revină la normalitate şi în această privință şi să nu mai fim de râsul lumii. G.W. Bush este „comandant suprem".

Se ştie că **informația stă la baza progresului** în absolut toate domeniile care însumate ne dau conceptul de civilizație. **Societatea românească este deficitară tocmai în domeniul informațiilor.** Acestea trebuie să ajungă, nu numai la lideri şi cercurile intelectuale, ci mai ales la cei care asigură producția materială a societății.

Să luăm unul dintre cele mai simple şi mai edificatoare exemple. Oare, cu ce fel de informații operează un **fermier american**, care cu producția pe care o realizează într-un an de zile poate hrăni **50-70** de cetățeni ai S.U.A. sau un fermier din **Danemarca**, în măsură să hrănească **120-140** de danezi cu producția pe un an, față de un țăran din **România**, care de abia îți hrăneşte familia din **5-6** persoane? Întrebarea poate fi pusă pentru oricare alt domeniu de activitate economică. Iată de ce **randamentul muncii sociale din România este de 15-20 de ori mai mic decât în statele dezvoltate din Occident**. Iată şi cauza fundamentală pentru care, noi românii, nu putem fi plătiți cu salarii ca cei din Occident.

Golul de informații din societatea românească va trebui eliminat printr-o strategie a informațiilor, care să opereze atât în sectoarele de stat, cât şi în cele private. **În lumea occidentală dezvoltată, structurile de informații au ajuns până la nivelul întreprinderilor mici şi mijlocii.** În România, „vidul de informații" este omniprezent.

Agenția Națională de Informații, Analiză, Sinteză şi Evaluare

Pentru colectarea, analiza, prelucrarea şi diseminarea informațiilor din domeniile vitale ale societății româneşti, în condițiile economiei de piață, cu elaborări, nu numai curente, ci mai ales pe termen mediu şi lung, **este nevoie de înființarea unei „Agenții Naționale de Informații, Analiză, Sinteză şi Evaluare", finanțată şi patronată de către guvern, dar strâns legată de Comunitatea Serviciilor de Informații**, pentru motive evidente. În formularea acestei propuneri (încă din 1991) m-am inspirat, într-adevăr, din experiența S.U.A.

Aici aş dori să fac o parantezã. Toți concetățenii mei care au idei şi doresc să le materializeze în acțiuni şi fapte concrete să nu le prezinte niciodată în nume propriu. Nu vor avea nici o şansă. Vă sfătuiesc să le avansați şefilor şi eşaloanelor superioare ca fiind „luate de la americani" dacă doriți ca cineva să se oprească asupra lor, în viitorii 15-20 ani. Pe cei care simțiți că aveți sămânță de geniu şi vă credeți capabili de a crea opere nemuritoare, vă sfătuiesc să renunțați la orice speranță. Puneți-vă traista în băț şi plecați unde vedeți cu ochii, aşa cum au procedat „nişte români" ca Eugen Ionesco, Henri Coandă, Constantin Brâncuşi, Gheorghe Constantinescu şi alți oameni de geniu. **România a fost, este şi va fi şi în viitor o „mamă vitregă" pentru fiii ei de geniu.** Până nu se va vindeca de această „boală", nici nu va ajunge în rândul celor mai civilizate state din Europa...

Agenția Națională de Informații, Analiză, Sinteză şi Evaluare ar fi, în cazul în care s-ar naşte, echivalentul Oficiului Național de Informații şi Estimare, existent în Comunitatea Serviciilor de Informații a S.U.A., patronat de C.I.A.

Acesta face analiza şi prelucrarea informațiilor, la scară națională, pe termen apropiat, mediu şi lung, adică 1-2 ani, 5 ani şi peste 10 ani. **România**, care este ca o corabie în derivă, iar politica se duce în stil pompieristic şi după metoda „meşterului Manole", adică ce construieşte Puterea, distruge Opoziția când vine la putere, **are nevoie vitală de o asemenea structură națională de prelucrare şi estimare a informațiilor în toate domeniile, nu numai în cel al securității.**

Această „Agenție" (sau „Oficiu") va trebui să aibă acces nelimitat la toate informațiile deținute de către serviciile naționale şi departamentale de informații şi să fie încadrată cu analişti de înaltă clasă din domeniile de preocupare. Aici nu mai merge cu sloganul „promovării cadrelor tinere". În S.U.A., Oficiul Național de Informații şi Estimare este încadrat cu ofițeri în rezervă din toate categoriile de forțe armate, experți din Departamentul de Stat, doctori în ştiințe şi academicieni. În funcția de director al acestui Oficiu este, de regulă, un om de ştiință cu reputație națională (academician sau profesor universitar).

C.N.S.A.S. – o cangrenă pe bani mulți...

Studiile elaborate de către Agenția (Oficiul) Națională de Informații, Analiză, Sinteză şi Estimare ar putea fi **atât clasificate, cât şi neclasificate**, cu o largă circulație, pentru toți consumatorii de infor-

mații, atât de stat, cât şi particulari. „Agenția" ar putea elabora **studii şi estimări la cerere**, pentru orice problemă, cu suportarea cheltuielilor aferente. Pe lângă „Agenție" să se nască, în mod progresiv, o **bancă de date universală** (clasică şi electronică). **O primă sursă de finanțare a acestei „Agenții"** ar putea-o constitui **desființarea Consiliului Național de Studiere a Arhivelor fostei Securități**, această cangrenă pe trupul societății româneşti, sursă de tensiuni, conflicte şi şantaj, care cheltuieşte banii statului de pomană, aşa cum a demonstrat-o „dosariada" din anul 2006.

Absolut toate dosarele să fie predate Arhivei Naționale.

Pentru a-şi justifica existența şi utilitatea, **„Agenția" propusă va trebui să elaboreze lucrări şi studii profund ştiințifice**, reflectând realitățile şi tendințele din țară şi din lume şi nu aprecierile pe care ar dori să le aducă liderii politici care se succed la putere. Aceasta va trebui **să coopereze cu celelalte centre de studii şi cercetări din România**, de stat şi neguvernamentale. În S.U.A. există centre de studii şi cercetări pe lângă toate marile universități, iar „Rand Corporation" din California concentrează cele mai strălucite minți din domeniul analizei din S.U.A. şi din lume. Aici se pot comanda, contra cost, studii din toate domeniile practicii umane. La ***„Rand Corporation"*** apelează atât Pentagonul, cât şi toate categoriile de forțe ale armatei, precum şi companiile naționale şi transnaționale americane, până la cele mici şi mijlocii. **Pentru societatea americană informația înseamnă „aur", iar timpul înseamnă „bani".** Românii sunt pasivi față de informații, iar timp au berechet. Românii, de regulă, nu se sinchisesc că timpul trece degeaba...

Noi studiem „dosarele Securității, alții pe noi...

Atitudinea societății româneşti față de informații este un alt motiv pentru care m-am hotărât să scriu această carte. **Noi românii suntem încă departe de înțelegerea corelației dintre informație şi modernitate.** Dăm dovadă de lipsă de experiență, dar şi de lipsă de interes, în modul de utilizare a informațiilor, de cântărire, apreciere şi exploatare optimă a acestora. Vinovat de această stare de lucruri nu este doar regimul totalitar. Cu o populație care în **1950** era în proporție de **peste 55% analfabetă**, nu se puteau valorifica informațiile. La această teribilă moştenire s-a adăugat şi regimul restrictiv aplicat informațiilor, de către statul socialist totalitar.

Conducătorii regimului comunist din România, şi nu numai, au transformat **informațiile** într-un **monopol**, le-au folosit ca sursă de putere şi şantaj, practică ce a denaturat şi infantilizat atitudinea marii majorități a populației față de informații. Din această cauză, informațiile au fost **privite cu suspiciune**, ca ceva în care nu trebuie să ai încredere.

Informația nu era căutată, prelucrată şi exploatată. **În fața valurilor succesive şi neîntrerupte de informații care s-au prăvălit asupra României în ultimii 16 ani, românii s-au dovedit total nepregătiți şi fără experiență**, cu suspiciune şi pasivitate. Ne plac doar informațiile personalizate şi credem, cu predilecție, în ceea ce ne parvine de la cineva „sus pus". Românii se dau în vânt după schimbul de informații

„față în față", motiv pentru care „talk show"-urile au devenit un fel de industrie națională. Acest mod de a face schimb de informații a fost specific epocii pre-moderne. Modernitatea se caracterizează prin schimbul impersonal de informații.

România este încă în afara efectelor „revoluției în domeniul informațiilor", iar de intrarea în „epoca informatizată" nici nu poate fi vorba.

În timp ce, în statele occidentale dezvoltate, rolul spionajului economic, tehnico-ştiinţific şi financiar este în continuă creştere, dovedindu-se de importanță vitală în concurența dintre firme, de la cele trans-naționale, de dimensiuni gigantice, până la cele locale, mici şi mijlocii, **noi „studiem" totalitarismul şi dosarele Securității...**

Națiunile - spion

După aprecierile unor analişti şi istorici de înaltă clasă, în lume ar exista trei națiuni care, prin particularitățile lor genetice şi modul specific în care au fost obligate să-şi asigure existența şi supraviețuirea, sunt considerate „**națiuni spion**". Este vorba despre **evrei, japonezi şi suedezi**.

Prima caracteristică a „națiunii spion" este **inteligența**, cea mai scumpă „materie primă" din câte există în Univers. A doua caracteristică este **curiozitatea**, dorința de a vedea, de a auzi, de a şti totul, ca o trăsătură generală, manifestată la nivel de mase. Peste acestea se suprapune o **cultură avansată** şi mai presus de toate, **ştiința de carte**. „Națiunile spion" au trăit în medii sărace din punct de vedere al resurselor naturale sau ostile din punct de vedere social.

Despre japonezi am scris pe larg într-o carte anterioară, intitulată ***„Spionajul şi Puterea"*** apărută tot la prestigioasa Editură OBIECTIV din Craiova (2003), care s-a bucurat de un interes deosebit.

În această carte, voi aminti despre **evrei** şi **rolul extraordinar pe care aceştia l-au jucat de-a lungul timpului în lumea spionajului**. Nu mi se pare exagerată aprecierea potrivit căreia evreii au fost, sunt şi vor rămâne în continuare **cea mai veritabilă, mai eficientă, mai profesionistă şi mai de temut „națiune de spioni" din lume**. Acesta nu este o ofensă adusă evreilor, ci o laudă. Spionajul este o îndeletnicire care cere inteligență de cel mai înalt grad. Nu degeaba se şi numeşte *„războiul inteligențelor"*.

Pentru a ne alinia celor mai dezvoltate națiuni ale lumii, noi românii **ar trebui să deprindem de la evrei două lucruri esențiale: cum se câştigă banii şi cum se face spionajul de toate tipurile.** Românii sunt dotați de bunul Dumnezeu cu multă inteligență. Ceea ce ne-a ținut în urmă, în afară de opresiunea străină, a fost neştiința de carte, adică lipsa învățăturii.

Românii migranți şi „civilizația prin contaminare"

Inteligența fără cultură este ca un pământ mănos necultivat. La începutul primului război mondial, Armata României avea cel mai mare număr de analfabeți, comparativ cu toate celelalte armate din Europa. **La 1.000 de soldați**, existau **peste 700 de analfabeți**, în timp ce **în armata germană**, nivelul de alfabetizare era de **100%**. Umilitor

era faptul că în țara vecină nouă, **Bulgaria**, gradul de alfabetizare a armatei era superior celui din armatele Italiei şi Austro-Ungariei, având ştiutori de carte în rândul soldaților în proporție de peste **75%**. În aceste condiții nu este de mirare că bulgarii ne-au provocat înfrângeri usturătoare la Turtucaia, Silistra şi în toată Dobrogea, în timpul campaniei din anul 1916. Singurul domeniu în care România post-socialistă a realizat creşteri constante este cel al numărului de analfabeți.

Credem că a sosit timpul ca, în România, discuțiile sterile şi distructive despre rolul şi locul serviciilor de informații să înceteze. Să-i lăsăm pe specialişti să-şi facă datoria. **Nu putem intra legați la ochi şi în Uniunea Europeană, aşa cum am intrat în N.A.T.O.**

Prin această nouă carte, inspirată din fantastica lume a „războiului inteligențelor", în care de mii de ani nu există pace, atât autorul, cât şi Editura OBIECTIV îşi propun să suscite interesul publicului românesc, dar mai ales al tineretului, față de „profesiunea de spion".

Ieşind în lume este timpul ca **şi românii să deschidă ochii şi să învețe culegând informații** din tot ce ar putea prezenta interes pentru propăşirea României. În felul acesta, **ne vom civiliza prin „contaminare"**. Un vechi aforism românesc spune că *„meseria nu se învață, ci se fură"*.

Pentru a-i fura meseria este cât se poate de evident că ucenicul trebuie să-l „spioneze" pe meşter. Fiind încă în stadiul de „națiune ucenică", **românii** plecați, cu milioanele, peste graniță **vor trebui să „fure meseria civilizației"** de la națiunile care o stăpânesc. Orice pierdere de timp în acest sens ne va costa scump. **Turiştii japonezi**, care străbat lumea în lung şi în lat, fără a fi instruiți de către nimeni în acest scop, **aduc anual în Japonia** şi pun în mod voluntar, la dispoziția serviciilor de informații de stat şi particulare, **peste 15 milioane de fotografii**, conținând informații utile.*

Oare, din 1990 şi până în 2007, românii care au călătorit sau au lucrat în străinătate, cu ce s-au întors în țară, în afară de, în cel mai fericit caz, cu un automobil la mâna a doua?...

Câți dintre români s-au dus în Occident pentru a culege informații, a se specializa, cum au făcut şi fac japonezii, iar apoi întorşi în țară să le valorifice? **Japonezii au cucerit un loc puternic pe piața mondială**, nu atât prin invenții, cât **prin perfecționarea produselor din domeniile de vârf, luate de la alții**. Noi cu ce am intrat în Uniunea Europeană? Cu folclorul, agricultura semi-feudală şi ceramica de Horezu ?

Deşteaptă-te române!

---

* **N.E.D.**: În toamna anului 2003 am colindat 5.500 km prin Grecia continentală şi întreaga insulă Creta.

Cele 12 ore de filmare le-am oferit postului TV local „Terrasat" (actual RDS) imediat după revenirea în țară, fără nici-un fel de pretenții băneşti.

Răspunsul unui individ din conducere a fost stupefiant: *„Nu ne trebuie, avem filmări profesioniste !"* Fără să le vadă...

Atât de profesioniste încât le prezentau în momentele fără program...Fără Atena, Creta ş.a.

Postul e cu adevărat occidental: la el lucrează, de la înființare (acum şef de producție) fostul secretar de partid de la Electroputere, un anume Străinu, care, în 21.12.89, mă amenința cu arestarea a doua zi (vorbisem despre morții de la Timişoara, din sursă locală) iar în 22.12.89 suda porțile Uzinei...

Capitolul I

DACĂ SPIONAJ NU E, NIMIC NU E...

Spionajul – cea mai veche profesie

Încărcată de mister, plină de pericole la tot pasul, criminală prin scopurile urmărite, imorală prin metodele şi procedeele folosite, degradată pe de o parte, dar eroică pe de alta, atractivă pentru personalitățile puternice şi înspăimântătoare pentru imensa majoritate a oamenilor de rând, **profesia de spion**, a fost, **arareori şi întotdeauna incomplet şi deformat, analizată şi teoretizată** într-o formă coerentă şi fundamentată ştiințific.

Cine-şi propune să rezolve, într-o manieră completă şi de profunzime această problemă este echivalent cu a-şi propune să meargă pe jos de la Pământ la Lună ! Este o sarcină titanică şi absolut imposibil de dus la bun sfârşit până la capăt. În calea unei asemenea cercetări există obstacole uriaşe, imposibil de depăşit. În primul rând, **niciun stat din lume şi niciun lider politic nu recunoaşte că face spionaj.**

În întreaga lor istorie (1775-2007), S.U.A. nu au recunoscut oficial decât doi spioni. Aceştia au fost: **căpitanul Nathan Hale***, din armata revoluționară a generalului George Washington, surprins în dispozitivul trupelor engleze, acuzat de spionaj şi executat prin spânzurătoare, fără proces, în ziua de **22 septembrie 1776**. Pe eşafod, acesta ar fi declarat: *„Regret că nu am decât o viață pe care s-o dau patriei mele"*. Nathan Hale (1755-1776) este considerat **simbolul patriotismului american.**

Cel de-al doilea este **maiorul aviator Gary Francis Powers*** (1929-1977) care, la **1 mai 1960**, în timp ce executa un zbor de spionaj în adâncimea teritoriului fostei U.R.S.S. (un veritabil act de război) la bordul legendarului avion „U-2", a fost doborât şi luat prizonier. Conform instruirii pe care a primit-o într-o astfel de situație, maiorul G.F. Powers trebuia să se sinucidă, cu pastila de otravă cu efect fulgerător pe care o avea asupra lui sau cu revolverul din dotare. Pilotul american a refuzat să facă acest lucru, alegând viața şi colaborând total cu rușii, dând naştere celui mai mare scandal internațional de spionaj din toate timpurile. Din aceste motive, în conştiința americanilor, maiorul Powers este **simbolul laşității şi al trădării naționale**. Acesta a fost schimbat, în 1962, cu un spion rus arestat în S.U.A. (col. Abel*). A fost interogat îndelung, dar nu şi judecat oficial. Cert este însă faptul că **Powers nu a murit de moarte naturală**.

Spionaj şi diversiune în România

Un al doilea obstacol este acela că **nici un stat din lume nu admite accesul unor istorici şi cercetători la arhivele serviciilor secrete de spionaj.**

Un al treilea obstacol îl constituie faptul că **foştilor combatanți în „războiul inteligențelor" nu li se permite să vorbească despre acți-**

---

* **N. edit.**: De origine iudaică.

unile lor trecute, sub prestare de jurământ şi sub ameninţarea unor pedepse legale severe. Acest adevăr este valabil în cazul tuturor „marilor democraţii" ale lumii.

Ultimul, dar nu cel din urmă obstacol, este faptul că **în absolut toate statele lumii**, indiferent cât sunt de „democratice" şi de „deschise", **informaţiile cu privire la orice activităţi ale serviciilor de spionaj sunt puternic cenzurate**. Nicăieri în lume, indiferent de asprimea măsurilor de combatere, **scurgerile de informaţii nu au putut fi însă evitate**. Riscând pedepse severe, inclusiv ani grei de închisoare, au existat şi vor continua să existe oameni din lumea misterioasă a spionajului dispuşi să vorbească jurnaliştilor şi scriitorilor dispuşi să-i asculte, precum şi ziare şi edituri gata să-i publice, cu toate riscurile de rigoare.

După încetarea Războiului Rece, un număr sporit de foşti ofiţeri de informaţii, atât de o parte, cât şi de cealaltă parte a Cortinei de Fier, **din simţul răspunderii faţă de prezentul şi viitorul propriilor naţiuni**, din dorinţa de a preveni alunecarea Omenirii pe coordonatele războiului şi auto-distrugerii au început să vorbească, dar mai ales să scrie.

Într-un astfel de context se înscrie şi cartea prezentă, precum şi celelalte cărţi din universul spionajului pe care le-am scris în ultimii ani, apărute la Editura *OBIECTIV*, graţie curajului, riscurilor asumate şi simţului răspunderii pentru viitorul României manifestate de către directorul acesteia, domnul Eugen Delcea, el însuşi un talentat scriitor. Este vorba despre: ***„C.I.A. contra K.G.B."; „Ghidul spionului român"; „Spionajul total în acţiune"; „Spionaj şi diversiune"; „Democraţia hienelor - spionaj, sânge şi teroare"; „Spionaj şi sex"; „Spionajul şi Puterea".***

Sunt convins că efectele de masă produse de aceste cărţi sunt infime. Este ca şi cum aş fi aruncat o găleată de apă dulce în Marea Neagră. Pe de altă parte, sunt tot atât de convins că **societatea românească are nevoie de o cultură proprie în materie de servicii secrete, de informaţii**, pentru a se pune capăt infantilismului, amatorismului, diletantismului şi haosului care predomină în societatea românească din anul 1989 încoace. Nimeni nu-şi propune să dezvăluie tainele intime ale meseriei de spion şi nici să pună în lumină acţiuni şi efecte de natură să lezeze securitatea naţională şi interesele majore, vitale şi eterne ale statului.

Prezentul şi viitorul României – decise de... spioni

Opinia publică din România ar trebui să înţeleagă că **serviciile secrete de informaţii şi de securitate sunt organe vitale ale statalităţii, de existenţa cărora depind atât prezentul, cât şi viitorul României.** După 17 ani de epurări, prigoană, defăimări, confuzii, blocaje şi aservire, toate sub paravanul „reformei" care nu se mai termină, **să lăsăm serviciile secrete ale României în seama profesioniştilor**, să reintre în normalitate şi să-şi împlinească menirea, până nu va fi prea târziu. Asupra acestei problematici vom mai reveni, mai ales că, **în 2006, acestea au trecut prin momente de decapitare.**

Atunci când le vorbeşti românilor din diferite medii sociale, inclusiv intelectuale, elevate, despre spionaj şi activitatea de informaţii, în cele

mai multe cazuri, stârneşti uimire, suspiciune, teamă şi chiar repulsie. Dacă faci greşeala să admiţi că ai lucrat în acest domeniu, ţi-ai cam tăiat craca de sub picioare. Dacă nu vei fi tratat ca un „securist odios", cu siguranţă că vei simţi atmosfera de izolare şi teamă cu care vei fi înconjurat. Cauza acestor atitudini nu poate fi explicată altfel decât ca **datorându-se necunoaşterii, ignoranţei în materie, precum şi propagandei denigratoare, intenţionată şi bine dirijată din direcţia unor centre, interne şi externe, ostile intereselor României.**

Câteva explicaţii şi definiţii din lumea spionajului, sper, ar putea prezenta interes, dacă nu pentru toţi, măcar pentru o parte dintre cititori. Am constatat, şi nu fără o notă de respect şi admiraţie, că, **în România, femeile sunt mai atrase de mirajul spionajului decât bărbaţii*.** Nu este de mirare că, **cel mai mare spion din istoria modernă a României** a fost „o spioană", **prinţesa Martha Bibescu**.

Metaforic vorbind, **spionajul** a fost definit, în literatura universală, ca fiind un *„război subteran"*, *un „război tăcut"*, un *„război invizibil"*, un *„război murdar"* etc. Cea mai apropiată de adevăr mi se pare însă definirea acţiunilor de spionaj ca fiind un ***„război al inteligenţelor"***. Termenul comun al tuturor acestor definiţii este cel de *„război"*. Într-adevăr, **spionajul este o formă de război**, în care, de când există Omenirea, nu a fost niciodată pace şi nici nu va exista, până la dispariţia acesteia. Oricât am încerca să facem trimiteri la principiile moralei la convingerile etice şi religioase, la supremaţia legilor, realitatea arată că nu armonia şi înţelegerea **prevalează** în relaţiile dintre indivizi, grupuri, partide, guverne, naţiuni şi grupuri de naţiuni, ci **suspiciunea**.

Din acest motiv, abordarea şi înţelegerea de pe fundamente ştiinţifice a spionajului şi activităţilor de informaţii sunt absolut necesare. Trebuie să facem precizarea că spionajul şi activitatea de informaţii nu sunt unul şi acelaşi lucru. Spionajul este o parte, o dimensiune, şi anume una esenţială, fundamentală, a activităţii de informaţii, care este deosebit de complexă, având şi alte laturi.

Dicţionarul Oxford al Limbii Engleze defineşte **spionajul** (*espionage*) ca fiind ***„practica întrebuinţării spionilor"***. În schimb, **activitatea de informaţii** (*intelligence*) este descrisă ca fiind compusă din acţiunea de **culegere de informaţii** secrete şi nesecrete, activitatea de **analiză şi prelucrare** a acestora şi, în final, **diseminarea** rezultatelor prelucrării la beneficiari. Tot în conceptul de „*intelligence*" sunt încorporate „**acţiunile acoperite**" de orice natură, precum şi acţiunile de **contraspionaj**.

Moise şi Joshua – mari maeştri ai spionajului !

Primele dovezi scrise despre spioni şi spionaj sunt cuprinse în Vechiul Testament, ceea ce îi situează pe evrei pe primul loc în lume, din acest punct de vedere**. În cartea de căpătâi a religiei iudaice, ***„Torah"***, marii conducători ai poporului evreu, singurul din toate popoarele lumii care a încheiat un „contract" cu Dumnezeu, **Moise şi Joshua** sunt por-

---

* **N. edit.:** Fapt confirmat şi de comenzile primite la Editura OBIECTIV...

** **N. edit.:** Dacă considerăm drept corecte datările din Vechiul Testament...

tretizați ca **mari maeştri ai spionajului.** Dumnezeul evreilor a consacrat spionajul, atunci când i-a poruncit lui Moise: *„Trimite din partea ta oameni ca să iscodească pământul Canaanului, pe care am să-l dau Eu fiilor lui Israel spre moştenire; câte un om de fiecare seminție să trimiți; însă aceştia să fie toți căpetenii între ei".*

Moise s-a conformat poruncii lui Dumnezeu. A ales **12 iscoade**, câte una din fiecare trib, având grijă să fie **cei mai buni din rândul căpeteniilor**. Iată şi numele spionilor biblici, primii din istoria tuturor civilizațiilor: Sammua, Safat, Caleb, Igal, Osia, Palti,Gadiel, Gadi, Amiel, Setur, Nahbi şi Gheuel.

Biblia menționează, în continuare, la Cap. 13 din *„A patra Carte a lui Moise"*, **misiunea** pe care conducătorul evreilor le-a formulat-o celor 12 spioni, spunându-le: *„Suiți-vă din pustiul acesta şi vă urcați pe munte şi cercetați ce pământ este şi ce popor locuieşte în el; de este tare sau slab, mult la număr sau puțin; cum este țara pe care o locuieşte; bună sau rea, cum sunt oraşele în care trăieşte el: cu ziduri sau fără ziduri; cum este pământul: gras sau slab, de sunt pe el copaci sau nu. Fiți curajoşi şi luați din roadele pământului aceluia".*

Acest „ordin de misiune", perfect valabil şi în secolul XXI, cu adaptările de rigoare, face dovada că **Moise** era, într-adevăr, un mare conducător dar şi **un maestru al spionajului**.

La înapoierea din misiune, **cei 12 spioni şi-au prezentat rapoartele personale în mod public.** Fiind însă amatori, fără o pregătire înainte de plecare în misiune, cu excepția unuia singur, respectiv Caleb, toți ceilalți au eşuat în misiunile lor, prezentând situația din zonele cercetare **în mod eronat, deformat şi cu exagerări** izvorâte din teamă şi ignoranță. Iată un exemplu de raport, al uneia dintre iscoade: *„Pământul pe care l-am străbătut este un pământ care-i mănâncă pe cei ce locuiesc pe el, şi* ***tot poporul pe care l-am văzut acolo sunt oameni foarte mari. Față de ei, părem ca nişte lăcuste".****

Din acest exemplu biblic, rezultă că **spionajul nu este o treabă pentru amatori**, chiar dacă aceştia dețin funcții înalte, ci este **o profesie** şi anume una **dintre cele mai dificile şi mai complexe** din câte se pot imagina.

Primul Holocaust din istorie – înfăptuit de evrei...

Următorul mare conducător al evreilor **Joshua**, a învățat din eşecurile în materie de spionaj ale lui Moise şi **va întrebuința „iscoade profesioniste"**, special instruite pentru asemenea misiuni. **Rapoartele** acestora nu se vor mai prezenta în mod public, ci **în cel mai desăvârşit**

---

* **N. edit.:** Ierusalim / Mila Surei (Soarelui) este o aşezare înființată... pe la 9.000 î.e.n. !

Locuitorii Palestinei la care se face referire sunt tracii filistini (mahomedanizați au devenit palestinienii de azi). Goliat era un filistin iar Vechiul Testament precizează că avea o înălțime de...aproape 4 m ! Vechii evrei nu depăşeau 1,50...

Pe larg în ***„Dacia Preistorică", „SECRETELE TERREI", „Istoria secretă a Omenirii"*** şi ***„Marile Enigme***.

secret. Joshua poate fi considerat **părintele fondator al spionajului profesionist**. Câți ani au trecut de-atunci? Probabil că peste 3.000 ani...

Capitolul II, *„Cartea lui Joshua"*, din Biblie ne vorbește despre **spionii trimiși de către acesta la Ierihon**. Noul conducător al evreilor a procedat, în materie de spionaj, cu totul diferit față de Moise. Acțiunile pe care le-a gândit, organizat și condus au fost învăluite de un **secret total**. Nimeni, în afară de el și spionii („iscoade") direct implicați, nu avea cunoștință despre acestea. În cazul Ierihonului, Joshua **a selectat doi tineri talentați**, pe care i-a instruit personal asupra misiunii ce o aveau de îndeplinit, zicându-le: *„Duceți-vă și cercetați țara și mai ales Ierihonul"*.

Cei doi tineri au pătruns în Ierihon, au observat și studiat obiectivele de interes, apoi **și-au găsit un loc de mascare în casa „desfrânatei Rahab"**. Intrarea unor tineri într-un bordel era un lucru „firesc". Rahab era patroana casei **cu acces la curtea regelui** și deținătoare a unui mare volum de informații despre personalitățile Ierihonului. Cei doi evrei **au recrutat-o și prelucrat-o pe Rahab**, promițându-i, sub prestare de jurământ că, după cucerirea Ierihonului, viața ei și a familiei sale vor fi cruțate. Rahab îi ajută pe spionii evrei să-și îndeplinească misiunea, îi ascunde de agenții regelui care aflaseră despre faptul că „iscoade" ale evreilor au pătruns în oraș iar, în final, îi ajută să părăsească în siguranță orașul.

În Capitolul 2 versetul 23 din *„Cartea lui Joshua"*, se spune: *„Întorcându-se apoi, cei doi tineri, s-au coborât din munte, au trecut Iordanul și au venit la Joshua, fiul lui Navi, și i-au povestit tot ce se întâmplase cu ei"*. Așadar, **secretul misiunii a fost păstrat de la început până la sfârșit.**

Joshua și-a elaborat planul de operații pentru cucerirea Ierihonului având la bază informațiile aduse de cei doi spioni. **Ierihonul a fost cucerit și pârjolit până la temelie cu o sălbăticie indescriptibilă.** La Capitolul 6, versetul 21, în Biblie se spune: ***„Și au dat junghierii tot ce era în cetate*** *- bărbați și femei și tineri și bătrâni și boi și oi și asini, tot au trecut prin ascuțișul sabiei"*.

Cât despre prostituata Rahab, versetul 25 ne arată: *„Pe Rahab desfrânata însă, casa tatălui ei și pe toți care erau la dânsa, Joshua i-a lăsat în viață și trăiește ea în mijlocul lui Israel până în ziua de azi, pentru că a ascuns iscoadele care fuseseră trimise de Joshua să iscodească Ierihonul"*.

Și americanii l-au răsplătit regește pe generalul român Mihai Pacepa, care a lucrat intens cu „iscoadele C.I.A." timp de **30 ani**, contribuind la intrarea României în sfera de influență americană, după 1989, finalizată cu aducerea bazelor militare americane pe teritoriul acesteia, prin acordul semnat în decembrie 2005...

Biblia ne demonstrează, printre multe altele, că, **la Ierihon, evreii au înfăptuit un „holocaust" după toate regulile artei, devansând Germania celui de-al treilea Reich, cu câteva mii de ani**. Dacă i-am întreba pe evrei ce au făcut la Ierihon ne-ar răspunde că *„soarta Ierihonului a fost voința lui Dumnezeu"*. **Pentru toate crimele din lume există explicații, motivații și mai ales scuze.** Și Hitler și-a motivat holocaustul și Harry Truman „holocaustul atomic" de la Hiroshima și Nagasaki. Masacrarea libanezilor, în august 2006, tot „voința lui Dumnezeu" a fost?

Marele conducător biblic evreu Joshua poate fi considerat fonda-

torul primului serviciu de spionaj profesionist şi absolut secret din istoria civilizaţiilor.

Ar trebui să înţelegem, aşa cum a înţeles Joshua, că **serviciile de informaţii, dacă dorim să-şi îndeplinească menirea, trebuie să rămână secrete. Controlul Parlamentului asupra serviciilor secrete de informaţii este o aberaţie**. Parlamentarii se pricep la spionaj ca peştii la mersul cu bicicleta ! Domnii parlamentari şi toţi cei ce susţin acest lucru absurd, dacă nu dispun de alte surse de documentare în materie, ar face bine să citească Biblia.

Concluzia unor istorici evrei este aceea că **Moise s-a prăbuşit şi a pierdut controlul asupra poporului lui Israel, tocmai pentru faptul că nu a dispus de un serviciu de spionaj profesionist şi secret.** Joshua a triumfat şi a repurtat victorii strălucite, tocmai pentru faptul că a dispus de aşa ceva.

Spionul Moise – format în Egipt...

Un grup de arheologi au dezgropat, în **Siria**, o **tabletă de lut**, datând din **secolul XVIII î.e.n.**, din care s-a putut constata **cât de veche este ideea folosirii spionilor**. Tăblița era, de fapt, o **scrisoare** prin care conducătorul unui oraş-stat îl înştiința pe conducătorul unui alt oraş-stat că **a arestat un număr de spioni** ai acestuia, cerându-i o răscumpărare în schimbul lor. Nu se ştie care a fost rezultatul negocierilor. Importantă este concluzia că spionilor li s-a mai dat o şansă.*

Încă din antichitate, conducătorii Chinei şi Japoniei s-au folosit de spionaj ca instrument al politicii de stat. Chinezilor li se recunoaşte meritul de a fi utilizat spionii, nu numai pentru culegerea de informaţii şi pentru dezinformarea, înşelarea, dezorientarea şi înspăimântarea inamicului. Marele filozof chinez **Confucius** (551-479 î.e.n.) a lăsat dovezi scrise din care rezultă că **pentru respingerea unei invazii străine este absolut nevoie să se recurgă şi la acţiuni de înşelare, de înspăimântare, de descurajare a adversarului**. Uneori, astfel de acţiuni pot fi suficiente pentru a opri declanşarea unei agresiuni străine. În zilele noastre, acţiunile la care se referă Confucius poartă numele de „propagandă psihologică", „operaţii psihologice" sau „război psihologic". Putem concluziona că, deci, **chinezii au recurs la „operaţii psihologice" în război**, cu 2.500 ani înaintea Germaniei celui de-al treilea Reich, S.U.A. şi fostei U.R.S.S.

Cel mai mare teoretician antic al artei spionajului, cu puternice ecouri până în zilele noastre, rămâne **Sun-Tzî**, ilustrul gânditor şi general chinez, contemporan al lui Confucius.

În cartea sa ***„Arta războiului"***, el face legătura dintre „război şi politică" cu 2.400 ani înaintea generalului german Carl von Clausewitz (1780-1831) şi **fundamentează ştiinţific rolul cunoaşterii în obţinerea victoriei, prin spionaj**. Esenţa acestei concepţii este sintetizată în doar trei faze de o genială simplitate:

---

* **N. edit.:** Iată o dovadă clară că spionajul nu a fost inventat de evrei !

Joshua a trăit cel mai probabil în secolul XIII î.e.n. Dacă a fost într-adevăr un personaj istoric...

• dacă-ți cunoşti inamicul şi te cunoşti pe tine nu trebuie să te temi de o sută de bătălii;

• dacă te cunoşti pe tine, dar nu-ți cunoşti şi inamicul, pentru fiecare victorie repurtată vei suferi şi o înfrângere;

• dacă nu te cunoşti nici pe tine şi nici pe inamic, înseamnă că eşti un prost şi vei suferi numai înfrângeri.

Statul Major Imperial japonez a ținut cont de învățăturile lui Sun-Tzî în 1941, când Forțele Maritime ale Japoniei au pregătit atacul de la **Pearl Harbor**, declanşat cu efecte devastatoare, la **7 decembrie 1941**.

Înaintea evreilor şi chinezilor, cu mai mult de 4.000 ani î.e.n., **egiptenii dispuneau de structuri de spionaj temeinic organizate**, în legătură cu care au lăsat **dovezi scrise incontestabile**. O asemenea dovadă a fost descoperită la Menet Krufu, oraş antic de pe Nil. Se pare că egiptenii au fost **primii din lume care au inventat şi folosit scrierea secretă**, folosind semne cu înțeles total deosebit față de hieroglifele oficiale. Cu alte cuvinte, arta criptografică sau scrierea secretă s-a născut în Egipt. Printre maeştrii acestei arte este menționat nobilul Khnumhotep. Putem trage concluzia că **Moise**, marele conducător al evreilor, crescut şi educat la curtea faraonului, **a deprins arta spionajului de la egipteni**.

Alexandru şi Aristotel – profesorii armatelor moderne

Istoricii şi specialiştii în materie, printre care şi istoricul englez Mark Lozd, atribuie grecilor, şi mai ales spartanilor, meritul de a fi inventat şi utilizat pe scară largă, încă din secolul V î.e.n., primele coduri şi cifruri militare rezistente. **În secolul IV î.e.n., scriitorul grec Polibius a inventat un sistem de semnalizare militar care a durat două milenii şi jumătate**, fiind utilizat în armata S.U.A. în cursul celui de-al doilea război mondial.

Dintre toți marii conducători de popoare şi comandanți de oşti ai Antichității se pare că **cel care a înțeles cel mai bine rolul şi locul cunoaşterii, prin spionaj, în război, a fost Alexandru Macedon** (356-323 î.e.n.). **Aristotel** (384-322 î.e.n.)*, cel mai mare gânditor al Antichității, mintea cea mai universală dintre vechii filozofi greci, care s-a ocupat de instruirea lui Alexandru Macedon, **l-a învățat** pe acesta nu numai filozofie şi arta militară, ci **şi arta spionajului**.

Fără o cunoaştere perfectă a adversarului, printr-un spionaj ridicat la cele mai înalte culmi, armata lui Alexandru Macedon, cu un efectiv de **32.000** infanterişti şi **5.000** de luptători, nu ar fi putut zdrobi total o armată persană de **500.000** de luptători, în bătălia de la **Arbela**, din **331 î.e.n.**

Pentru a depista elementele şovăielnice din armată şi a le înlătura, **Alexandru Macedon a înființat, primul în lume, cenzura militară.** De atunci şi până astăzi nu a existat vreun stat demn de luat în seamă care

---

* **N. edit.:** Fiul unor medici celebri ai Curților regale, care credeau că sunt efectiv urmaşii lui Hipocrat. Prieten din tinerețe al lui Filip II, care la naşterea lui Alexandru îl chema de la Atena să se ocupe de creşterea acestuia. A venit după 13 ani, forțat de căderea unui rege al cărui consilier era.

De origine tracă, numele său devenind sinonim pentru „învățat".

să nu recurgă la cenzură, pentru a-şi asigura supravieţuirea. Cei care cred că în S.U.A., „altarul democraţiei", nu se practică o cenzură de cel mai înalt grad (dar mascată şi rafinată) sunt mai mult decât naivi. **Americanii sunt profesionişti în tot ce întreprind.** Probabil că atunci când s-au gândit să-şi creeze o armată profesionistă, cu care să domine lumea, conducătorii de la Washington s-au inspirat tot de la **Alexandru Macedon, creatorul primei armate profesioniste din istoria lumii**, cu care a cucerit tot ce se putea cuceri în epoca lui.*

Hannibal putea fi groparul Romei...

Un exemplu nemuritor cu privire la rolul esenţial pe care îl joacă spionajul, în asigurarea victoriei în război, ni-l oferă **generalul roman Laelius**, în timpul ultimului război dintre Roma şi Cartagina, din **203 î.e.n.**

Cunoaştem, din istoria universală, că între anii **218-201 î.e.n.**, între Roma şi Cartagina s-a derulat un număr de războaie, cunoscute sub generic **„războaiele punice"**. În acest cadru, de o inegalabilă măiestrie în arta războiului s-a făcut remarcat **Hanibal** (247-182 î.e.n.), om politic şi conducător militar cartaginez, unul dintre cei mai mari comandanţi de oşti din Antichitate. După ce cucereşte o parte din Spania, Hanibal, cu armata sa, trece Munţii Alpi şi ajunge în nordul Italiei, realizând o surprindere strategică totală. **Trecerea Munţilor Alpi este o operaţie colosală chiar şi pentru o armată modernă** din zilele noastre, darămite în Antichitate...

În bătălia de la **Cannae**, din **216 î.e.n.**, Hanibal, cu o armată de **50.000** de soldaţi, înfruntă o armată romană cu un efectiv de **80.000** de soldaţi şi obţine o **victorie fără egal** în istoria tuturor războaielor. Armata cartagineză condusă de Hanibal execută o manevră de **dublă învăluire** a flancurilor armatei romane, realizând **încercuirea totală** a acesteia. **70.000 de soldaţi romani sunt ucişi, iar 10.000 luaţi prizonieri**. Generalii romani prezenţi pe câmpul de luptă nu aveau nici cea mai vagă idee despre o astfel de manevră. În limbajul militar universal, sintagma *„Cannae-strategy"* desemnează **distrugerea totală a inamicului**.

O victorie similară celei de la Cannae a generalului cartaginez Hanibal a fost reeditată, după 2.158 ani, de către generalul rus **Gheorghi Jukov**, în **„bătălia Stalingradului"** din toamna anului 1942 - iarna anului 1943, constând tot din încercuirea şi nimicirea totală a unei armate. Este vorba de Armata a 6-a germană comandată de mareşalul Von Paulus. La Stalingrad au pierit **260.000** de soldaţi de elită ai Germaniei celui de-al treilea Reich.

După victoria de la Cannae, neştiind că romanii nu mai dispuneau de rezerve strategice, **Hanibal nu a pornit asupra Romei, care se pregătea să capituleze**. Cetăţenii Romei strigau îngroziţi *„Hanibal ante portas"* (Hanibal în faţa porţilor), expresie care, cu timpul, a căpătat înţelesul de cel mai mare pericol în care se poate găsi o comunitate mare de oameni sau un stat. În răgazul permis de Hanibal, **romanii**

---

* **N. edit.**: Alexandru cel Mare era hotărât ca, după revenirea în Macedonia, să cucerească în scurt timp şi întreaga Europă, până la Atlantic. Dacia urma să fie evitată...

şi-au refăcut armata. Este clar că, **în campania din Italia, serviciul de spionaj al lui Hanibal nu a funcționat, iar rezultatele finale, pentru Cartagina, au fost catastrofale.**

Perfida Romă şi „pacea cartagineză"

În fruntea armatei romane refăcute a fost numit tânărul general Publius Cornelius **Scipio** (235-183 î.e.n.) Acesta s-a dovedit a fi **un strateg genial şi un maestru în arta spionajului**. El nu l-a atacat pe Hanibal în Italia, ci în anul 204 şi-a trecut armata peste M. Mediterană, în nordul Africii, amenințând Cartagina. Hanibal şi armata sa au părăsit în mare grabă Italia, pentru a-şi apăra patria. **În ajutorul Cartaginei** a venit, cu o puternică forță, **regele Syphax al Numidiei**.

Înainte de a lovi Cartagina, generalul Scipio a decis să-i elimine, în primul rând, pe regele Syphax şi armata sa, care deținea un sistem de poziții fortificate puternice, total necunoscute de romani. Aici **vor intra în scenă spionii profesionişti ai Romei**. În toată istoria lor, **romanii** s-au dovedit **neîntrecuți în viclenie, înşelăciune şi perfidie**. Prefăcându-se că dorește să încheie un „acord de pace" cu regele numidian, **Scipio i-a solicitat acestuia să primească o solie pentru negocieri.**

Regele Syphax a căzut în plasa romanilor, acceptând să negocieze, dar a pus condiția ca **negociatorii romani să nu fie însoțiți de ofițeri de carieră**. Scipio „s-a conformat" în stilul tipic roman. A selecționat un număr dintre cei mai străluciți ofițeri de informații, în frunte cu generalul Laelius, pe care **i-a travestit în sclavi** şi i-a atașat pentru deservirea soliei, lucru firesc la vremea aceea.

Regele Syphax era însă suspicios şi **nu le-a permis nici „sclavilor" să părăsească o împrejmuire afectată lor şi cailor soliei romane.** Laelius era pus şi simplu disperat că nu-şi poate îndeplini misiunea de a cerceta fortificațiile şi dispunerea armatei numidiene. La un moment dat, generalul Laelius a observat că unul din cai s-a speriat teribil de un gărgăun, a rupt hamul cu care era legat şi a alergat înnebunit spre pozițiile numidienilor.

Inspirat de acest moment neprevăzut, Laelius le-a dat ordin celorlalți „sclavi" ca **sub pretextul că-şi liniştesc caii, să-i sperie şi mai rău şi să-i dirijeze spre dispozitivul armatei lui Syphax.**

Sub pretextul foarte bine legendat, că doresc să-şi recupereze caii, pentru a nu-i pedepsi stăpânii, „sclavii" romani, în frunte cu generalul Laelius **au pătruns adânc în dispozitivul inamicului** şi, tot alergând după cai, şi-au creat suficient timp pentru efectuarea unei cercetări complete. **În deplină cunoştință de cauză, Scipio atacă şi înfrânge armata regelui Syphax**, care se şi retrage din coaliție.

Urmează **bătălia de la Zama**, dintre Scipio şi Hanibal, fiecare în fruntea unei armate de 50.000 de soldați. Hanibal este înfrânt. Armata romană pierde **2.000** de soldați, cea cartaginezã - **20.000** de soldați, iar alți **20.000** cad prizonieri. Se încheie pace, iar **Cartagina este rasă de pe fața pământului**. În acest context istoric a apărut sintagma de ***„pacea cartagineză"***, care înseamnă, nu numai distrugerea armatei inamice, ci şi distrugerea totală a statului advers.

Principiile „păcii cartagineze" s-au aplicat şi în economia României, după venirea „investitorilor strategici" din Occident, în urma căreia, ne-am prăbuşit la nivelul de dezvoltare al Lumii a 3-a. După victoria de la Zama, Scipio a primit titlul de „Africanul", iar generalul Laelius şi spionii săi au fost „îngropaţi" în aurul luat din Cartagina zdrobită.

Modul strălucit în care generalul roman Laelius şi-a îndeplinit misiunea ne conduce la concluzia că, **în spionaj, geniale sunt soluţiile simple şi exploatarea oportună a oricărui moment favorabil.**

Regele cânta la harpă şi... trăgea cu urechea

Alfred cel Mare (849-899) a fost unul dintre cei mai străluciţi, mai luminaţi şi mai viteji regi anglo-saxoni. El a domnit între anii **878-899**.

După retragerea legiunilor romane din Britania, survenită în anul 407 e.n., timp de 200 ani, aceasta a rămas fără nici un fel de autoritate centrală, capabilă s-o guverneze, fiind obiectul a numeroase invazii de pe continent.

Dintre toţi invadatorii care au încercat să ia în stăpânire Insulele Britanice, extrem de periculoşi şi aproape de realizarea acestui scop au fost danezii, care, în a doua jumătate a secolului IX, cuceriseră jumătate din Anglia, cu intenţia vădită de a-şi permanentiza stăpânirea. În asemenea împrejurări extrem de periculoase pentru anglo-saxoni, când se punea problema supremă de „a fi sau a nu fi", a intrat pe scena istoriei regele Alfred al Wessexului, devenit, prin faptele sale de-a dreptul legendare, „Alfred cel Mare". Probabil, caz unic sau foarte rar în istoria universală, **regele Alfred a fost propriul său agent de spionaj.**

În **primăvara** anului **878**, armata Danemarcei, condusă de regele Guthrum, i-a învins pe saxoni, extinzându-şi cuceririle mult spre vest. Regele Alfred al Wessexului şi mica lui oştire au opus, în tot cursul verii, o rezistenţă eroică invadatorilor danezi.

Pe timpul iernii, regele Alfred şi oştenii săi, s-au refugiat pe o insulă împădurită, aflată la confluenţa râurilor Parret şi Tone din provincia Somerset, numită Athelnez.

Într-una din zile, în tabăra armatei daneze şi **în apropierea cartierului general al regelui Gutbrun**, şi-a făcut apariţia **un bărbat blond, cu ochi albaştri**, mic de statură, dar bine clădit, **care cânta din harpă** şi din gură, cu un farmec ieşit din comun. Soldaţii se adunau vrăjiţi în jurul lui şi, după ce-i ascultau cântecele, îi dăruiau hrană din raţiile lor. Faima harpistului s-a răspândit, acesta fiind dus în faţa regelui Guthrun, pentru a-i cânta şi a-l bine dispune. Regele Danemarcei, sensibil la frumos, a fost pur şi simplu fermecat de vocea şi talentul de harpist ale cântăreţului ce cânta doar pentru hrană. Se vedea că este saxon dar, în faţa calităţilor sale artistice, acest lucru nu mai deranja pe nimeni.

În zilele grele ale iernii, **cântăreţul la harpă a devenit o permanenţă în anturajul regelui Guthrun, de la cartierul general al armatei**, care nu „deranja" pe absolut nimeni.

Regele Danemarcei îşi convoca consiliul de război şi **perfecta planurile de acţiune împotriva anglo-saxonilor**, ce urmau a fi puse în aplicare odată cu sosirea primăverii, **fără să se sinchisească de prezenţa**, undeva într-un colţ, a **„harpistului"**.

Periodic, cântărețul părăsea tabăra armatei daneze spunând că duce de mâncare familiei, după care revenea, cu cântecele şi farmecul său cuceritor. Pe măsura apropierii primăverii, pregătirile pentru reluarea campaniei s-au intensificat, iar ordinele regelui Guthrun au devenit tot mai precise şi mai ferme. „Mica oaste" a regelui saxon Alfred trebuia sfărâmată. **De față la toate dezbaterile şi deciziile comandanților danezi, „harpistul" le intona cântece de încurajare şi victorie.**

Universitatea Iaşi – la... 1.000 ani după Oxford !

Într-una din zile, pe măsură ce primăvara se făcea tot mai simțită, fermecătorul cântăreț din gură şi la harpă a plecat şi nu s-a mai întors. Toată lumea i-a simțit lipsa. Odată ce condițiile de marş şi de luptă au devenit favorabile, **armata daneză a atacat tabăra regelui Alfred** de la Athelney, cu ferma convingere că va zdrobi „banda de saxoni" ce avea neobrăzarea să-i opună rezistență. Mare i-a fost însă mirarea când a descoperit că saxonii, departe de a fi „o bandă", erau o oaste bine pregătită şi, uluitor, **contracarau fulgerător orice acțiune şi orice manevră a armatei daneze**, ca şi când i-ar fi cunoscut dinainte toate intențiile.

După o zi întreagă de lupte crâncene şi extrem de sângeroase pentru danezi, regele Guthrun, în loc să-i fi „zdrobit" pe saxoni, aşa cum se pregătise o iarnă întreagă, s-a pomenit în situația disperată că cea care trebuia să capituleze era tocmai armata Danemarcei.

Regele Guthrun, însoțit de generalii şi căpitanii săi s-a înfățişat regelui Alfred cel Mare pentru a stabili termenii capitulării. În fața regelui saxon, groaza regelui danez s-a transformat în uimire. **Alfred cel Mare le-a vorbit danezilor în limba lor, ținând în mâna stângă harpa la care le cântase o iarnă întreagă.** Abia acum a înțeles regele Guthrun misterul înfrângerii armatei sale.

Oricât am căuta printre filele istoriei universale, un rege spion de talia lui Alfred cel Mare este greu de găsit. Spioni ai regilor, în schimb, au existat cu miile...

Alfred cel Mare a fost, nu numai un mare comandant de oşti şi un spion înnăscut, ci şi un mare protector al artelor şi învățământului, el fiind **fondatorul Universității Oxford**. Dacă la sfârşitul secolului IX (**899**) englezii dispuneau de o universitate, această prestigioasă instituție de învățământ, ce reprezintă expresia cea mai înaltă a gradului de civilizație a unei națiuni, a apărut la români după 960 de ani. Este vorba de **Universitatea de la Iaşi**, înființată de către domnitorul Alexandru Ioan Cuza, în **1860**, cu sprijinul primului-ministru M. Kogălniceanu. Marile universități din lumea occidentală au apărut în ordinea: **Bologna - 1158**; Padova - 1228; Salamanca - 1243; Roma - 1303; Praga - 1348; Cracovia - 1364; Viena - 1365; Heidenberg - 1386; Koln - 1388; **Harvard** (S.U.A.) - **1636**.

În Europa de Est aceste instituții au apărut mult mai târziu. Universitatea de la **Lvov** a luat ființă în **1661**, iar cea de la **Moscova** în **1755**.

Iată una din cauzele fundamentale ale diferențelor în gradul de cultură şi civilizație dintre estul şi vestul Europei. Civilizația încorporează, în principal, gradul de dezvoltare economică şi nivelul de

trai. În condițiile decalajelor imense existente, degeaba le cerem guvernanților noștri să ne plătească cu salarii ca în Occident. Nu au de unde şi nici nu vor avea, pentru multe generații de acum încolo. Având însă obiceiuri orientale (numite satrapo-sultanistice) vor avea grijă să se îmbogățească ei, mult peste nivelul omologilor lor din Occident, care au totuşi un simț al măsurii.

Pentru binele țării, Vlad Țepeş s-a aliat cu... cel care i-a decapitat tatăl !

Revenind la rolul spionajului de-a lungul istoriei, mai ales în războaie, îmi permit aprecierea, pe bază de analiză, că, **dintre domnitorii români, cel care s-a apropiat de performanțele lui Alfred cel Mare a fost Vlad Țepeş**, domn al Țării Româneşti în perioada 1456-1462 şi 1476.

Nu este nevoie de prea multe dovezi pentru a demonstra că Vlad Țepeş - alias „Dracula", mediatizat în întreaga lume a fost, printre altele, **şi un spion performant. Era cunoscător al câtorva limbi străine, iar limba turcă o cunoştea la perfecție**. Vlad Țepeş (care se iscălea cu „Dracula") **a slujit ani buni în armata turcă**, având relații strânse cu comandanții turci de la sud de Dunăre, în special cu pașa de la Nicopole (pașă în limba turcă înseamnă general). **În tot acest timp i-a spionat pe turci**, studiindu-le arta militară, gradul de instruire şi înzestrare, intențiile politice şi militare. **În 1448**, cu ajutorul pașei de Nicopole, Vlad Țepeş **a ocupat pentru câteva luni tronul** Țării Româneşti, dar a fost alungat de către Vladislav al II-lea, domnitorul legitim, pe care îl uzurpase.

De-a lungul întregii noastre istorii s-a văzut că **Dumnezeu nu i-a ajutat pe cei ce au pus mâna pe putere cu ajutor străin**, aducând „lifte străine" pe pământul Țării Româneşti, Moldovei şi Transilvaniei. În România anului 2007 există **numeroşi politicieni care-şi datorează pozițiile de stat şi de partid unor ajutoare străine**. Mai mult chiar, actualul „domnitor" de la Cotroceni, Traian Băsescu, îşi face un titlu de glorie că a adus pe pământul României pentru staționare permanentă (oare, până când?) oaste străină. Toți cei care au făcut acest lucru de-a lungul secolelor şi-au pierdut, în final, capul...

Cum nu există prieteni permanenți şi nici dușmani permanenți, ci doar interese permanente, la momentul potrivit, **Vlad Țepeş s-a rupt de turci şi s-a aliat cu Iancu de Hunedoara, cel care l-a decapitat pe tatăl său, Vlad Dracul**. Rațiunile de stat trebuie să fie întotdeauna mai presus de orice resentimente.

Dracula ataca numai noaptea...

Asemănarea dintre Vlad Țepeş şi Alfred cel Mare a ieşit în relief pe timpul confruntărilor militare dintre acesta şi **sultanul Mehmed al II-lea, unul dintre cei mai mari conducători de oşti ai Imperiului Otoman**. Acesta s-a născut în 1429 şi a ocupat tronul de sultan în două perioade: între 1444-1446 şi 1451-1481. **În 1453**, la 29 mai, **a cucerit Constantinopolul**, pe care l-a transformat în capitală a Imperiului Otoman, situație

care a durat până în anul **1923**, când, în urma naşterii Turciei moderne, pe rămăşiţele imperiului, **capitala** a fost **mutată la Ankara**, în centrul Podişului Anatoliei, într-o poziţie strategică greu de cucerit.

Mă întreb, şi probabil că mulţi alţi români se întreabă, **oare nu era mai bine dacă, după crearea României Mari** (1 Decembrie 1918) eventual, în 1922, cu ocazia încoronării regelui Ferdinand I, **să se fi mutat capitala de la Bucureşti, la Alba Iulia?** Ca ardelean voi visa la acest lucru până în cel din urmă ceas. S-a pierdut o ocazie de aur cu care nu se ştie dacă ne vom mai întâlni vreodată.

Supărat pe Vlad Ţepeş, domnul Ţării Româneşti care, în ianuarie 1462, i-a distrus complet un corp de oaste de 23.000 de soldaţi, pe care i-a tras în ţeapă, în frunte cu comandantul lor Hamza paşa, într-o pădure de lângă Târgovişte, **Mehmed al II-lea a trecut Dunărea, la 26 aprilie 1462**, în fruntea unei armate uriaşe, cu scopul vădit de a cuceri Ţara Românească şi a o transforma în „paşalâc", adică o provincie a imperiului. Una este să vrei şi alta să poţi !

Toate şansele, după raportul de forţe erau de partea turcilor. Sultanul Mehmed al II-lea avea o armată estimată, de către cronicarii vremii, la circa **200.000** de soldaţi, în timp de armata lui Vlad Ţepeş avea un efectiv sub **30.000** de soldaţi. Dacă nu s-ar fi cunoscut pe sine şi nu l-ar fi cunoscut pe inamic, cum arăta generalul chinez Sun Tzî în opera sa *„Arta războiului"*, oastea lui Vlad Ţepeş ar fi fost spulberată la prima confruntare.

Există însă certitudinea, în baza rezultatelor obţinute, că **Vlad Ţepeş era un maestru, atât în arta militară, cât şi în cea a spionajului**. Faptele de arme nemuritoare ale lui Vlad Ţepeş şi ale micii sale oştiri au fost înscrise în **vara** anului **1462**. Acestea au constat dintr-**o serie de atacuri devastatoare**, executate **pe timp de noapte, în fruntea cărora se afla** întotdeauna însuşi domnitorul **Vlad Ţepeş**.

De-a lungul secolelor, puţine armate din lume, conduse de cei mai valoroşi comandanţi, **şi-au permis să se hazardeze în atacuri decisive pe timp de noapte**. Nici cele două războaie mondiale nu au abundat în acţiuni militare pe timp de noapte. Atunci când acestea s-au produs, au fost, de regulă, de mică amploare.

În războiul din Irak, armata S.U.A., cea mai tehnologizată din lume, cu aparatură de vedere pe timp de noapte pe toate mijloacele de luptă, în perioada 2003-2007, **nu s-a remarcat prin operaţii militare pe timp de noapte. Vlad Ţepeş** a rămas, în istoria militară a Europei de Est, ca **un mare maestru al atacurilor pe timp de noapte**.

Cuceritorul Constantinopolelui – noroc cu... cortul

Sultanul Mehmed al II-lea şi-a adus armata în Ţara Românească pe două căi. O parte pe Marea Neagră, cu 25 de trireme şi 150 de corăbii, iar grosul armatei, pe uscat. Trupele venite pe mare au pătruns pe braţul Sulina şi au atacat Chilia cu o parte din forţe, iar cu majoritatea lor au înaintat pe Dunăre, făcând joncţiunea cu grosul armatei otomane în dreptul Nicopolei.

În cursul zilei de **4 iunie** a început **trecerea Dunării** de către turci,

având în primul eşalon trupele de ieniceri (infanteria de elită a armatei lui Mehmed al II-lea). Se ştie că **ienicerii erau soldaţi profesionişti, proveniţi din copiii creştini**, luaţi în contul tributului din ţările subjugate. Primeau o educaţie islamică de tip fanatic şi erau instruiţi ca **trupe speciale de elită**, care arareori au cunoscut înfrângerea. Constituind **garda personală a sultanului**, aceştia s-au implicat în luptele politice de la Istanbul, detronând şi urcând pe tron mulţi sultani.

În urma unei răscoale din 1826, sultanul Mahmud al II-lea a desfiinţat corpul ienicerilor, având grijă să-i şi măcelărească până la unul.

Ienicerii lui Mehmed al II-lea care au trecut Dunărea în cursul zilei de 4 iunie, realizând un cap de pod la nord de fluviu, nu au avut o soartă mai bună. În cursul nopţii de **4/5 iunie 1462**, Vlad Ţepeş execută un **atac nimicitor**, trecându-i prin ascuţişul săbiilor pe mai toţi ienicerii din capul de pod. Cu siguranţă că printre aceştia s-au aflat şi ieniceri proveniţi din copiii luaţi din Ţara Românească şi Moldova.

Convins de superioritatea zdrobitoare a armatei turceşti, **Vlad Ţepeş a evitat orice angajamente decisive cu aceştia pe timpul zilei şi în câmp deschis**, retrăgându-se şi pârjolind pământul în faţa invadatorilor.

Într-una din nopţile lunii **iunie 1462**, Vlad Ţepeş conduce un **atac strategic devastator**, pătrunzând adânc în dispozitivul armatei otomane. Domnitorul român, personal, **a ajuns foarte aproape de cortul sultanului Mehmed al II-lea, care a scăpat ca prin minune** de sabia cumplitului Ţepeş. Se vede că există şi un Dumnezeu al turcilor, care l-a ocrotit pe sultan...

În urma acestui atac, pierderilor românilor au fost minime, iar ale turcilor au fost deosebit de grele. Ienicerul de origine sârbă Constantin Mihailovici, martor ocular, dă cifra de 100.000 de turci ucişi, ceea ce este, evident, o exagerare. **Efectul psihologic** însă, asupra armatei turce, cu puternice ecouri până la Istanbul a fost **devastator**.

Vlad Ţepeş – cel mai mare... spion al vremii

Explicaţia succeselor extraordinare ale atacurilor pe timp de noapte conduse personal de către domnitorul Vlad Ţepeş o găsim tot în spionaj.

Iscoadele românilor s-au infiltrat adânc în dispozitivul oştirii lui Mehmed al II-lea şi l-au ţinut la curent, zi şi noapte, pe domnitor cu privire la mişcările şi intenţiile armatei otomane. **Cea mai mare iscoadă a acelor vremuri cumplite a fost însuşi domnitorul Vlad Ţepeş, unul dintre cavalerii cei mai străluciţi ai Europei secolului XV.** Cunoscând la perfecţie limba turcă şi având trăsături orientale, cu faţa smeadă, ochii mari, negri, nasul subţire şi puţin coroiat, părul negru, bogat, putea trece drept un turc de cea mai pură rasă anatoliană.

În repetate rânduri, dar mai ales înaintea atacului în care a urmărit să-l asasineze pe sultanul Mehmed al II-lea, **travestit în turc, Vlad Ţepeş a cercetat personal**, în cele mai mici detalii, **tabăra armatei otomane**. Fără asemenea recunoaşteri făcute personal, Vlad Ţepeş nu ar fi putut conduce cu atâta precizie şi cu asemenea efecte atacurile pe timp de noapte. În ce s-ar fi putut travesti Vlad Ţepeş? Se putea tra-

vesti în soldat sau ofiţer turc, dar **cel mai probabil că s-a travestit în negustor**, care avea mai multă libertate de mişcare. În această postură s-a putut apropia de cortul sultanului, pentru a-l studia, iar apoi, ataca, în toiul nopţii, cu precizie maximă.

Acţiunile militare desfăşurate de Vlad Ţepeş împotriva lui Mehmed al II-lea, cuceritorul Constantinopolului, **au contribuit**, ca şi luptele anterioare, duse de Mircea cel Bătrân şi Dan al II-lea, ca şi luptele contemporane ale lui Iancu de Hunedoara, ca şi cele următoare ale lui Ştefan cel Maree, iar în secolul XVI ale lui Radu de la Afumaţi şi Ioan Vodă Viteazul, **la asigurarea fiinţei necontenite a statelor româneşti**. Aceasta, în timp ce popoarele din Balcani au fost supuse de puterea otomană şi statele lor desfiinţate pentru secole întregi, fiind transformate în „paşalâcuri". Chiar state mai mari, ca Ungaria şi Polonia, şi-au văzut suprimată fiinţa proprie timp îndelungat.

Vlad – cu ţeapa, Traian cu Axa...

De pe timpul domniei lui Mircea cel Bătrân (1386-1418), când oastea otomană a ajuns la sudul Dunării, şi până în decembrie 1989, când a fost asasinat şeful statului Nicolae Ceauşescu, **românii s-au străduit din toate puterile ca, pe teritoriile lor, prezenţa militară străină, şi prin aceasta stăpânirea străină, să nu se permanentizeze. Ceea ce nu au reuşit** sultanul Mehmed al II-lea şi **toţi sultanii** care i-au urmat la tron, ceea ce nu au reuşit habsburgii, ţarii Rusiei şi comisarii bolşevici de la Kremlin, timp de peste 1.600 ani, **a reuşit „împăratul american" George Bush al II-lea*, în decembrie 2005...**

Fără consultarea populaţiei, fără nicio dezbatere prealabilă în Parlamentul României, fără o pregătire psihologică mediatică, sub „înaltul patronaj al voievodului de la Cotroceni - Traian Băsescu", ales în această funcţie de mai puţin de **25%** dintre români, la 6 decembrie 2005 **s-a produs un act fără precedent în istoria românilor pe vreme de pace.**

Sub presiunile şi dictatul Washingtonului, **ca preţ al admiterii României în N.A.T.O.**, a fost semnat, în Sala Unirii din Palatul Cotroceni, un „acord de acces" al trupelor americane la unele baze şi zone de pe teritoriul României, care, în mod cert, vor fi **scoase de sub autoritatea statului nostru**. Acordul a fost semnat de secretarul de Stat al S.U.A., **Condoleezza Rice** (într-o vizită oficială de 3 ore), reprezentantă a cercurilor americane extremiste de dreapta şi infantilul ministru de Externe al României, **Mihai Răzvan Ungureanu***, sub privirile triumfătoare ale preşedintelui **Traian Băsescu***. Dacă acest act poate fi considerat un „triumf", apoi chiar că ne-a bătut bunul Dumnezeu !

Dacă sultanii turci n-au reuşit să ne transforme în „paşalâc", preşedintele S.U.A., G. Bush, a reuşit să ne transforme în „**americanlâc**". Oare pentru cât timp? **Tratatul are şi anexe secrete? Vor disloca americanii şi arme atomice pe teritoriul României?** Cine va suporta costurile? **Consecinţele** acestui act necugetat ar putea fi **foarte grave pentru România**. Ducem o politică improvizată, imbecilă de pe o zi pe alta şi scăpăm din vedere consecinţele probabile pe termen mediu şi lung ale acesteia.

---

* **N. edit.:** De origine iudaică.

G.W. Bush i-a forțat mâna „prietenului" său Băsescu, deoarece după admiterea României în Uniunea Europeană, semnarea unui asemenea acord nu ar mai fi fost posibilă...

Românii au o istorie... de plastilină ?

Incursiunea noastră în universul spionajului ar prezenta un gol imens, dacă nu ne-am opri şi asupra epocii de glorie a mongolilor, în frunte cu **Gingis Han (1155-1227), cel mai mare cuceritor din istoria universală**. Occidentul, care a stăpânit Asia aproximativ 500 de ani, între 1498, când Vasco da Gama (1469-1524) a ajuns în India, debarcând la Calcutta, şi 1998, când India şi Pakistanul au devenit puteri nucleare a absolutizat primordialitatea sa în toate domeniile ce compun o civilizație estompând, diminuând, distorsionând şi chiar ignorând contribuția altor națiuni la crearea şi dezvoltarea civilizației universale. Chinezii, indienii, perşii, mongolii au căzut pradă acestei politici fondată pe criterii rasiale, pentru a justifica colonialismul.

În România se ştiu foarte puține lucruri despre mongoli şi „epoca de aur" a acestora şi nici nu este de mirare. Cel puțin după 1989 s-a făcut dovada că **nu ştim mai nimic nici despre propria noastră istorie**. Se pare că am avea o *„**istorie de plastilină**"*, pe care politicienii şi „elita culturală" o modelează după bunul plac, după anumite interese, ce nu au nimic în comun cu criteriile ştiinței.

Nu ne propunem să ținem o lecție despre istoria mongolilor, ci doar să schițăm cadrul general, geostrategic, în care aceştia şi-au adus o contribuție deosebită la dezvoltarea artei spionajului. Mongolii au demonstrat, mai bine ca oricare altă națiune, faptul că, **fără spionajul de înaltă clasă, nicio luptă, nicio campanie şi niciun război nu pot fi câştigate.**

Înainte de a deveni mare han, Gingis era cunoscut sub numele de **Temucir**. Avea **ochi albaştri**, fapt interpretat de supuşii săi ca un **semn al divinității***. El **a unit într-un singur stat toate triburile mongole**, ducând o politică de consolidare a rânduielilor feudale. Aceasta le-a conferit mongolilor **putere economică** şi, pe acest fond, o extraordinară **putere militară**.

„Hoarda de Aur" şi... „Hoarda de Dolari"

Gingis Han a fost **un organizator şi un conducător genial**. De la el, şi nu de la conducătorii din Occident, Omenirea a învățat cum se organizează, cum se structurează optim şi cum se conduce o mare armată, precum şi **primele regulamente militare. Eşaloanele standard în toate armatele**, precum grupa, plutonul, compania, batalionul (escadronul), regimentul, divizia, corpul de armată şi armata **sunt de sorginte mongolă**.

---

* **N. edit.:** Rasa galbenă este creație a „omuleților cenuşii". Cu toate acestea, „Zeii cei Mari" erau considerați cei blonzi, înalți, cu ochi albaştri, supranumiți „Ramanii": Învățătorii / Veghetorii / Grădinarii, cum se autonumesc şi azi.

Dacii, getulii din Libia, vechii romani, massageții / alanii / alemanii erau... înalți, blonzi, cu ochi albaştri...

Bazată în principal pe **cavalerie, cea mai bună din toate timpurile**, armata mongolă era **extraordinar de mobilă**, executând manevre care i-au surprins întotdeauna pe adversari. Disciplina era de fier, instruirea de un înalt profesionism, iar sentimentul milei lipsea cu desăvârşire. Scopul luptei armate era **distrugerea totală a adversarului**. Înainte de luarea unor hotărâri strategice, Gingis Han **îşi consulta statul major, dar mai ales serviciul de spionaj**, încadrat cu cei mai capabili ofiţeri ai armatei. **Sistemul logistic era desăvârşit**, asigurând aprovizionarea armatelor mongole ce acţionau la mii de kilometri depărtare.

Mongolii, luptători ce nu ştiau ce este frica, aşa cum nu ştiau nici de milă, **au transformat spionajul într-o artă desăvârşită**. Acţiunile de spionaj, organizate în cele mai mici detalii, precedau toate operaţiunile militare. Au fost folosiţi, pe scară largă, agenţii de spionaj **sub acoperirea de negustori**.

În asemenea condiţii, **Gingis Han a cucerit Siberia** (1206), **China de Nord** (1211-1215) **şi Asia mijlocie** (1219-1221). În **1223**, în bătălia de la **Kalka**, mongolii distrug armatele reunite ale cnejilor ruşi şi cumanilor. După moartea lui Gingis Han (1227), cuceririle mongole au fost continuate de către urmaşii săi. **Armata mongolă**, care **a ajuns până în inima Germaniei**, la Liegnitz (aprilie **1241**), a rămas în istoria universală sub numele de *„Hoarda de Aur"*. N-ar fi de mirare ca trupele americane care, după 1989, tot înaintează spre est, ajungând în Afganistan, Irak, România, Georgia, Kârkâzstan să poarte numele de *„Hoarda de dolari"*...

Cum au scăpat românii de... maghiari, Vatican şi mongoli

Sub comanda unor mari comandanţi, precum Batu Han şi Subotai, **mongolii au cucerit întregul spaţiu românesc**, distrugând stăpânirea cumanilor din Moldova şi Ţara Românească şi **înlăturând dominaţia maghiară asupra Transilvaniei**. Regatul Ungariei, sub regele Bela al IV-lea, a fost pur şi simplu zdrobit. **Au căzut apoi pe rând Polonia, Lituania, Germania, Boèmia şi Moravia.** Românii au rămas sub suzeranitatea „Hoardei de Aur" timp de un veac, **de la 1242 la 1342.**

Dacă nu s-ar fi produs invazia mongolă din 1242, existau condiţii ca Moldova şi Ţara Românească să cadă şi ele sub stăpânirea Regatului Ungariei. Chiar dacă nu ar fi fost maghiarizaţi, lucru dovedit imposibil, în cazul românilor din Transilvania, cu siguranţă că **populaţia din întregul spaţiu românesc ar fi fost catolicizată.** Ar fi fost mai bine? Ar fi fost mai rău? Iată nişte întrebări la care nu se poate răspunde.

După cum arată istoricul Alexandru Gonţa în cartea sa *„Românii şi Hoarda de Aur 1241-1502"*, apărută la München în 1983, aceştia **au cooperat cu mongolii**, luând parte la acţiuni comune, de pradă, în statele vecine, **sau au luptat împotriva lor**, în alianţă cu ungurii şi polonezii, când interesele le-au cerut acest lucru. Merită menţionat faptul că **la lichidarea ultimei oaste a „Hoardei de Aur" au luat parte şi moldovenii, sub conducerea lui Ştefan cel Mare.***

---

* **N. edit.:** Flavius Aetius (general născut la Silistra) l-a învins pe Attila (20.06.451, Câmpiile Catalaunice) iar dacii au dat lovitura finală imperiului său.

În monumentala lucrare *„Istoria universală a armatelor"* a lui Robert Laffont, apărută la Paris (1965), se menționează că **serviciul de spionaj al lui Gingis Han, ca şi cel al lui Alexandru cel Mare, a fost unul total, universal, de randament maxim**, constituind un amplificator de putere extraordinar. Rețelele de agenți de bază, răspândiți pe toată suprafața cunoscută a Globului, ale celui mai mare cuceritor din istorie, erau alcătuite, în principal, din **negustori voiajori**. Aceştia erau **recrutați din rândul tuturor naționalităților**, nu numai dintre mongoli. Ei trebuiau să îndeplinească condiții precum cunoştința de carte, cunoaşterea de limbi străine, mare capacitate de observare şi memorare şi loialitate. Pentru misiunile îndeplinite cu succes, spionii lui Gingis Han erau **plătiți împărăteşte, înaintați în grad şi numiți în cele mai înalte funcții.**

Toți marii generali mongoli care au slujit în epoca de glorie a lui Gingis Han şi au continuat extinderea imperiului, după moartea sa, precum Batu Han, Subotai, Gepe Noion, Tamerlan şi alții, **înainte de a ajunge generali şi comandanți de oşti au îndeplinit misiuni de spionaj de mare anvergură**, primite chiar de la Gingis Han. Uriaşele campanii ale armatelor mongole în China, India, Rusia. Europa şi Asia Mică au fost **precedate de operații de spionaj, fără precedent în istorie**, ce nu au fost reeditate de nimeni, până în zilele noastre.

Aceasta dovedeşte un lucru ce s-a cam uitat, că **factorul om în spionaj este vital şi nu poate fi substituit de nici un mijloc tehnic**, iar observarea la fața locului este cea mai bună metodă de cunoaştere a adevărului. Aroganți şi sofisticați, convinşi că sateliții şi mijloacele lor electronice de spionaj sunt imbatabile, **americanii** din zilele noastre **au neglijat acest adevăr** peren şi universal. Iată una din cauzele pentru care s-a ajuns la evenimentele de la 11 septembrie 2001. De la această dată, americanii şi-au schimbat radical atitudinea față de „sursele umane".

În bătălia de la Liegnitz, din 9 aprilie 1241, o armată mongolă sub comanda generalului Subotai **a zdrobit pur şi simplu armatele întrunite ale Europei Occidentale**, comandate de ducele Henri de Silezia, compuse **din trupe germane, franceze şi poloneze**. Aceasta pentru că **mongolii ştiau totul despre Europa şi armatele europene, în timp ce acestea din urmă nu ştiau nimic despre mongoli**. Subotai a cercetat şi studiat personal, pe post de spion, direcțiile de operații, cetățile, oraşele şi armatele cu care urma să se confrunte.

Acelaşi lucru s-a petrecut şi la **11 aprilie 1242**, în bătălia de la **Mohi**, când **armata ungară**, condusă de regele Bela al IV-lea a fost **distrusă total**. Ungurii şi polonezii au rămas stupefiați când şi-au dat seama că **mongolii le cunosc țara mai bine decât ei înşişi !**

Europa Occidentală a scăpat de cucerirea mongolă datorită morții lui Gingis Han şi a luptelor pentru succesiune survenite după aceasta.

Subotai, cel mai mare general strateg pe care l-au avut mongolii, care a zdrobit, rând pe rând, armatele Europei cu care s-a înfruntat,

---

În 24.08.410, gotul Alaric (din Delta Dunării) a jefuit Roma trei zile iar Flavius Constantius (n. în Niş/Naissus) a salvat-o.

Belizarie (500-565), ultimul mare general al Imperiului Roman, care a desființat regatul vandal, era tot daco-român. Călărea un cal alb, celebru, numit Balan...

considerat de unii istorici ca fiind **de aceeaşi talie cu Alexandru cel Mare, Hanibal şi Napoleon Bonaparte**, a fost şi **un mare spion**.

Ivan cel Groaznic... pentru trădători

Un alt împărat, **Ivan al IV-lea „Cel Groaznic", primul ţar al „întregii Rusii" (1547-1584)**, a rămas în istoria universală, printre altele, şi pentru faptul că **a creat un serviciu de spionaj „made in Russia", cu o continuitate neîntreruptă de secole**. „Ivan cel Groaznic", după ce a trecut pe sub ascuţişul securii călăului multe capete de boieri mari, a consolidat puterea centralizată (autocratică) a statului.

Tot el **a creat o armată puternică**, cu ajutorul căreia a cucerit hanatele mongole (numite şi tătăreşti) Kazan (1552) şi Astrahan şi i-a supus pe tătarii Nogai din Crimeea. În cursul războiului din 1558-1583, Ivan cel Groalznic a zdrobit ordinul cavaleresc german livonian şi **a deschis, pentru Rusia, ieşire la Marea Baltică**. Tot pe timpul domniei lui **a început cucerirea Siberiei**. Asemenea fapte politice, care au pus bazele Imperiului Rusesc, ce există şi în zilele noastre sub forma Federaţiei Ruse, **nu se puteau duce la bun sfârşit fără existenţa unui serviciu de spionaj şi de securitate puternic**.

Până la începutul secolului XX, acestea - informaţiile şi securitatea - făceau corp comun.

Primul serviciu de spionaj al Rusiei (spionaj intern, împotriva duşmanilor ţarului şi spionaj extern, împotriva duşmanilor Rusiei) a luat fiinţă în **1565**, sub directa oblăduire a lui Ivan cel Groaznic, sub numele de „***Opricinina***". Încă din vremea fondatorului ei, teribila *Opricinină* (adică poliţie politică) a ajuns la un efectiv de **6.000** de oameni. Aceştia **purtau uniforme negre, călăreau numai cai de culoare neagră, iar pe şaua calului aveau, drept emblemă, un cap de câine şi o mătură**. Simbolic, acestea reprezentau misiunile de bază ale *Opricininei*, adică „mirosirea" trădătorilor şi „măturarea" lor.

Opricinina – spaima boierilor trădători

Ţinta principală a *Opricininei*, pe plan intern, a fost **marea boierime, sursa tuturor marilor trădări**, nu numai în Rusia, ci peste tot în lumea feudală. Agenţii *Opricininei*, profesionişti de clasă, devotaţi trup şi suflet „Tătucului ţar", **aveau puteri absolute**. Toţi marii boieri ai Rusiei, pe care Ivan cel Groaznic i-a suspectat de trădare au fost fie executaţi sumar, fie internaţi în cumplita temniţă din Kazan, rămasă moştenire de la mongoli. Şi într-un caz şi în altul, **moşiile celor condamnaţi erau confiscate**.

Opricinina avea **structuri operative în toate marile oraşe ale Rusiei, precum şi în toate capitalele statelor cu care Rusia avea relaţii**, inclusiv în Moldova şi Ţara Românească. De reţinut că **Ivan cel Groaznic a avut relaţii apropiate cu domnitorii Moldovei, Petru Rareş şi Ion Vodă cel Viteaz** (zis şi „Cumplit"). Cu siguranţă că dacă ar fi avut o *Opricinină*, marilor boieri ai Moldovei, în frunte cu Ieremia, le-ar fi fost

mai greu, dacă nu imposibil, să-l trădeze pe domnul lor Ion Vodă şi să-l dea pe mâna turcilor, să-i sfâşie trupul...

Istoria multimilenară a lumii, dar mai ales a spionajului, ne învaţă că, **pentru binele naţiunilor şi a statelor este necesar să mai cadă capete de mari boieri**, de „baroni locali" şi tot felul de îmbogăţiţi pe căi criminale. **Este însă nevoie de o *Opricinină*, fie ea şi democrată**, cu emblema statuii libertăţii pe şaua cailor, dar care, cu procedee tot democratice, să-i bage la răcoare pe toţi criminalii de rang înalt.

Nenorocirea românilor, după 1989, este aceea că reprezentanţii noii clase stăpânitoare şi „elita culturală" şi-au exprimat opinia că serviciile secrete şi de securitate ale României trebuie desfiinţate, iar personalul care le-a încadrat să fie băgat în minele de cărbuni. Că **aceste servicii au fost distruse** nu există nicio îndoială, dar şi **efectele sunt pe măsură**. Societatea românească a ajuns pe chituci, în numai 16 ani...

O altă constatare, ce mi se pare demnă de luat în seamă, este aceea că **Rusia a dispus de un serviciu de spionaj centralizat, în slujba statului, încă din 1565. România nu a dispus de un asemenea serviciu nici în anii primului război mondial din Europa (1914-1918).** Iată una din cauzele pentru care România a pierdut campania din toamna anului 1916, atât de repede şi cu efecte atât de grave.

Cu trecerea anilor, năprasnica *Opricinină* s-a mai degradat, s-a restructurat şi a îmbrăcat alte forme de acoperire şi denumire. A fost însă, secole la rând, nelipsită, la dispoziţia statului. Există fenomenul de creştere şi descreştere al serviciilor de spionaj, ca de altfel al tuturor instituţiilor lumi.

Bolşevicii au desfiinţat „Ohrana" dar au păstrat profesioniştii...

Pe timpul domniei ţarului Alexandru al II-lea (1855-1881), Opricinina s-a transformat în *„Ohrana"*, cu aceleaşi misiuni interne şi externe, dar nu şi cu rezultate strălucite. Aceasta deoarece, **în 1881, ţarul Alexandru al II-lea a fost asasinat***, dovadă că sfârşitul autocraţiei ruseşti era pe aproape. Nicolae al II-lea, ultimul ţar al Rusiei (1894-1917), nu s-a mai putut baza pe *Ohrana*, cu toate că, la începutul primului război mondial, aceasta avea pe statele de plată peste **100.000 de agenţi**. Serviciile secrete ale ultimului ţar au fost **puternic penetrate de bolşevici**, care au cucerit puterea în 1917 şi l-au executat pe Nicolae al II-lea împreună cu familia sa, în 1918. Acesta era, printre altele, văr primar cu regina Maria a României, cu regele George al III-lea al Marii Britanii şi cu împăratul Wilhelm al II-lea al Germaniei **. Nimic nu l-a putut salva, ca şi pe „ţarul" nostru, Nicolae Ceauşescu, în decembrie 1989. Şi el avusese „prieteni" pe la Washington, Londra şi Paris, care l-au renegat...

---

* **N. edit.:** Condamnat la moarte la Londra, în 1876. Planul asasinatului a fost întocmit de evreii Liebermann, Goldenberg şi Zuckermann şi a fost ucis de o bombă pusă de evreica Heria Nelfmann.

** **N. edit.:** Amănunte în ***„Culisele Istoriei".***

Bolşevicii au desfiinţat *Ohrana*, dar i-au menţinut pe profesionişti, au preluat reţelele informative externe care au lucrat pentru Rusia, au continuat tradiţiile seculare ale spionajului rusesc. Continuitatea este una dintre cele mai mari valori care a stat la baza supravieţuirii şi dezvoltării marilor civilizaţii ale lumii. Cu toată ura lor împotriva Rusiei, fie ea autocrată, bolşevică sau democrată, în materie de spionaj, americanii s-au inspirat din experienţa acesteia.

Următorul pas pentru CNSAS: dosarele lui... E. Hoover

Când a fost dezvoltată poliţia politică americană în 1908, sub forma Biroului Federal de Investigaţii (**F.B.I.**), ca şi *Opricinina* şi *Ohrana*, aceasta **avea misiuni de spionaj, atât pe plan intern, cât şi pe plan internaţional**. Misiunile de spionaj pe plan extern ale F.B.I. au încetat numai după 1947, când a luat fiinţă Agenţia Centrală de Informaţii (CIA).

Edgar Hoover (1895-1972) a condus F.B.I., în mod autoritar, **timp de 48 ani, caz nemaiîntâlnit în istoria mondială a serviciilor secrete.** Acest lucru s-a datorat faptului că E. Hoover **a întocmit sute de mii de dosare ilegale, compromiţătoare, cu care a şantajat întreaga clasă politică din S.U.A.** Între 1924 şi 1972, cât s-a aflat în fruntea F.B.I., E. Hoover s-a comportat ca un autocrat. Congresul S.U.A. era puternic influenţat de către acesta, iar un număr de **opt preşedinţi**, respectiv Calvin Coolidge, Herbert Hoover, F.D. Roosevelt*, H. Truman*, D. Eisenhower*, J.F. Kennedy*, L. Johnson şi R. Nixon, au fost **incapabili (datorită şantajului) să-l schimbe din funcţie**, cu toate că mandatul de director al F.B.I. era de patru ani.

E. Hoover şi-a bătut joc de toate principiile democraţiei americane, **a comis crime abominabile**, el fiind **de aceeaşi talie cu Lavreni Beria***, şeful poliţiei politice a lui I.V. Stalin **şi Heinrich Himmler***, şeful poliţiei politice a lui Adolf Hitler, dar mult mai longeviv. E. Hoover a murit pe tron ca orice monarh.

Dacă ar vrea să studieze adevărate dosare ale securităţii, Colegiul Consiliului Naţional pentru Studierea Arhivelor Securităţii ar face bine să se deplaseze în S.U.A. şi să „studieze" **dosarele lui Edgar Hoover**. Din păcate însă, dacă nu au fost distruse până în ultima filă, atunci acestea sunt **păzite mai bine decât rezervele naţionale de aur ale S.U.A.**, depozitate la Fort Knox ! Americanii nu sunt naivi să se dea în spectacol cu „dosarele", ca românii în 2006, spre râsul lumii...

Napoleon – promovat de... Securitate

Un alt mare împărat care a contribuit substanţial la dezvoltarea serviciilor de spionaj şi securitate, în slujba statului, a fost **Napoleon Bonaparte (1769-1821). Predilecţia francezilor pentru intrigi şi spionaj** este tot atât de veche, pe cât este de veche istoria Franţei. Francezii sunt o naţiune de oameni mândri cu o imensă capacitate de creativitate, inventivitate şi imaginaţie. Impactul civilizaţiei franceze asupra civilizaţiei uni-

---

* **N. edit.**: De origine iudaică.

versale este imens. Pe de altă parte, **aroganța francezilor nu are egal**.

Convins de „superioritatea rasei" și culturii sale, **francezul are tendința de a-i privi „de sus" pe toți cei din jurul lui**. Acest aer de superioritate poate degenera ușor în dispreț. În însemnările sale zilnice din primul război mondial, generalul (ulterior mareșal) Alexandru Averescu, a pus în lumină aceste „calități" ale ofițerilor francezi din misiunea militară a generalului Bertelot, față de ofițerii și armata română.

Părerea unora că românii s-ar bucura de simpatie în Franța este fundamental eronată. În Franța s-au bucurat de prețuire doar oamenii de geniu ai României, care au fost racolați, iar apoi deznaționalizați. Cu calitățile și defectele lor, francezii sunt totuși o națiune de avangardă prezentă în toate domeniile de vârf ale artei, științei și tehnologiei. Parisul a fost, este și va rămâne „Orașul lumină".

În cei peste 30 ani de activitate în serviciul de informații externe al Armatei nu am reușit să abordez decât doi francezi.

A fost extrem de greu dar, după ce le-am câștigat încrederea și le-am cultivat prietenia, „colaborarea" cu aceștia a depășit orice așteptări. Lucrurile s-au derulat într-o țară membră în N.A.T.O. de „dragul" căreia prietenii mei francezi erau departe de a muri. Unde, când și cum s-au petrecut lucrurile, dar mai ales, despre cine a fost vorba sunt informații pe care, ca multe altele, le voi duce cu mine în mormânt.

Aceasta este una din legile de fier ale artei spionajului. Nici jurnaliștii de clasă nu-și divulgă sursele și relațiile, chiar cu riscul de a ajunge în închisoare. De ce ar face-o un ofițer de informații? Dar să revenim la epoca lui Napoleon.

Opera lui Napoleon Bonaparte de transformare a Franței în cea mai mare putere militară continentală și de cucerire a Europei de la Atlantic până la Moscova **era imposibil de înfăptuit fără aportul unui serviciu de spionaj și securitate, de o putere și cuprindere cum nu a mai existat în lume până la acea dată.**

Omul care l-a ajutat pe Napoleon să construiască și să pună în mișcare un asemenea serviciu a fost **Joseph Fouche** (1759-1820)*, născut la Nantes, la 31 mai, într-o familie de navigatori, profesie ce nu l-a atras. Având parte de o educație superioară s-a remarcat în fizică, matematică, dar și în arta oratoriei. După ce s-a căsătorit cu fiica unui burghez putred de bogat, s-a aruncat în politică. **A fost prieten cu Robespierre și a contribuit la promovarea la putere a iacobinilor. A susținut cu vehemență actul executării regelui Louis al XVI-lea și a reginei Maria Antoinette** din 21 ianuarie 1793. Se spune că atunci când a căzut, fulgerat de lama ghilotinei, frumosul cap al curajoasei Antoinette a murit și cavalerismul din Franța.

Tot în 1793, Fouche **a înăbușit în sânge, cu o cruzime feroce, insurecția de la Lyon**. J. Fouche a avut un **rol esențial în prăbușirea dictaturii iacobine și ghilotinarea la 28 iulie 1794 a lui Maximilien Robespierre, bunul său „prieten".**

Se vede că nu poți face o înaltă carieră politică și nu poți ajunge în culmile puterii și bogăției, dacă nu treci peste cadavre. În decembrie

---

* **N. edit.**: De origine iudaică.

1989, şi în România s-a trecut peste 1.104 cadavre de către mulţi din cei ce deţin puterea şi s-au îmbogăţit, fără limite şi fără pic de ruşine, între 1990-2007. **Într-o zi, cei care se fac răspunzători de aducerea României la sapă de lemn, în numele „reformei", vor plăti...**

După 1990 avem securitatea trădătorilor şi mafioţilor...

În epoca lui Napoleon Bonaparte, sub geniul lui Joseph Fouche, **serviciile de spionaj şi de securitate ale Franţei**, organizate centralizat, în ministerul politic, **au atins cel mai ridicat nivel de profesionism şi eficienţă din toate timpurile.**

Cu o mână de fier, J. Fouche a asigurat securitatea internă din Franţa, iar pe plan extern, reţelele sale de spioni au fost prezente în toate marile capitale ale Europei şi pe toate direcţiile viitoare de operaţii ale armatei franceze. **Fără aportul serviciilor lui Fouche, cucerirea Europei de către Napoleon nu ar fi fost posibilă.** Agenţii lui Fouche din poliţia politică secretă, condusă de către **Desmarest**, omul său de încredere, au urmărit şi au întocmit **dosare secrete** nu numai regaliştilor şi altor duşmani direcţi ai lui Napoleon, ci **şi membrilor familiei imperiale**. Fouche a fost un **maestru al dezinformării şi şantajului politic**.

J. Fouche i-a şantajat pe Napoleon Bonaparte şi pe regele Ludovic al XVIII-lea, tot aşa cum, în secolul XX, Edgar Hoover, directorul F.B.I., i-a şantajat pe preşedinţii S.U.A., dovedindu-se de neclintit. Fouche a ajuns **unul dintre cei mai bogaţi oameni ai Franţei**, iar Napoleon l-a onorat cu titlul nobiliar de „**duce de Orante**". Oare, şefii serviciilor secrete ale României, din perioada 1990-2006, nu s-au îmbogăţit? Şi încă cum...

Restauraţia Bourbonilor în 1815 a avut ca efecte, printre altele, distrugerea şi degradarea serviciilor de spionaj şi de securitate ale Franţei create în epoca lui Napoleon. Acest lucru a constituit **una din cauzele principale ale zdrobirii totale a Franţei în războiul cu Prusia, din 1870-1871.** Întreaga armată franceză, în frunte cu Napoleon al III-lea a fost înfrântă şi luată prizonieră la Sedan.

Distrugerea premeditată şi planificată a serviciilor de informaţii şi de securitate, după decembrie 1989, constituie una din principalele cauze care au condus la ruinarea economică a României şi la naşterea structurilor specifice crimei organizate şi grupurilor de interese.

Francezii au meritul de a fi introdus **principiul „raţiunilor de stat"**, potrivit căruia o autoritate de stat este îndrituită să ia unele măsuri în interesul general, trecându-se peste interesul particular. În numele „raţiunilor de stat", peste tot în lume s-au comis, se comit şi se vor comite crime de tot felul. G.W. Bush a atacat, cucerit, distrus şi divizat Irakul din „raţiuni de stat", şi anume creşterea gradului de securitate a S.U.A. în faţa ameninţărilor terorismului internaţional.

Efectele obţinute au fost exact invers, atât pentru S.U.A., cât şi pentru principalii lor aliaţi. **Invocarea „raţiunilor de stat" este ultimul subterfugiu pentru acoperirea unor crime**, prin care se bagă pumnul în gură tuturor celor care cer explicaţii, mai ales mass-media.

„Raţiunile de stat" nu se împiedică nici de normele dreptului intern

şi internaţional şi nici de principiile moralei. Este arma cea mai dură şi mai criminală, în mâinile politicienilor, a organelor coercitive ale statelor şi mai ales a celor de poliţie politică, prezente în absolut toate statele lumii. Aceia din România care se dau de ceasul morţii să „deconspire securitatea ca poliţie politică" ar trebui să cunoască un adevăr elementar, şi anume că, **în toate epocile, în lume, mai întâi a apărut poliţia politică şi după aceea statul**.

Ambasada – avanpost al spionajului strategic

În cursul secolului **XV**, italienii şi-au adus o contribuţie excepţională la dezvoltarea spionajului global, prin înfiinţarea unor **oficii diplomatice permanente** în diferite state de interes din lume. **Ideea s-a născut în Veneţia.**

Cel mai înalt grad de reprezentare diplomatică între state îl reprezintă **ambasada**, condusă de un ambasador. Izvoare istorice atestă existenţa ambasadelor şi ambasadorilor **încă din antichitate**, la egipteni, perşi, evrei, greci şi romani, dar acestea **nu erau cu caracter permanent**, ci itinerant. Ambasadorul unui stat, însoţit de consilieri şi experţi (adică de spioni), reprezentându-l pe suveran (împărat, rege, principe etc.) şi având puteri depline, consfinţite într-o scrisoare de acreditare, se deplasa în capitala unui stat cu misiuni specifice, dar limitate în timp. După îndeplinirea misiunii, ambasadorul şi subalternii săi se înapoiau în ţara de origine.

O asemenea misiune, în numele ţarului Rusiei, Alexei Mihailovici, a fost îndeplinită **în China**, de către boierul şi cărturarul moldovean, **spătarul Nicolae Milescu** (1636-1708), în fruntea unei ambasade itinerante, între **1675-1678**. Nu există nici cea mai mică îndoială că Nicolae Milescu şi însoţitorii săi au folosit această acoperire oficială, pentru îndeplinirea unor **misiuni de spionaj**. Întors din misiune, N. Milescu a întocmit studii precum: *„Itinerarul Siberian"*, *„Descrierea Chinei"* şi „Statenîi Spisok" (*Tratatele de stat*), care au stârnit interes în întreaga lume ştiinţifică din Europa Occidentală, pentru originalitatea şi valoarea lor documentară.

Veneţia, unul dintre cele mai splendide oraşe ale lumii, construit pe 118 insule dintr-o lagună a Mării Adriatice, cu canale navigabile în loc de străzi, începând cu secolul XI a început să se manifeste ca o mare putere navală şi comercială a bazinului Mării Mediterane. Secole la rând, **Veneţia** a jucat rolul de **principal intermediar între Europa Occidentală şi Orient**. Veneţianul **Marco Polo** (1254-1324), călătorind prin Persia, Pamir şi Tibet, a ajuns în China în **1275**, cu 400 ani înaintea românului Nicolae Milescu.

În 1204, Veneţia i-a ajutat pe cruciaţi să cucerească Constantinopolul, la rândul ei luând în stăpânire întinse terenuri din Peninsula Balcanică. Între **1381-1386**, Veneţia **înfrânge Genova** şi îşi extinde posesiunile în Italia, luând în stăpânire Verona, Padova şi Ravena. În 1489, veneţienii **cuceresc Ciprul**. Veneţia a ajuns în apogeul gloriei sale în secolul XV, când şi-a putut impune voinţa privind înfiinţarea unor ambasade permanente în diferite state ale lumii, care să-i promoveze interesele.

Spionajul diplomatic – interzis românilor !?

Începând cu secolul XVI, statele Europei Occidentale au urmat exemplul italienilor, deschizând ambasade cu caracter permanent. Prin aceasta s-a deschis **o nouă eră în activitatea serviciilor de spionaj, la scară planetară**. Deschiderile de ambasade se fac pe bază de acorduri între state, după stabilirea relațiilor diplomatice, ca semn al „încrederii reciproce". Această din urmă aserțiune, cu privire la încredere este un fals milenar.

De mii de ani, **la baza relațiilor dintre state nu stă „încrederea reciprocă"**, așa cum se minte de către toate părțile, **ci suspiciunea**. Ca atare, principiul real, nedeclarat și nerecunoscut al schimbului de ambasade este următorul: *„Primește tu spionii mei, ca să primesc și eu spionii tăi"*. Acest adevăr este însă ascuns, îngropat, mascat, diluat în fraze și declarații rafinate, dar de o imensă ipocrizie. **Acoperirea diplomatică a devenit principala cale de asigurare a unor condiții optime de lucru pentru agenții operativi ai tuturor serviciilor de spionaj din lume.**

Membrii ambasadelor cu paşaport diplomatic se bucură de imunitate de jurisdicție. Aceştia nu pot fi reținuți, arestați, percheziționați, interogați și judecați pentru nicio faptă penală, chiar dacă este vorba de crimă. Singura măsură pe care un stat o poate lua împotriva unui diplomat străin pentru un act incriminat de lege este aceea de a-l declara *„persona non grata"* și a-l expulza. **Ambasadele au statut juridic de extrateritorialitate, fiind intangibile.** În realitate, lucrurile nu stau tocmai așa. **Între ambasade și serviciile de contraspionaj din țara de reședință se poartă de secole un război continuu, necruțător și subteran.** Serviciile de contraspionaj supraveghează personalul diplomatic în scopul depistării ofițerilor cu misiuni operative de agentură și caută să intercepteze, cu mijloace tehnice sofisticate, convorbirile interioare din ambasade. Cu toate că sunt protejate de normele dreptului internațional, mai ales în statele lumii a treia, ambasadele unor state au fost aruncate în aer și numeroși diplomați uciși. În „Operația ambasadele", pregătită în timp și derulată de către organizația teroristă internațională **Al Qaida**, în ziua de **7 august 1998**, aproape simultan, Ambasadele S.U.A. de la **Nairobi** (Kenya) și de la **Dar-er-Salam** (Tanzania) au fost aruncate în aer, cu pierderi catastrofale în oameni și materiale.

În **1980**, Ambasada S.U.A. de la **Teheran** a fost luată cu asalt de către studenții revoluționari iranieni. A fost **capturată arhiva cu documente secrete**, iar 54 de diplomați americani au fost ținuți ostateci timp de 444 de zile.

Ambasadorii Marilor Puteri – noile paşale...

Atacarea unor membri ai corpului diplomatic și ocuparea sediilor unor ambasade sunt acte de barbarie dezlănțuită, contrare normelor de drept internațional, care totuși se întâmplă. **În ultimii 15-20 ani, cele mai atacate oficii diplomatice au fost ale S.U.A., Israelului și Marii Britanii.** De ce oare? Chiar așa fără niciun motiv, cum susțin cercurile politice din aceste țări?

În anii de vârf ai Războiului Rece (**1950-1964**), în care a fost prinsă şi România, un număr de **ofiţeri de informaţii români, posesori de paşapoarte diplomatice, au murit, în împrejurări misterioase**, neelucidate până în zilele noastre, **în Turcia, Austria, Elveţia** (ţară „neutră"), **Belgia şi S.U.A.**

Din considerente de respect faţă de familiile şi urmaşii celor căzuţi, deşi pe unii din cei ucişi i-am cunoscut, mă abţin să dau nume. Dacă aş face-o, aş încălca codul de onoare al ofiţerilor de informaţii, iar familiile celor căzuţi la datorie pentru interesele României ar putea fi hăituite de vânătorii de senzaţii din mass-media care, din „câinele de pază al democraţiei" s-a transformat în „hienă", după cum susţine maestrul Octavian Paler.

Ce face, în fond, **o ambasadă** în statul de acreditare? În primul rând, **asigură o acoperire legală, puternică, pentru tot genul de spioni**, din ţara de proveniență. În al doilea rând, **culege informaţii de tot felul**, atât pe căi legale, cât şi pe cele ilegale. În al treilea rând, **desfăşoară „acţiuni acoperite" pentru a influenţa situaţia din ţara respectivă**, în sensul intereselor propriei ţări, prin toate formele şi mijloacele imaginabile şi inimaginabile. Se merge pe influenţarea alegerilor prin finanţarea partidelor preferate. Se apelează la presiuni, ameninţări şi şantaje. Se pun la cale tulburări, revolte şi revoluţii, ca în memorabilul an 1989. Desigur, avem în vedere ambasadele unor Mari Puteri, precum S.U.A., Rusia, Marea Britanie, China, Franţa, Germania. În ceea ce ne priveşte, noi românii trebuie să includem în acest cadru şi **ambasadele Ungariei, Bulgariei, Ucrainei, Greciei şi Turciei.**

Într-o expresie concentrată, **ambasadele străine, mai ales cele ale Marilor Puteri, se amestecă adânc în treburile interne ale statelor în care îşi desfăşoară activitatea.** În ciuda acestor activităţi, parte inerentă a vieţii internaţionale, mascate de aparenţe, corpul diplomatic şi ambasadele străine trebuie să se bucure de protecţie şi nicidecum atacate. Am lucrat în cadrul Ambasadelor României de la **Londra, Beijing, Ankara şi Viena** şi ştiu ce înseamnă acest lucru.

Consilierii americani şi politica... României

Spionajul mondial a avut de profitat şi de pe urma stilului şi experienţei germane în materie. Spionajul, ca practică şi artă multimilenară are principii şi reguli universal valabile dar poartă şi amprenta naţionalului, prin care acesta este îmbogăţit şi particularizat.

Otto von Bismark (1815-1898) „Cancelarul de fier", **unificatorul statelor germane, promotor al ideilor socialismului de stat**, setos de putere şi expansiune, **a contribuit** într-un mod original **şi la dezvoltarea artei spionajului***. Secole la rând, Marile Puteri europene, precum Marea Britanie, Franţa, Austria, Rusia, obişnuiau să utilizeze, pentru misiuni de cercetare strategică a teritoriilor unor inamici potenţiali, un **număr limitat de spioni**, selecţionaţi după criterii foarte severe. Capetele încoronate ale Europei, care se adresau unul altuia cu titlul de

---

* **N. edit.**: Amănunte în ***„Războaiele secrete"***.

„frate", nu doreau să fie acuzate de recurgere la „trucuri murdare", dezonorante. **Spionii căzuți erau renegați de toate părțile și sfârșeau în streang**, deoarece „frații" încoronați nu admiteau nici în ruptul capului că se spionează între ei.

Bismark a încălcat tradițiile Europei și a introdus, pentru prima oară în istorie, „spionajul de masă" sau „spionajul total". Cel care l-a ajutat pe Bismark să pună în aplicare „spionajul de masă", în premieră mondială absolută, a fost spionul de geniu **Wilhelm Stieber** (1818-1882).

La început, W. Stieber a vrut să ajungă preot lutheran, dar pe parcurs s-a răzgândit, a studiat dreptul și a devenit un **avocat strălucit**. În 1850, W. Stieber dispunea de cel mai reputat birou de avocatură, câștigând cele mai grele procese din lumea criminală. Acest lucru era posibil, deoarece **Stieber lucra cu poliția secretă germană, al cărui informator era**, iar pe de altă parte își organizase, pe cont propriu, **rețele de informatori în mediile sociale influente**. W. Stieber era un **spion de geniu înnăscut**, din clasa „spionilor universali".

La solicitarea țarului Rusiei, Alexandru al II-lea (1855-1881), W. Stieber se deplasează la St. Petersburg și, **între 1858-1863, reorganizează și pune pe baze moderne poliția politică secretă rusească**. Implantat în chiar inima serviciilor secrete ale Rusiei, W. Stieber **transmite Prusiei informații vitale** cu privire la potențialul economico-militar al acestei Mari Puteri.

Exact la fel procedează și consilierii americani, implantați de către guvernele post-decembriste, în sectoarele cele mai sensibile ale statului român. Rezultatele se văd. În afara faptului că a fost ruinată, România și-a pierdut nu numai principalele pârghii economice, de valoare strategică, ci și caracteristicile de stat independent și suveran. **Politica României nu se mai hotărăște la București.** Pentru serviciile de spionaj occidentale, mai ales americane, **România, adoptă o „doctrină George Sörös", devenind o „societate total deschisă" tuturor jafurilor și blestemățiilor. Nimic nu ne mai aparține**, decât supunerea slugarnică și necondiționată. Rămâne de văzut dacă situația se va ameliora sau se va înrăutăți după ce am fost admiși în Uniunea Europeană.

Bismark, spionajul de masă și zdrobirea Austriei și Franței

În 1863, Wilhelm Stieber intră în grațiile cancelarului Otto von Bismark și, împreună, vor transforma Prusia într-o mare putere europeană și mondială. Pentru atingerea acestui obiectiv **trebuiau nimicite două puteri rivale, respectiv Austria și Franța. Ideal ar fi fost ca și Rusia să fie distrusă, dar Bismark a înțeles că acest lucru este imposibil**, fapt pentru care „Cancelarul de fier" a întreținut **relații excelente** cu gigantul de la răsărit.

Adolf Hitler nu a avut inteligența lui Bismark și a încercat să distrugă Rusia. Rezultatele se cunosc. După reunificarea din 3 octombrie 1990 și ieșirea de sub dominația americană, **Germania a revenit, în relațiile cu Rusia, la politica lui Bismark**. Se vede că nemții au învățat câte ceva din lecțiile istoriei.

Noi, românii, nu am învățat nimic. Ducem o politică ostilă Rusiei,

promovăm interesele strategice ale S.U.A. ajutând Washingtonul să-şi prelungească prezența militară în Europa, lovind, atât în interesele Moscovei, cât şi ale Uniunii Europene. Pentru această politică, **într-o zi, România va plăti**. De peste 60 ani, **S.U.A. fac eforturi să distrugă Rusia, iar în 1991 au fost aproape de acest obiectiv.**

Willhelm Stieber a pregătit în mod magistral, din punct de vedere informativ, **campania militară împotriva Austriei**. A condus personal, în teren, rețelele sale de agenți realizând un **tablou complet** asupra potențialului militar, asupra compunerii, înzestrării şi planurilor de operații ale armatei, asupra lucrărilor de fortificații, asupra elementelor de infrastructură din zona de operații, asupra resurselor materiale existente etc.

Misiunile de spionaj ale lui Stieber în Austria au fost facilitate de comunitatea de limbă şi cultură. La fel se întâmplă şi cu **spionajul Ungariei în România**, din zilele noastre şi dintotdeauna, care se bazează pe minoritatea maghiară.

Grație strategiei lui Bismark şi informațiilor lui Stieber, **Austria a fost zdrobită în numai şapte zile**, în campania fulger din 1866. Era **preludiul la spionajul total**.

Pentru prima dată în istorie, **„spionajul total" german şi-a demonstrat eficiența în contextul războiului franco-prusac** din perioada august 1870 - ianuarie 1871. Zonele de operații au fost saturate cu agenți şi informatori, prezenți în toate punctele de interes, în adâncimile tactică operativă şi strategică. În zonele lor de responsabilitate, spionii profesioniști ai lui W. Stieber şi-au creat **rețele dense**, recrutând asemenea informatori precum fermieri, dulgheri, chelneri, frizeri, cameriste de hotel, prostituate, meşteri şi muncitori din fabrici şi ateliere etc.

Fâşiile de acțiune ale armatelor germane erau pur şi simplu **saturate de agenți**. Erau culese informații nu numai de natură pur militară, cu privire la unitățile şi marile unități ale armatei franceze, dispunerea şi manevrele acestora, ci **şi multe informații de natură economică**, în măsură să contribuie la bunul mers al operațiunilor acestor armate. Ofițerii germani de logistică ştiau cu exactitate câte ferme agrare, câte rezerve de cereale există în depozitele franceze, câte capete de bovine, câte oi, câți porci, câte păsări etc ce erau luate în calcul pentru nevoile armatei.

Erau cunoscute cu precizie dimensiunile şoselelor şi drumurilor de pătrundere şi de rocadă, capacitatea podurilor, existența şi caracteristicile lucrărilor de fortificații, existența mijloacelor de transport, poziția şi capacitatea depozitelor etc. Absolut nimic nu era trecut cu vederea. **„Spionajul de masă", creație a geniului german, a contribuit din plin la zdrobirea Franței, cea care, secole la rând, a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a împiedica unificarea statelor germane.** Nu vom intra în detaliile acestui război catastrofal pentru Franța. Este suficient să amintim doar de bătălia de la Sedan, din perioada 24 august - 1 septembrie 1870, în cursul căreia corpurile 1,5,7 şi 12 armată franceze, în frunte cu împăratul Napoleon al III-lea au fost încercuite şi au capitulat.

Istoricii francezi consideră **dezastrul de la Sedan** drept **cea mai ruşinoasă înfrângere din istoria Franței**. Chiar şi în zilele noastre, francezii îl blestemă pe împăratul Napoleon al III-lea...

Noi românii îl admirăm pe Napoleon al III-lea, chipurile, pentru că a fost prieten cu Alexandru Ioan Cuza.

România – jefuită „frățește" de Germania și Rusia

Spionajul de masă a fost aplicat și României în 1916. În perioada de neutralitate (1914-1916), spionajul german condus de colonelul Walter Nicolai a saturat Regatul României de agenți. Personalități de prim rang, precum Petre Carp, Alexandru Marghiloman, Titu Maiorescu, Alexandru Sturza, Alexandru Beldiman, C. Stere, Virgil Arion și alții au fost agenți ai spionajului german. **Spionajul de masă organizat de Walter Nicolai* în România în primul război mondial a jucat un rol esențial în înfrângerea armatei române în campania din toamna anului 1916 și în pierderea a două treimi din teritoriul României, inclusiv a Capitalei.**

Supraviețuirea ca stat a României, limitată la spațiul Moldovei **s-a datorat în mare măsură celor trei armate ruseşti** (Armatele 4, 6 și 9), cu un efectiv de un milion de soldați, care au stabilizat frontul pe Carpații Orientali și poarta Focșanilor. Acest „amănunt" este ignorat de către istoriografia contemporană.

În cursul primului război mondial, **România a slujit interesele strategice ale Germaniei, în condiții mai bune, ca inamic, decât ca aliat**. Dacă am fi fost aliați cu Germania, aceasta ar fi trebuit să plătească sume colosale pentru petrolul, cerealele și celelalte produse românești de care avea o nevoie acută. Ocupând cea mai mare și mai bogată parte a României timp de doi ani, **germanii au scos din România avuții uriașe, fără să plătească nimic**. Iată acum ce dimensiuni a avut **jaful german** în România pe durata celor **doi ani de ocupație**:

- între 1 decembrie 1916 - 1 decembrie 1917 au fost scoase din țară **1.577.744 tone cereale, oleaginoase și nutreț**; până la 31 octombrie au fost „exportate" fără plată în Germania, Austria, Turcia și Bulgaria 2.161.965 tone din produsele de mai sus;
- între 1 aprilie 1917 - 30 septembrie 1918, adică în 18 luni s-au tăiat pentru consumul trupelor de ocupație **206.922 vite mari, 1.027.971 oi și 52.198 porci**;
- Austria și Germania au confiscat și scos din România, pentru nevoile proprii, fără a plăti un șfanț, **600.000 de cai, 1.000.000 de boi și vaci, 4.400.000 de oi, 400.000 de viței, 200.000 de miei, 1.000.000 de porci**;
- țările dușmane au mai scos din România **201.153 tone de lemn fasonat, 5.000 tone lemn de nuc, 93.945 tone de sare, 42.243 vagoane de materii prime și produse fabricate, 57.475 tone fier**; din **clopotele confiscate de la biserici** s-au realizat 500 tone de aramă.

La pierderea acestor uriașe avuții, mai trebuie adăugat **tezaurul național, dat pe mâna ruşilor** de către imbecila și iresponsabila clasă conducătoare din România. Dacă acest tezaur, trimis la Moscova în două tranșe, respectiv **24 decembrie 1916** (lingouri de aur valorând 314.580.456 lei) și **iulie 1917** (tot aur, valorând 1,6 miliarde lei și alte 6 miliarde lei, reprezentând valori particulare păstrate la Banca Națională) ar fi fost cheltuiți pentru înzestrarea cu armament și tehnică a armatei, cu siguranță că România nu ar fi încheiat atât de dezastruos campania din toamna anului 1916.

---

* **N. edit.:** Amănunte în ***„Războaiele secrete"*** și ***„Culisele României"***.

România – saturată de... agenții Ungariei !

În realitate, **armata română a intrat în marele război de întregire a neamului total nepregătită şi catastrofal înarmată**. Frecvent existau **câte doi soldați** (peste 70% analfabeți) **la o armă defectă**. ***„Armata nu rentează", afirma fostul prim-ministru al României, Dimitrie Sturza, tatăl trădătorului Alexandru Sturza***, prin anul **1906**, perioadă în care **armatele Europei se înarmau până în dinți**. Iată că apar momente în viața unei națiuni când armata nu numai că contează, dar este singura șansă de supraviețuire.

După ce a comis uriaşa gafă de a trimite tezaurul național la Moscova, guvernul României şi-a tăiat singur craca de sub picioare, declarând război Rusiei, atât în decembrie 1919, cât şi în iunie 1941, dând un uriaş pretext bandiților de la Kremlin să ne confişte tezaurul. România Mare, născută la 1 decembrie 1918, pe osemintele a unui milion de morți, era anemică şi ruinată până la limita prăbuşirii de **jafurile germane, austro-ungare şi ruseşti. Turcii şi bulgarii au furat şi ei resturile**.

Una din cauzele dezastrelor suferite de România în perioada 1916-1918 a constat în **lipsa unui organ național de spionaj extern**. Inamicii noştri, în special germanii, ştiau absolut totul despre situația din România, în timp ce românii nu ştiau nimic despre armatele germane şi aliații acestora. **România nu a dispus niciodată de cei trei stâlpi ai puterii: o industrie puternică, o armată puternică şi un spionaj puternic.**

După anul 1989, cea care practică „spionajul de masă" împotriva României este Ungaria. Îi asigur pe concetățenii mei români că, la nivelul anului 2007, **România este pur şi simplu saturată de agenți ai Serviciului de Spionaj al Ungariei (A.V.O.)**. Nu suntem atât de naivi încât să nu ne dăm seama că **toți maghiarii, în frunte cu Marko Bela, infiltrați în Parlament, în guvern şi în administrația locală lucrează pentru interesele Ungariei şi nu ale României.**

Au venit americanii. Urmează federalizarea sau divizarea României ?!

Este foarte posibil ca prezența trupelor americane pe teritoriul României să aducă mari avantaje Ungariei şi s-o ajute în atingerea scopurilor sale autonomist-separatiste din Transilvania. În doctrina lor politică, americanii gândesc că forma ideală de stat este „statul federal" şi nu statul național, cum gândim noi românii (dar nu toți).

Peste tot în lume unde au pătruns trupele americane au avut loc scindări, divizări şi fragmentări teritoriale, cu urmări dezastruoase. Trupele americane au venit în Europa în 1944 în ultimele luni ale celui de-al doilea război mondial şi împreună cu ruşii au ținut **Germania** şi Europa divizată, timp de 45 ani. Pătrunzând în **Coreea** în același an, au divizat această țară, iar în 1950, când, pe fondul unui război civil intern s-a încercat unificarea acestei țări, trupele americane au ocupat întreaga peninsulă. Acestea au fost aruncate la sud de paralele 38 de către trupele chineze, iar Coreea a rămas tot divizată.

În 1954, după înfrângerea trupelor coloniale franceze, americanii au pătruns în **Vietnam** şi au divizat țara. Unificarea Vietnamului a fost

posibilă numai după un război de peste 20 ani, încheiat în 1975 prin înfrângerea armatei americane.

Între 1991-1999, S.U.A. au alimentat, pe multiple căi, procesul de dezmembrare a **Jugoslaviei**, inclusiv prin agresiunea militară de proporții din primăvara anului 1999. Washingtonul susține ideea separării provinciei Kosovo de Serbia.

În urma agresiunii militare americane din martie-aprilie 2003, **Irakul** nu numai că a fost distrus, dar a fost şi divizat în trei zone - după criterii etno-religioase, dar mai ales după resursele de petrol -, conform principiului roman *„divide et impera"*. Resursele de petrol ale Irakului sunt concentrate în zonele controlate de secta şiită, precum şi de minoritatea kurdă, cu atitudini pro-americane.

Irakienii sunniți sunt cei care poartă războiul de eliberare națională a Irakului. Sunt anti-americani, adică automat „nedemocrați"...

„Legea minorităților" şi bazele NATO – bomboane pe coliva României...

Americanii nici nu au nevoie să practice forme ale spionajului de masă în România. Dacă ar fi să dăm crezare declarațiilor infantilului ministru de Externe al României, **Mihai Răzvan Ungureanu**, din 6 decembrie 2005, cu ocazia semnării acordului prin care o parte din teritoriul țării este cedat S.U.A. pentru crearea de baze militare, prin acest act s-ar fi împlinit *„visul de aur"* al tuturor românilor care, de peste 60 ani, se roagă lui Dumnezeu *„să vină americanii"*.

Cu alte cuvinte, formula fericirii pe pământ a celor 22 de milioane de români este aceea de a se pune în slujba S.U.A.!

Președintele Bush a declarat că *„România este cea mai mare şi mai de nădejde prietenă a S.U.A."*. Dacă tot suntem în slujba S.U.A., ce nevoie ar mai avea Administrația de la Casa Albă de spioni în România? Oare chiar aşa stau lucrurile? Mai degrabă aş crede că ziua de 6 decembrie 2005 se va dovedi drept o zi neagră din istoria României. **Pericolul ca România să fie enclavizată este mai mare ca oricând, iar bazele militare americane ar putea reprezenta „bomboana de pe coliva" statului unitar al României.**

Cu ajutorul Washingtonului, Ungaria şi-ar putea realiza obiectivul strategic de a-şi crea o enclavă maghiară pe teritoriul României, în zona Covasna, Harghita, Mureş.

Enclavele sunt la modă în zilele noastre. Transnistria şi Districtul Kaliningrad sunt enclave ruseşti, situate mult în afara teritoriului Rusiei.

Insula japoneză **Okinawa** şi **nordul Coreei de Sud** sunt enclave americane. **Nordul Ciprului** este o enclavă a Turciei. Din 1713, **Gibraltarul**, pământ spaniol, este o enclavă a Marii Britanii. Din 1991, **Kuweitul** a devenit o enclavă militară a S.U.A., de unde a fost lansată agresiunea împotriva Irakului.

Zona **Aviano** din Italia este o enclavă militară a S.U.A. de unde s-a declanşat agresiunea aeriană „Forța Aliată" împotriva Jugoslaviei, în 1999.

„Legea minorităților" pe care U.D.M.R. se dă de ceasul morții s-o treacă prin Parlamentul României în forma dorită de unguri, **redactată cel mai probabil la Budapesta este ultimul act înaintea enclavizării României.**

Să dea Dumnezeu să nu am dreptate, dar în estimările mele din ultimii 30 ani arareori am greşit...

Capitolul II

SPIONAJUL – „MOTORUL" EVOLUȚIEI !

Primul război mondial – pierdut de... spioni

Istoricii avizați apreciază că **spionajul modern s-a născut în anii primului război mondial** (1914-1918) şi în perioada care i-a urmat. **Serviciile clasice de spionaj s-au dovedit incapabile să anticipeze atât amploarea, cât şi durata primului război mondial.**

Serviciul de spionaj al Franței a fost „convins" şi a „informat" Statul Major General că Germania nu poate mobiliza mai mult de 6-7 milioane de soldați, iar în realitate, armata germană a mobilizat 13.500.000 de soldați, adică cu 500.000 mai mult decât Rusia. La rândul său, serviciul de spionaj german l-a asigurat pe împăratul Wilhelm al II-lea că *„în mai puțin de o lună de zile, trupele germane vor intra în Paris, iar războiul va fi încheiat victorios înainte de sfârşitul toamnei anului 1914".*

Realitatea a fost că, deşi s-au apropiat la o distanță periculoasă de capitala Franței, soldatul prusac nu a pus bocancul în Paris, conflagrația mondială a durat aproape cinci ani, iar Germania a pierdut războiul, cu consecințe catastrofale.

Se spune că **războaiele sunt generatoare de energii şi stimulează creativitatea. În materie de spionaj**, acest lucru s-a dovedit a fi **adevărat**. În ceea ce privește creativitatea, aceasta a găsit câmp larg de manifestare în crearea de mijloace de distrugere din ce în ce mai monstruoase.

Atât în cursul primului, cât şi în cel de-al doilea război mondial, **spionajul s-a dezvoltat cu precădere în dimensiunea lui tehnologică**. Simbioza dintre avion şi aparatul foto a condus la **naşterea cercetării foto-aeriene**, care a devenit cea mai rapidă şi mai oportună metodă de culegere de informații, din câmpul tactic, apoi din adâncimi operative, iar în anii Războiului Rece, din adâncimi strategice globale.

Descoperirea radioului de către fizicianul italian Guglielmo Marconi (1874-1937) distins cu Premiul Nobel, în 1909*, şi introducerea acestuia în armatele europene în anii primului război mondial, a revoluționat sistemele de legături dintre comandamente şi unitățile din subordine. În acelaşi timp, **radioul** s-a dovedit a fi o adevărată **„mină de aur" pentru serviciile de spionaj**. Aceasta pentru simplul motiv că transmisiunile radio pot fi ascultate, nu numai de către corespondenții proprii, ci şi de către inamic. Pe acest fond s-au născut subunitățile de **cercetare radio**, adică interceptare a mesajelor transmise prin rețelele radio ale armatelor adverse, iar ulterior ale altor state.

Încă din anii primului război mondial, **transmiterea de mesaje radio, necodificate sau necifrate s-a dovedit a fi o adevărată sinucidere**. Asemenea greşeală a comis Armata a 2-a rusă, comandată de generalul Alexander Samsonov, în bătălia de la **Tannenberg**, din august

---

* **N. edit.**: Radioul a fost inventat de istro-românul Nicolae Tesla !
Pe larg în ***„Extraterestrul român"***.

1914. Toate ordinele de luptă către unitățile armatei au fost transmise în clar. Nemții dispuneau, în localitatea Rhoru, de o subunitate de ascultare şi interceptare a mesajelor radio ruseşti. Pe baza acestora, generalul Paul von Hindenburg a cunoscut, până la detaliu, întregul plan de operații al Armatei a 2-a ruse. Între 27-31 august 1914, **armata rusă** a fost **nimicită aproape în totalitate**, pierzând 30.000 de morți şi 90.000 de prizonieri.

Axa Washington-Bucureşti: trompa elefantului cu coada şoricelului...

O caracteristică a ruşilor, în întreaga lor istorie, a fost ca, înainte de a fi fost victorioşi, să sufere înfrângeri catastrofale. Ruşii s-au trezit la realitate şi s-au pus pe treabă, numai după ce au fost bătuți zdravăn. Iată câteva exemple cu profundă rezonanță istorică şi cu răsturnări dramatice de situații. În anul **1612**, cavaleria **Poloniei** catolice, aparent invincibilă, a transformat în grajduri pentru cai bisericile ortodoxe din Moscova. În **1795**, Rusia țaristă ocupă o jumătate din teritoriul Poloniei, pe care îl transformă în gubernie, cealaltă jumătate revenind Austriei şi Prusiei.

Un secol mai târziu, Carol al XII-lea al **Suediei**, în fruntea unei armate de elită a invadat Rusia, cucerind vaste teritorii înainte de a fi fost înfrânt în grandioasa bătălie de la **Poltava**, în iulie **1709**, de către țarul Petru cel Mare. În **1812**, Napoleon **Bonaparte**, în fruntea unei uriaşe armate de 500.000 de oameni înfrânge succesiv armatele ruseşti şi cucereşte Moscova. Urmează riposta rusească şi dezastrul imperiului creat de Napoleon în Europa. În secolul XX, netinând cont de lecțiile istoriei, armatele germane ale celui de-**al treilea Reich** își propun să cucerească Rusia, ajungând la porțile Moscovei, la Stalingrad pe Volga şi în Munții Caucaz*. Pierzând peste 25 de milioane de oameni, Rusia Sovietică a câştigat războiul, iar trupele sale au stat 50 ani în inima Germaniei.

Istoria ne arată că migrația popoarelor a avut loc de la est la vest, iar marile invazii militare, de la vest spre est. Expansiunea spre est a N.A.T.O. se înscrie în acest adevăr istoric.

Dacă ne întoarcem mai mult în istorie, în anul **1215**, Rusia a fost ocupată de **mongoli** şi ținută în jug 150 ani, dar tot ruşii au fost cei care au distrus şi cucerit imperiul lui Gingis Han.

În iulie **1711**, la **Stănileşti**, armata rusă condusă de Petru cel Mare şi armata moldoveană condusă de Dimitrie Cantemir au fost înfrânte. În următoarele mari războaie dintre Imperiul Rusiei şi Imperiul Otoman, ultimul fiind cel din 1877-1878, **Imperiul Otoman** a fost distrus.

Am pus în lumină acest „specific" din istoria Rusiei cu convingerea fermă că **înfrângerea acesteia** (chiar dacă se numea U.R.S.S.) **în confruntarea cu S.U.A., în Războiul Rece, nu va rămâne fără răspuns**.

„Parteneriatul strategic S.U.A.-România" (adică dintre elefant şi şoricel), cu care se mândresc politicienii români **s-ar putea să ne coste**, în perspectiva timpului.

---

* **N. edit.:** Hitler a fost... un admirator al lui Napoleon. Nu întâmplător a atacat Rusia în aceeaşi dată: 22 iunie. Rezultatul a fost la fel de dezastruos...

S-a inventat radioul, au apărut „Orchestrele"

Folosirea radioului ca mijloc principal de legături în armate şi în diplomaţie a impus crearea unor coduri şi cifruri puternice, dar şi a unei cripto-analize şi tehnici de decriptare, adică de spargere al cifrurilor şi codurilor pe măsură. Bătăliile pe aceste fronturi invizibile, purtate de către serviciile de spionaj ale Marilor Puteri au influenţat în mare măsură pierderea sau câştigarea războiului. Această situaţie este valabilă şi în zilele noastre. **După încheierea primului război mondial, radioul a devenit principalul mijloc de comunicare dintre reţelele de spionaj şi centrele de conducere din statele de origine, la scară globală.**

În acest domeniu, cei care au făcut istorie au fost ruşii. Înspăimântaţi de încercuirea capitalistă şi de posibilitatea unei mari coaliţii militare occidentale anti-U.R.S.S., liderii de la Kremlin au luat măsuri de cunoaştere, în consecinţă. **Europa Occidentală a fost saturată cu reţele de spionaj dotate cu aparatură radio de agentură**. Acestea au rămas în istoria spionajului sub genericul de ***„Orchestra roşie"***. Acest nume a fost dat de contraspionajul german, numărului mare de staţii de emisie clandestine, bănuite a fi sovietice, care emiteau de pe teritoriul Germaniei celui de-al treilea Reich şi al statelor din Europa de Vest, ocupate de trupele germane. Operatorii radio, pregătiţi şi paraşutaţi în Europa de Vest de către spionajul britanic au constituit ***„Orchestra din Ardeni"***.

Pentru anihilarea acestora, specialiştii germani au inventat un sistem de descoperire şi localizare a emiţătoarelor radio, cunoscut sub denumirea de **radio-goniometru**. În anii celui de-al doilea război mondial, goniometriştii germani au localizat şi anihilat aproximativ **200** de operatori clandestini cu staţiile de emisie din dotare. Dintre aceştia, câţiva s-au sinucis în timpul capturării, circa 30 au fost spânzuraţi, iar 41 decapitaţi de către agenţii Gestapo.

Supravieţuitorii au colaborat cu serviciile de spionaj german, care i-a folosit pentru transmiterea de informaţii false, de intoxicare, către Moscova şi Londra.

De la „Orchestra roşie" la „Electronic Intelligence"

Elemente ale *„Orchestrei roşii"*, cu puternice conexiuni în Germania, în cadrul Înaltului Comandament German şi în Ministerul Aerului **s-au retras în Elveţia**, de unde au continuat să transmită, către Moscova, informaţii militare strategice de o excepţională valoare. După război s-a recunoscut faptul că **reţeaua sovietică din Elveţia era în măsură să transmită, în mai puţin de 24 ore, orice hotărâre a Înaltului Comandament German**, respectiv planuri de operaţii, directive operative, trimiterea de noi trupe şi armamente, mişcări mari de trupe pe Frontul de Est etc. Reţelele de spioni din compunerea „Orchestrei roşii" au fost pregătite şi exploatate de către **G.R.U.**, adică Serviciul de Spionaj al Armatei Roşii, ieşit aproape neschimbat în urma prăbuşirii U.R.S.S. la 25 decembrie 1991.

Şi în zilele noastre, **agenţii de spionaj din serviciile Marilor Puteri utilizează sisteme de emiţătoare radio pentru transmiterea de informaţii**. Acestea sunt însă **extrem de perfecţionate, miniaturizate şi cu**

transmitere ultra-rapidă. Mesajele sunt transmise de către centrele de recepție, eventual via satelit, **în fracțiuni de secundă, cu transmisie pe verticală**. Aceasta înseamnă că dacă sistemul de detecție al organului de contraspionaj nu se află exact pe verticala stației de emisie, aceasta nu poate fi depistată. Există şi căderi, dar sistemul funcționează.

Apariția mijloacelor electronice în anii celui de-al doilea război mondial, respectiv a radarului şi calculatorului, a revoluționat pur şi simplu cercetarea strategică.

S-a născut *„Electronic Intelligence"*, adică **„cercetarea electronică"**, capabilă să intercepteze absolut orice emisie din spectrul radioelectronic, din orice punct de pe Glob, şi să-i determine coordonatele.

Analiza semnalelor electronice, care pot fi transformate în imagini, rezultând **fotografia digitală** a devenit o profesie în cadrul serviciilor de spionaj ale Marilor Puteri, cu precădere S.U.A. şi Federația Rusă. Datorită cercetării radioelectronice globale, practicate de către Agenția Națională de Securitate (NSA) a S.U.A. şi a omologului acesteia din Rusia, **Omenirea nu se mai poate bucura de „viață privată"**. Cum însă procesul de supraveghere şi de interceptare sunt invizibile, nimeni nu se sinchisește. La cercetare se mai adaugă **cercetarea cu sisteme infra-roşu şi sisteme acustice**, cu posibilități imense de penetrare.

Dacă n-ai... sateliți, să-ți faci !

Domeniul spionajului tehnologic a fost, încă o dată, revoluționat de **apariția sateliților de cercetare strategică**. Naşterea cercetării, adică a spionajului prin sateliți, a avut ca motivație, prevenirea a unui atac prin surprindere cu mijloace racheto-nucleare cu bătaie globală.

Această motivație nu numai că este valabilă şi în zilele noastre, dar a crescut ca importanță pe măsură ce numărul de state posesoare de rachete şi încărcături nucleare a sporit.

Sateliții de cercetare strategică, atât americani, cât şi ruseşti, sunt grupați pe următoarele **misiuni fundamentale**:

- **sateliți pentru depistarea de lansări de rachete balistice intercontinentale şi urmărirea traiectoriei acestora**

Sunt specializați şi în înregistrarea datelor telemetrice a rachetelor aflate în stadiu de experimentare. Măsura de contracarare constă în codificarea datelor telemetrice. Pentru spargerea codificărilor, intervine cripto-analiza bazată pe super-calculatoare.

- **sateliți pentru depistarea şi stabilirea parametrilor exploziilor nucleare**, în orice punct de pe Glob
- **sateliți pentru cercetare cu mijloace foto**

Sistemul a fost revoluționat odată cu descoperirea şi perfecționarea tehnicii foto-digitale. Aceşti sateliți nu numai că fotografiază obiectivele de interes, dar şi transmit instantaneu imaginile la bazele terestre de prelucrare şi exploatare a informațiilor. În acest fel, se realizează idealul transmiterii informațiilor în timp real. Combinat cu senzori tereştri şi cu sistemul de poziționare globală (G.P.S.), acest lucru permite lovirea în timp scurt, cu sisteme de arme de înaltă precizie, a oricărui punct de pe Glob.

Toate la un loc, acestea se constituie în ceea ce specialiştii numesc

„războiul bazat pe rețea". Cât de eficient a fost acest tip de război tehnologic ultrasofisticat împotriva terorismului s-a văzut la 11 septembrie 2001...

• **sateliți pentru cercetarea radioelectronică la scară globală**

Este vorba de interceptarea convorbirilor telefonice, a mesajelor radio, a transmiterilor prin fax, a semnalelor stațiilor de radiolocație şi, în general, a tot ce emite unde radioelectronice în spectrul cunoscut.

Mesajele cifrate de orice fel sunt supuse procesului de criptoanaliză şi în cele mai multe cazuri sunt descifrate.

Spionajul a creat... computerul, radarul şi sateliții

Computerul, această minune a tehnologiei care a revoluționat totul în lume a fost **inventat de matematicianul englez Alen Turig**, aflat în slujba spionajului britanic în anii celui de-al doilea război mondial.

În prima sa formă, purtând numele de *„Zeița de bronz"*, computerul s-a născut în **aprilie 1940**. După perfecționările aduse s-a născut varianta a doua, numită *„Colosus"*. Ambele au fost realizate în laboratorul din Hanslope Park, comitatul Buckingamshire, aparținând Serviciului de spionaj al Marii Britanii, celebrul M.I.6.

Computerul s-a născut în lumea spionajului, în contextul marii bătălii dintre savanții germani care au creat maşina electromecanică de cifrat ***„Enigma"***, o culme a tehnicii în acest domeniu, şi savanții englezi care au creat maşina electronică de descifrat, cu care au învins *„Enigma"*. În acest fel s-a realizat saltul Omenirii de la maşinile electromecanice la maşinile electronice*. Vivat spionajul !

Se înțelege că **şi sateliții artificiali** ai Pământului, cea mai înaltă şi mai costisitoare expresie a tehnologiei **s-au născut tot în universul spionajului.**

Simbioza dintre computer, radar şi sateliți a produs ceea ce numim ***„revoluția în domeniul informațiilor"***, fenomen de care România este foarte departe.

Primul satelit artificial al Pământului a fost **lansat de ruşi în 1957. Primul satelit de spionaj** a fost **lansat de americani** la 3 noiembrie **1961**. În aprilie **1962** a fost lansat **primul satelit rusesc de spionaj.**

Companiile civile au avut acces la tehnologia sateliților numai după ce au fost saturate nevoile serviciilor de spionaj. În zilele noastre, numărul sateliților în serviciile civile este mult mai mare decât cel în slujba serviciilor de spionaj. Există sateliți de televiziune, de telecomunicații, sateliți de cercetare meteo, de cercetări geologice, maritime etc.

Toți aceşti sateliți aparținând sectorului privat pot executa şi misiuni de spionaj. Atât **C.I.A.**, cât **şi Pentagonul închiriază**, pe diferite termene, în situații de crize şi conflicte militare deschise, cum au fost războaiele din Golful Persic (1991 şi 2003), precum şi războiul din Jugoslavia (1999), sateliți de cercetare aparținând companiilor civile. Este evident că **spionajul a avut, are şi în prezent şi va avea şi în viitor un impact enorm asupra dezvoltării civilizației.**

---

* **N. edit.**: Amănunte în ***„Războaiele secrete"***.

Capitolul III

ARTA SPIONAJULUI

Manualele de spionaj nu se găsesc în biblioteci...

Nu este nici pe departe intenția autorului să alunece în didacticism. Cititorii care vor avea puterea şi răbdarea să parcurgă această carte în întregul ei nu vor ajunge spioni de talie mondială, dar îi asigur că vor vedea lumea cu alți ochi. **Manualele şi tratatele de spionaj nu se vând în librării şi nici nu se găsesc în bibliotecile publice.** Acestea se constituie în tezaur național ca arme secrete în „războiul inteligențelor". Vai de cei ce nu dispun de asemenea arme !

După incursiunea făcută în universul spionajului, ne putem permite o abordare mai profesionistă a definirii acestei practici umane cu totul deosebită, încărcată de pericole, învăluită în mister, neîntreruptă şi vitală ca bătăile inimii, fascinantă şi atractivă pentru marile inteligențe, înspăimântătoare şi „dezonorantă" pentru imensa majoritate a oamenilor. Pentru a fi credibil voi apela, cu prioritate, la sursele americane, cele mai bogate şi mai accesibile, adică „deschise", în acest domeniu.

Allen Dulles, descendent dintr-o puternică şi foarte bogată familie de miliardari americani, diplomat şi spion de talie internațională în anii celor două războaie mondiale, **director general al C.I.A. timp de 8 ani (1953-1961)**, în cartea sa de căpătâi *„The Craft of Intelligence"* (Meseria de spion), Editura Harper Row, publicată simultan la New York şi Londra în 1963, ne spune următoarele: *„Spionajul este acea activitate care se ocupă de obținerea tuturor datelor, informațiilor, a aspectelor, situațiilor şi lucrurilor care se cer imperativ cunoscute înainte de inițierea unei acțiuni".*

Suntem de acord cu această definiție, deoarece din conținutul ei se desprind cel puțin două principii fundamentale ale artei spionajului şi anume:

- **informarea precede orice acțiune umană**, indiferent de domeniu;
- **pentru a fi utile, informațiile de orice fel trebuie să fie veridice şi oportune.**

Indiferent cât de importantă ar fi o informație, dacă nu ajunge în timp util în posesia utilizatorului, aceasta nu mai valorează doi bani. Ca atare, spionajul este o activitate umană de înaltă specializare, de avangardă, care îşi face simțită prezența în toate domeniile practicii umane, fără întrerupere, de peste 4.000 ani.

Avem generali cât NATO dar nu mai avem Armată !

Spionajul este o activitate pragmatică, ce operează cu principii, reguli şi norme fundamentate ştiințific. Acesta nu are absolut nimic în comun cu misticismul, supranaturalul, oracolele, profețiile şi astrologia. Din nefericire în România, în perioada de după 1989, pentru o mare parte dintre cetățenii țării, tocmai acestea au devenit cele mai acceptate şi mai „credibile" surse de informații, amintind de epoca feudalismului timpuriu.

Nu împărtăşesc părerea lui Allen Dulles, exprimată prin însuşi titlul cărţii sale, şi anume că spionajul este o „meserie", ca oricare alta. Părerea mea este că, **pe lângă faptul că este o artă, spionajul este şi o vocaţie. Marii spioni ai lumii**, cum au fost Sidney Reilly (1874-1925), Richard Sorge (1895-1940), Rudolf Abel (1903-1971) şi alţii care au influenţat cursul istorie, **s-au născut spioni** şi nu au fost scoşi pe bandă rulantă, ca automobilele lui Henry Ford (1863-1947). Nu toţi oamenii care se nasc cu vocaţie pentru spionaj ajung spioni. În marea lor majoritate, **serviciile de spionaj ale lumii caută cu disperare să descopere şi să coopteze oameni cu vocaţie, inteligenţele cele mai strălucite de care dispune o societate**, dar nu întotdeauna şi reuşesc.

Nevoile fiind foarte mari, efectivele se completează cu oameni înzestraţi, de nivel mediu, care, supuşi unor programe de instruire, uneori draconice, ajung ofiţeri operativi, capabili să îndeplinească misiuni specifice, fără a străluci. I-aş compara pe aceştia cu violoniştii. În lume există zeci de mii de oameni care cântă excelent la vioară, dar în a doua jumătate a secolului XX, doar George Enescu, Jehudi Menuhin, David Oistrah şi Ion Voicu au fost violonişti în adevăratul sens al cuvântului.

În perioada **1958-1988**, în care **am lucrat, fără întrerupere, în Direcţia Informaţii a Armatei**, prin acest organism de cercetare strategică militară externă (adică de spionaj militar) au trecut mii de ofiţeri. Dacă s-ar face însă un bilanţ, după cele mai înalte rigori, atunci s-ar putea constata că **numărul ofiţerilor de informaţii, din categoria „operativi", care au reuşit să îndeplinească misiuni la standarde ridicate ale artei spionajului nu ar depăşi numărul degetelor de la cele două mâini**. Cum însă criteriile de calitate, eficienţă, responsabilitate, exigenţă şi înalt profesionism nu constituie punctele forte în niciuna din instituţiile de bază ale societăţii româneşti, avem mii şi mii de „ofiţeri de informaţii" activi şi în rezervă. **Avem şi generali activi şi în rezervă, mai mulţi decât în toate armatele N.A.T.O. din Europa, luate la un loc, dar nu mai avem armată**. Fudulia, goana după onoruri, funcţii, putere şi avuţie, obţinute oricum, nu au limite la români. Iată motivele pentru care, cel puţin în epoca contemporană, nu am strălucit în arta spionajului.

Singura lege a spionului: „Nu există nici o lege" !

Un alt autor american **Abram N. Shulsky**, evreu, spion profesionist de înaltă clasă, cu acoperiri oficiale, atât în Departamentul de Stat, cât şi în Departamentul Apărării are **o altă definiţie a spionajului**, pe care o conectează la politica de securitate a S.U.A. Astfel:

„Spionajul are ca obiect de preocupare informaţiile relevante pentru formularea şi implementarea politicii de promovare a intereselor securităţii naţionale şi de contracarare a pericolelor ce ameninţă aceste interese, din partea unor adversari actuali sau potenţiali. Spionajul vizează un anumit tip de informaţii ale adversarilor actuali sau potenţiali (cu alte cuvinte, ale tuturor statelor lumii - n.a.) *şi anume informaţiile clasificate, informaţiile secrete".*

Deducem din această definiţie că **spionajul** începe din momentul în care se declanşează o acţiune de obţinere a unor informaţii protejate de lege, deci **prin încălcarea legii**.

Activitatea de spionaj diferă de la o țară la alta, în funcție de regimul juridic al informațiilor și de capacitatea structurilor autohtone de contraspionaj, de a le proteja. Spionajul este un „război tăcut" între toate statele lumii, fără excepție, indiferent dacă acestea sunt aliate sau nu. În „războiul tăcut" nu există nici alianțe, nici prietenii, nici „parteneriate strategice" și nici „axe". **Toată lumea spionează pe toată lumea.**

Spionajul nu are niciun respect față de lege atunci când operează într-o țară. Acesta poate doar suferi consecințele legii, atunci când este depistat. **Singura „lege"** ce guvernează practicarea spionajului, de peste patru mii de ani, este aceea că **nu există nicio lege**.

De aici se desprinde una din trăsăturile cruciale, legice, fundamentale, vitale ale spionajului, și anume caracterul său ascuns. **Secretul este un principiu a cărui încălcare înseamnă dezastru și moarte**.

De la secretism la „societatea (prea)deschisă"

Pentru a nu fi înțeles greșit și, eventual, acuzat de rigiditate și extremism, doresc să fac o parantezã. **Dacă secretul este o necesitate legică, secretismul este o boală a serviciilor de spionaj.** Experiența, de mii de ani, a serviciilor de spionaj demonstrează că asupra metodelor, procedeelor și mijloacelor folosite, dar mai presus de toate, asupra surselor și agenților recrutați, secretul trebuie să fie total și impenetrabil. Cine nu respectă această legitate se auto-distruge.

Pe de altă parte, **informațiile de valoare**, precum și produsele rezultate din analiza și prelucrarea acestora **trebuie să fie diseminate tuturor consumatorilor care ar putea scoate maximum de beneficii de pe urma lor**, mai ales când este vorba de informații economice și tehnico-științifice.

Monopolizarea informațiilor și utilizarea acestora ca instrumente ale puterii clasei conducătoare, așa cum s-a procedat în fosta U.R.S.S. și statele satelite acesteia, inclusiv în România, au **blocat progresul general al societății** și au contribuit la prăbușirea socialismului de stat din Europa de Est.

Atunci când totul devine „secret" serviciul de spionaj în cauză, se îmbolnăvește de „secretism". Această boală este contagioasă. Ea ridică bariere între prieteni și naște suspiciuni adânci între străini.

Secretismul blochează discutarea de către marele public a problemelor naționale și internaționale de interes vital.

Această stare de lucruri a existat în România înainte de 1989, dar s-a perpetuat și după schimbarea de regim, până în zilele noastre. Asemenea probleme precum **aderarea la N.A.T.O., integrarea în Uniunea Europeană și mai ales crearea de baze militare americane pe teritoriul României, ar fi trebuit trecute prin câte un referendum**. Totul s-a făcut însă cu ușile închise, într-o atmosferă de secretism obscur, românii fiind ținuți în ignoranță, trezindu-se în fața faptului împlinit.

Secretismul este o frână în calea dezvoltării societății, ca și deschiderea excesivă. Afirmațiile potrivit cărora, România nu are secrete și nu are ce ascunde, așa cum ne învață „Fundația Sörös pentru o societate deschisă" **sunt toxice și de-a dreptul sinucigașe**. Într-o societate dezvoltată, care se respectă și își cunoaște interesele,

există un echilibru optim între secret şi deschidere. **Circulaţia informaţiilor şi dezbaterile publice, în tot ce vizează interesul naţional sunt benefice şi generatoare de progres şi prosperitate.** Clasa politică din România, de acum şi din totdeauna, a fost departe de cunoaşterea şi înţelegerea acestor probleme.

„Dosarul Pacepa" – testul trădării legalizate

O cerinţă fundamentală a păstrării secretului, cu caracter legic şi universal **este compartimentarea**. Aceasta înseamnă că, într-un serviciu de spionaj structurat, fiecare trebuie să cunoască despre acel serviciu exact atâta cât îi este necesar pentru a-şi putea îndeplini în condiţii optime atribuţiunile funcţionale. Într-un asemenea cadru, trădările sau penetrările, prezente în toate serviciile de spionaj din lume, produc daune şi pierderi parţiale, ce pot fi izolate şi remediate pe parcurs.

Serviciile de spionaj care respectă principiul compartimentării se aseamănă cu navele moderne, ale căror corpuri sunt construite din mai multe compartimente, ce se pot izola perfect unele de altele. În cazul unei spărturi sub linia de plutire este inundat un singur compartiment, care poate fi izolat, iar nava nu se scufundă. Mai mult chiar, apa pătrunsă în compartiment poate fi evacuată şi spărtura închisă. Desigur, există şi compartimente vitale, cum este cel al maşinilor, care dacă este inundat pericolul este mult mai mare. Şi în acest caz, nava poate fi salvată prin remorcare.

Într-un asemenea compartiment vital al Serviciului de Informaţii al României, adică la nivelul conducerii **s-a infiltrat generalul trădător Mihai Pacepa**, de unde a putut produce daune mortale acestui serviciu şi României, în general. **Stăpânii lui de la Washington ne-au poruncit să-l reabilităm şi să-l despăgubim**, iar guvernanţii de la Bucureşti s-au executat prompt. **Prin aceasta am demonstrat că România este o ţară lipsită de prerogativele suveranităţii, independenţei şi demnităţii naţionale.**

Fostul secretar de Stat american Dean Acheson, în cartea sa „*Power and Diplomacy*" (Puterea şi diplomaţia), apărută **în 1958, cerea „Comunităţii Serviciilor de Informaţii ale S.U.A. să aibă ca obiect de studiu globul pământesc în totalitatea lui şi sub toate aspectele**, astfel ca «Terra incognita» să devină ***«Terra cognita americana»"***.

În cea mai mare parte spionajul american s-a achitat de această misiune.

Şi serviciile de informaţii ale României, chiar dacă sunt penetrate, pe banii publici, de consilierii străini, chiar dacă sunt măcinate de lupte şi frământări intestine, ca urmare a numirii în fruntea acestora a unor oameni politici de partid, **trebuie să fie preocupate de obţinerea de informaţii din întreaga lume**, atâta timp cât ne considerăm parte a procesului de „globalizare", iar soldaţii români sunt trimişi să-şi rişte viaţa la mii de kilometri de România, pentru interese străine.

România – devalizată de „războiul creierelor"

Pe lângă misiunea de informare prealabilă a organismelor vitale, de decizie, ale statului, **serviciile de spionaj trebuie să aibă şi o auten-**

tică şi credibilă capacitate de prognoză şi estimare. Cu cât dispune de informaţii mai valoroase, cu atât capacitatea de prognozare a unui serviciu de spionaj este mai ridicată. Când asemenea informaţii sunt puţine, serviciile de informaţii sunt obligate totuşi, să facă estimări. **Planificarea**, ce a pătruns în toate domeniile practicii umane, cu precădere în politică, în economie, în cercetarea ştiinţifico-tehnică, în pregătirile statului pentru situaţii de război, este **imposibilă fără existenţa unor studii de prognoză şi estimări**. Din acest motiv de o importanţă capitală, pe lângă toate marile servicii de spionaj ale lumii funcţionează **puternice departamente de analiză a informaţiilor, de prognoză şi estimare**.

În cadrul Comunităţii Serviciilor de Informaţii ale S.U.A., în acest departament, lucrează **peste 1.500 de doctori în toate ştiinţele** care fac posibilă cunoaşterea lumii contemporane sub toate aspectele. Fără nici o exagerare, **C.I.A. controlează cel mai mare număr de oameni de ştiinţă, concentraţi la un loc**, comparativ cu oricare altă instituţie de stat sau privată de pe teritoriul S.U.A.

Inspirându-mă din experienţa americană, îndrăznesc să pun întrebarea: câţi oameni de ştiinţă autentici, valoroşi în adevăratul sens al cuvântului, capabili să elaboreze lucrări ştiinţifice profunde, mai ales în domeniul prognozării şi estimărilor, lucrează în cadrul Serviciului Român de Informaţii, Serviciului de Informaţii Externe şi Direcţiei Generale de Informaţii a Apărării? Părerea personală este că niciunul...

Institutul de Cercetări Tehnice al Armatei de la Clinceni, unde era concentrat un număr de cercetători de nivel academic real, cu capacitate creativă, **a fost distrus**. **La fel au fost distruse toate instituţiile de cercetări ştiinţifice din România, acţiune criminală, premeditată, care, pe termen lung, va avea consecinţe dezastruoase asupra societăţii româneşti**, că tot suntem la capitolul prognoză.

Toate minţile strălucite ale României, sătule de mizerie, **au emigrat**. **Acest fenomen este mai catastrofic decât pierderea unui război...**

Condiţia fundamentală a raţiunii de a exista şi a eficienţei oricărui serviciu de spionaj este **existenţa surselor**. Efortul colectării de informaţii trebuie să fie larg şi masiv. **Nimic nu trebuie neglijat** din ceea ce este accesibil şi ar putea fi folositor cândva. **Sursele legale** de informaţii, care trebuie exploatate la sânge, mai ales în state precum S.U.A., Germania, Japonia, aflate în avangarda lumii dezvoltate, **trebuie combinate cu sursele ilegale**. Ca să dau un exemplu edificator, **la C.I.A.**, în departamentele de colectare şi analiză a informaţiilor sunt **exploatate peste 300.000 de publicaţii de specialitate** de pe tot globul, sursă legală din care se extrag şi se prelucrează informaţii deosebit de valoroase, fără nici un risc.

Criza rachetelor din Cuba... şi Turcia

Serviciile de spionaj, deşi le urmăresc, **nu dau niciodată crezare declaraţiilor oficiale** şi bine fac. Declaraţiile lui **G.W. Bush**, preşedintele S.U.A. şi ale lui **Tony Blair**, primul-ministru al Marii Britanii, premergătoare invadării Irakului în martie 2003, potrivit cărora Saddam Hussein ar poseda arme atomice, s-au dovedit a fi fost nişte **minciuni**

sfruntate. Aceste minciuni criminale au fost „întărite" cu documente false, elaborate de către serviciile de spionaj ale celor două state, la ordinul conducerii politice. S-a demonstrat că **serviciile de spionaj fac nu numai informare, ci şi dezinformare**, la scară globală.

Pe timpul misiunii mele la Londra, din perioada 1961-1965, în contextul unei imense crize, **am suportat consecinţele unei crase acţiuni de dezinformare**, de pe urma căreia am tras concluzii ce m-au călăuzit în întreaga mea carieră de ofiţer de informaţii. Contextul a fost cel creat de **criza rachetelor din Cuba, din octombrie 1962**. Criza a fost declanşată de descoperirea de către spionajul american, respectiv C.I.A., a unor baze de rachete cu rază medie de acţiune în Cuba, capabile să transporte încărcături nucleare. Operaţia de transport şi **instalarea rachetelor** s-a desfăşurat, **în condiţiile unui secret desăvârşit**, americanii descoperindu-le abia la începutul lunii octombrie, când circa **42** de rachete, cu o bătaie de peste **2.500 km** erau gata de lansare.

Raţiunea acestei mişcări strategice de forţe nucleare făcută de ruşi a fost determinată de doi factori principali. Pe de o parte, **Moscova a dorit să amelioreze decalajul imens în rachete cu rază mare de acţiune dintre S.U.A. şi U.R.S.S.** existent în perioada respectivă. În octombrie 1962, **S.U.A.** dispuneau de **200** de rachete operaţionale cu rază de acţiune de **peste 10.000 km**, în instalaţii subterane terestre, şi de **144** rachete intercontinentale, aflate la bordul a **9** submarine cu propulsie nucleară, în timp ce ruşii dispuneau de doar **35** de rachete intercontinentale şi de nici o rachetă la bordul vreunui submarin. Dispuneau însă de un mare număr de rachete cu rază medie, cu bătăi cuprinse între 2.500-3.500 km.

Cu aceste rachete erau ţinute în „şah" trupele americane din R.F. Germania şi statele membre în N.A.T.O. din Europa. **Pentru a crea o ameninţare nucleară credibilă vis-a-vis de S.U.A., liderii de la Kremlin**, în frunte cu zănaticul şi imprevizibilul ucrainean N.S. Hruşciov*, **au plasat rachete nucleare în Cuba**. Măsura a fost determinată şi de faptul că **americanii au amplasat rachete de tip *„Jupiter"* şi *„Thor"***, cu care puteau lovi U.R.S.S. şi statele membre ale Tratatului de la Varşovia, **în Turcia, nordul Italiei şi estul Marii Britanii.**

Căţeluşul lui Kennedy se dădea leu...

Nu voi mai intra în alte detalii. Cert este faptul că, **între 15-30 octombrie 1962**, la orice oră din zi şi noapte, **putea izbucni un război nuclear cu consecinţe apocaliptice pentru întreaga Omenire**. A fost cea mai gravă şi mai periculoasă criză politică şi militară din întreaga epocă a Războiului Rece. În acele zile de coşmar, la Londra, atmosfera era incendiară.

Situaţia era la fel în toate capitalele lumii occidentale, unde informaţiile circulau. În capitalele Europei de Est, cenzura îşi făcea datoria. Erau ţinute la curent, cu mersul evenimentelor, doar cercurile cele mai înalte ale nomenclaturii de partid. În asemenea condiţii, **la Londra**, a fost con-

---

* **N. edit.:** De origine iudaică. Numele real: Solomon Pearlmutter...

vocată o **sesiune extraordinară a Parlamentului** Marii Britanii, în fața căruia, **primul-ministru Harold MacMillan**, cel mai mare aliat al președintelui S.U.A., J.F. Kennedy, a rostit un **discurs de-a dreptul exploziv**.

Discursul lui MacMillan a fost pronunțat **la o zi după ce președintele S.U.A.**, J.F. Kennedy **a ordonat instituirea blocadei militare navale în jurul Cubei**, respectiv la 23 octombrie 1962. La blocadă au participat **183 de nave de război**. Concomitent, în Florida au fost concentrate **5 divizii**, dintre care una de infanterie marină, totalizând **140.000** de soldați, sprijinite de **579** de avioane de luptă, care erau gata să invadeze Cuba. În acest timp, **16 nave de transport ruseşti**, cu noi componente de rachete şi încărcături nucleare, **se îndreptau spre Cuba**, având în avangardă o grupare de submarine, dotate cu torpile nucleare.

În esență, **premierul englez a declarat *„ferm şi cu toată convingerea"* că**, întrucât Administrația de la Washington a declanşat „criza rachetelor din Cuba", fără să informeze şi fără să se consulte cu Londra, ***„Marea Britanie nu se consideră angajată în această criză şi, ca atare, nu va întreprinde nicio acțiune cu caracter militar"***.

În ziua următoare, întreaga presă britanică s-a făcut ecoul declarației primului ministru MacMillan. Cei trei ofițeri care constituiau Biroul Ataşatului Militar al României la Londra, respectiv, colonelul George Dănciulescu, maiorul de aviație Marin Ganea şi subsemnatul, am luat de bune declarațiile primului ministru MacMillan şi le-am raportat în țară, ca atare.

Dănciulescu ataca... bazele aeriene britanice

Singurul care s-a îndoit de „sinceritatea" premierului britanic a fost ataşatul militar, col. G. Dănciulescu, unul dintre cei mai străluciți ofițeri de informații ai României din perioada de după cel de-al doilea război mondial. Înainte de a fi numit la Londra, col. G. Dănciulescu a fost, timp de 4 ani, **ataşat militar al României la Washington**. Fiind **decan al Asociației Ataşaților Militari străini acreditați la Londra**, col. G. Dănciulescu, **vorbitor perfect al limbilor engleză, franceză şi rusă**, deschis şi comunicativ, se bucura de un **prestigiu deosebit** în întregul corp diplomatic de la Londra.

După ce a purtat discuții cu mai mulți ataşați militari din țările N.A.T.O., în special cu ataşatul militar al R.F.G., col. Paul Lahousen, col. G. Dănciuleslcu a ajuns la concluzia că **discursul premierului MacMillan** a fost un **act de dezinformare crasă**, atât a propriei națiuni, cât şi a lumii întregi, căreia şi noi, ofițerii români de informații de la Londra, i-am căzut victimă.

Colonelul vest-german P. Lahousen deținea date potrivit cărora **Marea Britanie s-a alăturat S.U.A. încă de la începutul crizei rachetelor din Cuba** cu ceea ce avea mai potrivit situației, adică **cu aviația de bombardament strategic**. Col. G. Dănciulescu a hotărât **să verificăm acest lucru**, în mod nemijlocit, pe teren, asumându-ne toate riscurile. Eram profund lezați în amorul propriu, pentru faptul că ne-am lăsat duşi în eroare de un act de dezinformare şi eram hotărâți să îndreptăm lucrurile.

Soluția era să luăm sub observare o bază aeriană strategică. Am ales **baza de la Upper Hayford**, pe care erau dislocate avioane de

bombardament strategic de tip „***Vulcan***", cele mai performante din subordinea Comandamentului Aviației de Bombardament a Marii Britanii.

Deplasarea în zona bazei aeriene am făcut-o în condiții de ilegalitate, deoarece diplomații statelor membre ale Tratatului de la Varşovia, mai puțin Ungaria, **aveam restricții de circulație**. Ne puteam deplasa liber doar într-un cerc cu o rază de 40 km din centrul Londrei. **Orice deplasare în afara Londrei**, pentru ataşatul militar şi asistenții săi, se putea face **doar pe bază de cerere adresată Ministerului Apărării**, cu indicarea exactă a itinerariului, a localităților ce urmau a fi vizitate, precum şi denumirea hotelurilor unde urma să fim cazați. În asemenea condiții **eram tot timpul în plasa organului englez de contraspionaj**.

De ochii lumii, adică pentru acoperire, am făcut şi astfel de deplasări, limitându-ne la vizitarea unor monumente şi locuri turistice de mare interes. Pe timpul şederii mele în Marea Britanie **până în 1964, când României i-au fost ridicate restricțiile de circulație pentru diplomați, am efectuat zeci de deplasări ilegale**, cu încălcarea premeditată a restricțiilor, **dar niciodată singur**.

Dacă am fi fost prinşi, **am fi fost declarați *„persona non grata"* şi expulzați din Marea Britanie**. Acest lucru nu ne-ar fi convenit, deoarece capitalismul, deşi era „în putrefacție", mirosea frumos...

Românii spionau şi filmau, contraspionii britanici... culegeau căpşuni !

Zona bazei aeriene strategice de la Upper Hayford ne era cunoscută, deoarece **o mai „călcasem"** anterior. Cei trei ofițeri am părăsit Londra din trei puncte diferite, dis de dimineață, **folosind exclusiv mijloace de transport în comun**. Ne-am întâlnit într-o stație de autobuz interurban, îmbrăcați ca englezii care circulau cu asemenea mijloace, după ce ne-am asigurat, fiecare în parte, că nu aveam „coadă".

Cercetarea unei baze aeriene se execută după reguli şi procedee bine stabilite, învățate în şcoala de spionaj. **„Botezul focului" în cercetarea unei baze aeriene l-am trecut în 1961, la puțin timp după sosirea la Londra.** „Victima" a fost baza aeriană strategică de la **Skulthorse** din estul Marii Britanii, unde era dislocată Aripa 47 Bombardament Strategic americană. A fost, de fapt, **un examen sever şi extrem de periculos, la care am fost supus de către col. G. Dănciulescu, pe care l-am trecut cu bine.** S-au scurs 46 ani de atunci iar dacă aş afirma că nu mi-a fost teamă, aş spune o mare minciună.

La Skulthorse nu ne-am mulțumit numai cu cercetarea exterioară a bazei aeriene. **Am pătruns împreună şi în bază**, în mod legendat, **şi nu am plecat de acolo cu mâna goală**. L-am însoțit pe col. G. Dănciulescu în acțiunile de **cercetare a bazelor de rachete *„Thor"*, pe care le-am numărat şi fotografiat, bucată cu bucată**, ajungând în final la constatarea că **Marea Britanie dispunea, în 1962, de 84 astfel de rachete, purtătoare de încărcături nucleare.**

Revenind la Baza aeriană strategică de la Upper Hayford, pe timpul crizei rachetelor din Cuba, **am făcut descoperiri uluitoare, în totală contradicție cu declarațiile primului-ministru MacMillan**. Nu voi intra

în detalii cum s-a procedat şi cum ne-a condus col. G. Dănciulescu în această acțiune. Cert este faptul că **la intrarea pe pista principală de decolare se aflau 4 avioane de bombardament strategic de tipul *„Vulkan”*, cu echipajele în carlingă**. Fiecare avion era înconjurat de **câte 6 santinele echipate de război şi cu câte un câine de pază** ținut la lesă. Pe un refugiu lateral, la câteva sute de metri, se aflau **alte 4 avioane *„Vulkan”*, înconjurate de santinele şi câini de pază, dar fără echipaje în carlingă**. Paza extraordinară existentă în jurul fiecărui avion ne-a dus la concluzia că acestea **aveau la bord bombe atomice**.

Pe durata a circa **16 ore**, cât **am ținut Baza sub observație** am constatat un fapt şi mai uluitor. Aproximativ, **din patru în patru ore, aterizau 4 avioane** (o patrulă) **de bombardament strategic *„Vulkan”*, iar cele 4 avioane aflate în aşteptare decolau**. Locul acestora era luat de alte 4 avioane, respectiv cele aflate în poziție de aşteptare laterală, dar de data aceasta cu echipajele la bord. Avioanele venite din misiune au trecut pe poziția de aşteptare lateral de pistă, cu pază puternică, dar fără echipaje, care în mod cert erau la odihnă, în interiorul Bazei.

Procesul a fost fotografiat şi filmat de către noi.

Premierul britanic mințea la Londra, adevărul ajungea la Bucureşti...

Înapoiați la Londra în acelaşi mod şi fără nici un incident am analizat informațiile obținute şi am ajuns la următoarele concluzii:

Marea Britanie, contrar declarațiilor lui MacMillan, **era puternic angajată alături de S.U.A. Circa o treime din aviația de bombardament strategic a Marii Britanii era ținută permanent în aer**, patrulând în zone aeriene dinainte stabilite, de unde, dacă s-ar fi ordonat, s-ar fi îndreptat, pe traiectele de zbor optime, spre obiectivele de atac din U.R.S.S. şi celelalte state membre ale Tratatului de la Varşovia. Atât avioanele de bombardament strategic, cât şi rachetele „Thor” britanice **puteau lovi obiective de pe teritoriul României.**

Bazele de rachete „Thor” nu le-am mai cercetat, deoarece acestea erau permanent gata de lansare, având la bord încărcături nucleare în proporție de 50%. **Toate acestea au fost raportate la Bucureşti**, prin telegrame cifrate şi prin rapoarte expediate prin curieri diplomatici, cerându-ne scuze că ne-am lăsat duşi în eroare de declarațiile primului-ministru al Marii Britanii, H. MacMillan.

Criza rachetelor din Cuba m-a învățat o lecție dură, pe care n-am mai uitat-o tot restul vieții, ca ofițer operativ. **Neîncrederea în declarațiile oficiale ale şefilor de stat şi de guvern**, indiferent cine au fost aceştia, **a devenit o legitate pentru mine**, mai ales când era vorba de situații politice şi militare de tensiune şi conflict. Acest lucru m-a ajutat să evit multe capcane şi să mă apropii mai mult de adevăr. Cu timpul, m-am deprins a nu da crezare oamenilor politici din orice țară, în orice perioadă şi în orice probleme.

Politicienii români – „drepți" sau la... Parchet

În ceea ce privește scena politică din România de după decembrie 1989, susțin cu tărie că **nu există niciun politician**, cât de cât mai însemnat, indiferent de partid, **care să merite chiar şi cea mai mică încredere**. Cinismul, ipocrizia, fariseismul, minciuna crasă, lipsa bunului simț şi lipsa simțului măsurii, lipsa totală a onoarei şi a demnității constituie instrumentele de bază cu care se face politică în România. Fără exagerare, **clasa politică din România** poate fi împărțită în **două mari categorii**: o categorie **care face obiectul unor dosare penale** şi o altă categorie **căreia urmează că i se întocmească dosare penale...**

Președintele actual al României, **Traian Băsescu**, ca şi președinții anteriori **Ion Iliescu** şi **Emil Constantinescu** sunt **urmăriți penal**. Fostul premier **Adian Năstase** şi fost președinte al Camerei Deputaților este urmărit penal. Urmărirea penală îl paşte şi pe primul-ministru **Călin Popescu Tăriceanu, prieten, la cataramă cu Dinu Patriciu**, urmărit penal şi pasibil de a intra în închisoare.

În asemenea condiții, orice român de bună credință are dreptul să se întrebe: **după decembrie 1989**, ce sistem s-a instaurat în România? **Un sistem democratic sau un sistem al crimei organizate?** Primii care ar trebui să dea răspuns la această întrebare sunt **analiştii din cadrul serviciilor secrete de informații, mână în mână cu puterea judecătorească**. Nu cumva şi aceste organe vitale ale statului sunt şi ele infectate de corupție şi politicianism? Iată întrebarea!

Cel mai mare pericol ce amenință activitatea de spionaj, indiferent de domeniul în care s-ar manifesta este **dezinformarea**. Un serviciu de spionaj care cade victimă acțiunilor de dezinformare este un serviciu mort. **În decembrie 1989**, nu numai serviciile de informații, ci **întreaga societate românească a căzut pradă unei ample şi profunde operații de dezinformare, dublată de subversiune**. Puțin a lipsit ca România să fi fost aruncată în abisul unui război civil total, cu efecte catastrofice. Ce nu s-a reuşit în România s-a reuşit în R.S.F. Jugoslavia, iar **Budapesta plesneşte de furie că „a pierdut momentul" de a îndrepta *„strâmbătatea Trianonului"*...**

Independența – „floare de colț"

În ciuda tuturor drepturilor şi libertăților, inclusiv libertatea presei şi a dreptului la libera exprimare, **dominantă în viața politică din România**, în toți anii care au trecut de la evenimentele din decembrie 1989 **a fost tot dezinformarea**. Românii s-au dovedit uşor de păcălit şi manevrat, fiind **una dintre cele mai puțin informate națiuni din Europa.**

Teama oamenilor de a spune adevărul este mai mare decât în perioada istorică denumită *„totalitarism"*. Aceasta, deoarece oamenii pot fi „disponibilizați" şi pot ajunge în stradă muritori de foame. În fața puterii patronilor, drepturile omului sunt vorbe goale. **Jurnaliştii sunt liberi să scrie orice, dar patronii publică ce vor ei.**

Să sperăm că nou-înființata Comunitate a Serviciilor de Informații îşi va aduce contribuția la îmbunătățirea climatului de informare a întregii

societăți şi la limpezirea tenebrelor ce ne înconjoară. Aceasta **doar dacă profesioniştii din aceste servicii vor fi lăsați să-şi facă meseria.**

Apartenența la orice „parteneriat strategic", cum ar fi cel cu S.U.A. sau la vreo „axă" ca cea din imaginația bogată a domnului președinte Traian Băsescu, precum şi apartenența la N.A.T.O. şi Uniunea Europeană **nu trebuie să afecteze autonomia şi caracterul exclusiv național al serviciilor de informații ale României**. Aceasta ar trebui să fie o legitate de fier, dar din nefericire nu este.

Clasa politică românească, dar mai ales oamenii politici cu funcții-cheie în stat, nu ar trebui să uite niciodată marea lecție a istoriei, potrivit căreia aliații şi prietenii de astăzi ar putea deveni inamicii de mâine şi invers. De mii de ani, în lume nu există nici prietenii eterne şi nici dușmănii eterne, ci numai interese eterne.

„Pro-americanismul" irațional, fără discernământ şi fără măsură ce se cultivă în România în ultimii 17 ani **este nu numai toxic, dar va fi şi distructiv în timp**. Aşa cum a demonstrat-o „sentința" tribunalului militar american în cazul celui ce l-a ucis pe cântărețul român **Teo Peter**, autoritățile din S.U.A. nu dau o ceapă degerată pe România şi interesele sale.

Personal nu cred nici în ruptul capului că România s-a oferit „voluntar" să-şi pună teritoriul la dispoziția S.U.A. pentru baze militare. Nu cred să existe vreun om politic român, indiferent cât de ticăloşit ar fi, care să fi gândit să se renunțe la o parte din teritoriul național, de dragul intereselor americane. Convingerea mea fermă este că **România, pe fondul dorinței sale arzătoare de a fi admisă în N.A.T.O. alături de Ungaria, a fost şantajată, de către Washington, să-şi ofere „voluntar" teritoriul pentru baze militare americane în contextul sesiunii N.A.T.O. la nivel înalt de la Praga, din noiembrie 2002.**

1.000 de ziarişti americani – ofițeri ai CIA !

Acest adevăr ar trebui pus în lumină, atât de către puțin profesionista mass-media din România, cât şi de către serviciile de informații. Să nu se uite faptul că **acțiunile ilegale ale C.I.A. privind zborurile şi închisorile secrete de interogatorii şi tortură au fost demascate în fața întregii lumi de către un cotidian american**, pe nume ***„Washington Post"***. Asta da presă liberă ! În fața unor dovezi zdrobitoare oferite de către Comunitatea internațională, în septembrie 2006, **G.W. Bush a recunoscut** existența *„unor locuri speciale de detenție"* benefice pentru securitatea S.U.A. **Prezența acestor închisori şi în România a fost demonstrată de experți ai Uniunii Europene.***

Serviciile de informații ale României ar trebui să coopereze cu cotidianele care se bucură de credibilitate şi, atunci când interesele naționale o cer, să le strecoare acele informații pe care, singure, nu le pot obține şi face publice, dar a căror cunoaştere de către marele public este în interesul României. *„Scurgerile dirijate de informații"* se practică atât în S.U.A., cât şi în restul lumii dezvoltate.

---

* **N. edit.**: Pe larg în ***„CIA conduce România"***, cu numeroase dovezi.

Comunitatea Serviciilor de Informații din S.U.A. folosește cu abilitate mass-media americană și străină, pentru promovarea intereselor naționale.

Aceasta, pe lângă faptul că **peste 1.000 de ofițeri operativi din C.I.A.** străbat lumea în lung și în lat, având ca acoperire **legitimația de jurnalist**.

De multe ori, „scurgerile de informații" bine regizate pot avea efecte salutare, atât pe plan intern, cât și pe plan internațional. În asemenea jocuri își pot arăta serviciile de spionaj măiestria, mai ales în situațiile în care factorii politici proprii recurg la tertipuri murdare, iar altă cale de a le pune capăt nu există.

Atunci **când ofițeri din S.R.I. au „scăpat" către presă informații prin care erau demascați agenți ai spionajului Ungariei**, ce dețineau funcții administrative importante, au dat dovadă de **profesionism, patriotism și responsabilitate**, aducând mari servicii României, cu riscurile de rigoare, pentru că **U.D.M.R, care guvernează, nu i-a iertat....**

Col. G. Dănciulescu – spaima Marilor Puteri

Ca activitate umană multimilenară, spionajul se prezintă în trei dimensiuni de bază. **Spionajul ca teorie, ca practică și ca artă. Dezvoltarea spionajului ca artă este apanajul celor mai strălucite minți, înzestrate cu harul creației.** Asemenea oameni sunt puțini. În cazul României, printre aceștia s-a numărat și colonelul (ulterior general) **George Dănciulescu**.

Am avut fericirea să-mi încep cariera de ofițer operativ la Londra, sub comanda acestui profesionist de înaltă clasă. Era **un oltean aprig, ambițios, cu o inteligență sclipitoare, cu o vastă cultură, iubitor de artă, de un curaj ieșit din comun, gata oricând să-și asume orice risc**. În urmărirea scopurilor se comporta ca o mare felină, căreia nu-i scăpa niciodată prada.

Mama natură l-a ajutat, înzestrându-l cu trăsăturile unui **bărbat superb**, în fața căruia puține femei puteau rezista. A folosit inteligent această armă, pentru a pătrunde în medii și la obiective inaccesibile diplomaților lumii comuniste.

A fost **ataşat militar** în cele mai importante capitale ale lumii, în ordinea **Washington, Londra, Moscova**, exclusiv pentru calitățile sale de spion militar de mare calibru. **Peste tot a dat lovituri de-a dreptul inimaginabile**, recurgând la stratageme simple, spontane și imbatabile. Era tot timpul în alertă, iar când se ivea prilejul favorabil de a intra în posesia unor informații, indiferent de la cine, arareori îl pierdea.

De la col. G. Dănciulescu am învățat că, **în interesul României și a armatei sale, și inamicii potențiali și aliații de orice fel trebuie storși de informații**, dacă ai ocazia s-o faci. Era un „cavaler al spionajului fără frontiere", care călca în picioare viziunea politrucilor de la București, potrivit căreia „țările socialiste frățești nu se spionează între ele".

De la el am învățat că, **în activitatea de căutare de informații, surse și agenți, trebuie să-ți asumi riscuri, dar să nu încalci princi-**

piile, regulile şi legităţile artei spionajului. Încălcarea acestora conduce, în mod inevitabil, la cădere. Doctrinele politice şi „indicaţiile preţioase" ale ierarhiilor politice pot fi încălcate fără riscuri. Era un duşman de moarte al rutinei şi un exeget al păstrării secretului acţiunilor. Era un **mare cunoscător al firii umane**, alegându-şi cu măiestrie victimele.

Spionii – cu eşecurile, şefii – cu succesele...

Pe mine **m-a luat sub aripa sa**, de as al spionajului militar, din primele zile, în mod deosebit **pentru nivelul ridicat de vorbire al limbii engleze**, cu care m-am prezentat la post. Sub acest aspect m-a supus unor probe dure, afirmând că **dacă nu cunosc limba engleză la un nivel care să mă facă pierdut în mediile britanice, lui nu-i sunt de mare folos**. Am trecut cu brio toate probele.

În al doilea plan **mi-a verificat curajul**, antrenându-mă într-o suită de acţiuni ilegale, la început mai simple, apoi tot mai complexe şi mai periculoase. Dimensiunea practică a spionajului nu se învaţă în şcoli şi la cursuri, ci pe teren, în condiţiile concrete, diversificate şi mai ales periculoase, din ţara cercetată. Eu am avut norocul de un dascăl de-a dreptul genial.

Am executat împreună zeci de ieşiri ilegale din perimetrul Londrei, toate fără aprobarea şefilor de la Bucureşti. Aceasta pentru că, dacă am fi cerut aprobări pentru ieşiri ilegale, nu ni s-ar fi dat, de teama ca, odată surprinşi de către organele de contraspionaj, „să nu stricăm relaţiile diplomatice" dintre România şi Marea Britanie. **Cu cât un şef este mai mare, cu atât riscă mai puţin...**

Pe de altă parte, şeful meu şi cu mine eram conştienţi că **superiorii noştri de la Bucureşti ştiau că noi recurgem la ieşiri ilegale**, deoarece informaţiile şi materialele secrete pe care le trimiteam la „Centru" (aşa se numea codificat Direcţia Informaţii) nu puteau fi obţinute pe alte căi. Se făceau însă că „nu ştiu", astfel încât, **dacă** col. Dănciulescu şi cu mine **am fi căzut, răspunderea era exclusiv a noastră**, „Centrul" spălându-se pe mâini. Cam aşa se procedează peste tot în lume.

Am învăţat acest adevăr de la „confraţii" americani, germani, francezi, italieni, ruşi, polonezi, bulgari etc. **Toate succesele spionilor sunt însuşite de şefii superiori, iar toate eşecurile li se sparg lor în cap...**

Am lăsat la urmă una din trăsăturile de bază ale marelui meu dascăl şi anume patriotismul. Col. Dănciulescu era **purtătorul unui patriotism profund, nedeclarativ**, neîncărcat de ideologie şi lozincomanie de partid.

Tot ceea ce a văzut bun în S.U.A. şi în Marea Britanie dorea să se realizeze şi în România, evident, în condiţiile socialismului.

Capitolul IV

„VÂNAREA LIBERĂ" A „LEULUI BRITANIC"

SUA – „Paradisul spionilor"

Esența artei spionajului constă în a ajunge la informațiile secrete dorite, indiferent de domeniu, **fără a cădea în plasa contraspionajului autohton**. Acesta este cadrul general, de acum și din toate timpurile, în care se derulează, fără clipe de pace, „războiul inteligențelor". Simplu și magistral.

Pornind de la premisa că statele lumii sunt preocupate să selecteze și să coopteze în serviciile lor de spionaj inteligențe de prim rang, **condiția fundamentală ca ofițerii operativi să-și poată îndeplini misiunile de culegere de informații este aceea de cunoaștere și exploatare a situației locale, de agentură, la cel mai înalt nivel.**

Sintagma „situației locale de agentură" este de o complexitate imensă. Conținutul și cuprinderea acesteia sunt înțelese și cunoscute doar de către profesioniștii în materie. Aceasta se poate referi la un stat, în totalitatea lui, la o zonă de mare interes informativ, la capitala unui stat, în care își au reședința spionii cu acoperiri diplomatice, sau la un obiectiv. Într-o formulare de maximă concentrare, ***„situația locală de agentură"*** **cuprinde totalitatea condițiilor existente** într-o țară, o zonă, o localitate sau la un obiectiv, de natură să favorizeze acțiunile de culegere de informații secrete, precum și condițiile defavorizante, constând din legi, organisme, forțe, acțiuni și măsuri de contrainformații și contraspionaj.

Este cât se poate de evident și pe înțelesul tuturor că **situația locală de agentură diferă de la o țară la alta**. Una este situația locală de agentură în state precum S.U.A., Japonia, Germania, Marea Britanie și Franța și alta în țări precum Mauritania, Ciad, Filipine, Indonezia, Arabia Saudită, România sau Bulgaria.

Statele democratice super-dezvoltate, societățile deschise sunt adevărate paradisuri pentru serviciile de spionaj de pretutindeni. Locul întâi din acest punct de vedere îl ocupă de departe SUA. Unde este prezentă bogăția și puterea există și informații și invers.

Regimul informațiilor, cantitatea și valoarea acestora constituie o latură esențială a situației locale de agentură. **Cea mai mare libertate de circulație a informațiilor există în S.U.A.** Aceasta a fost una din cauzele care le-a permis americanilor să atingă nivelul general de dezvoltare pe care îl au. Dacă și în fosta U.R.S.S. regimul informațiilor ar fi fost identic sau apropiat de cel din S.U.A., mai mult ca sigur că socialismul din Europa de Est nu s-ar fi prăbușit.

Marea Britanie – o țară de... informatori

O altă latură a situației locale de agentură o constituie **obiectivele de interes informativ**. În statele occidentale dezvoltate, în frunte cu S.U.A., numărul acestora este invers. Spre exemplu, **pe teritoriul S.U.A.**

există peste 120.000 de fabrici şi uzine de armamente şi echipamente militare. Toate acestea se află în atenția serviciilor de spionaj străine, atât din statele potențial adversare, cât şi din statele aliate.

Mediile sociale cu valoare informativă constituie un element de prim rang al situației locale de agentură. Acestea sunt asaltate din toate direcțiile de către spionii de profesie. La nivelul unei țări, serviciile de spionaj străine operează cu „agentura" care cuprinde totalitatea rezidențelor, rezidenturilor şi agenților independenți existente la un moment dat pe teritoriul unui stat.

Aceasta înseamnă că, pe teritoriul S.U.A. operează agenturi de spionaj ruseşti, chineze, japoneze, franceze, germane, britanice, italiene, indiene şi multe altele de calibru mai mic. Situația F.B.I. nu este una de invidiat...

Realizarea de agenturi în statele de interes informativ constituie obiectivul fundamental al strategiei de informații a statelor independente şi suverane. Nu este şi cazul României, cu serviciile sale de informații bulversate de „reforme" interminabile, conduse de oameni politici incompetenți şi penetrate de consilieri străini.

Ca şi societatea omenească, **situația locală de agentură este într-o continuă schimbare şi transformare**. Studiul situației locale de agentură nu se încheie niciodată. Spionii de profesie sunt ca doctorii în medicină. Toată viața lor studiază. Necunoaşterea elementelor de situație locală, la orice nivel, incumbă pericolul săvârşirii de greşeli, iar greşelile conduc la căderi. **Peste 95% din căderile de spioni profesionişti** înregistrate în cursul secolului XX **s-au datorat** nu „schemelor geniale" ale serviciilor de contraspionaj, ci **unor greşeli comise de către aceştia**. **Spioni de talie mondială** precum Richard Sorge, Rudolf Abel, Aldrich Ames şi alții **au căzut din cauza comiterii unor greşeli de-a dreptul elementare**. Serviciile de contraspionaj trăiesc tocmai de pe urma unor asemenea greşeli, pe care le pândesc sau le caută cu lupa.

Am făcut această introducere sumară în marea artă a spionajului pentru a-l ajuta pe cititor să înțeleagă ce înseamnă exploatarea, în scopul culegerii de informații, a unor condiții favorabile ale situației locale de agentură dintr-o țară, precum Marea Britanie. Şi în Regatul Unit al Marii Britanii, libertatea de circulație a informațiilor este mare, dar nu este comparabilă cu cea din SUA. Chiar dacă acest lucru îi va surprinde pe unii dintre concetățenii mei vreau să fac cunoscut faptul că **mass-media britanică este cea mai cenzurată din întreaga lume occidentală**.

Jurnaliştii englezi sunt cei mai disciplinați şi mai obedienți față de autorități din întreaga arie euro-atlantică. O dimensiune unică a situației locale de agentură din Marea Britanie o constituie faptul că **întreaga populație simpatizează şi cooperează voluntar cu poliția şi cu serviciile de contrainformații şi contraspionaj ale statului.** Din acest punct de vedere, deosebirea dintre România şi Marea Britanie este ca de la cer la pământ. Aceasta v-o spune un bun cunoscător al condițiilor de situație locală din Marea Britanie şi de la Londra, în dimensiunile ei fundamentale, mai puțin schimbătoare.

În week-end lucrează doar... spionii

Col. G. Dănciulescu era un adevărat magician în cunoaşterea condiţiilor de situaţie locală din Marea Britanie şi de la Londra, pe care le exploata cu simplitate şi ingeniozitate. Se ştie că **genialitatea constă tocmai în simplitatea soluţiilor găsite**, în situaţii şi domenii de mare complexitate. Cunoscând faptul că de luni până vineri, în absolut toate instituţiile din Marea Britanie, inclusiv cele militare, atât intensitatea muncii, cât şi disciplina şi vigilenţa sunt maxime, acesta nu se angaja niciodată în acţiuni de mare risc, în acest interval de timp.

Unui agent sau relaţie de muncă îi era foarte greu, şi total neconform cu normele şi tradiţiile britanice, să se învoiască de la serviciu în timpul săptămânii de lucru. În această perioadă, la obiectivele de interes informativ, paza şi vigilenţa sunt maxime. **În** intervalul de timp de vineri după-amiaza şi până luni dimineaţa la ora 9, adică în ceea ce englezii (şi americanii, precum şi românii din 1990 încoace) numesc ***„week-end"***, situaţia se schimbă radical. Acest „week-end" este sfânt pentru întreaga lume anglo-saxonă şi vai de cei ce ar îndrăzni să-l perturbe, fie că este vorba de patronat sau de instituţiile statului. **Atât măsurile de securitate, cât şi vigilenţa scad peste tot**, adică intră şi ele în „week-end".

In fosta lume comunistă, în zilele de duminecă şi de sărbători legale, **situaţia era aproximativ la fel**. Avioanele de spionaj americane de tip U-2 care au pătruns în spaţiul aerian al fostei U.R.S.S. în perioada 1956-1960 făceau acest lucru numai în zilele de sărbători. Faptul că avionul pilotat de maiorul Gary Powers a fost doborât în ziua de **1 mai 1960** nu a fost o întâmplare. Acest zbor, care a intrat în istoria spionajului mondial prin efectele extraordinare pe care le-a produs în evoluţia relaţiilor internaţionale şi a Războiului Rece, a fost planificat în mod special pentru această zi, contându-se pe vigilenţa mai scăzută a ruşilor în zi de sărbătoare. Un lucru este clar şi demonstrat din vremuri imemoriale: **zilele de repaos şi sărbătorile de orice fel sunt zile de muncă intensă pentru spionii de pretutindeni...**

Agenta **Judith Coplon**, funcţionară în Departamentul Justiţiei din S.U.A., care lucra pentru ruşi, cărora le-a transmis sute de documente strict secrete, se întâlnea cu ofiţerul ei de legătură, Valentin Gubitcev, funcţionar superior al U.R.S.S. la O.N.U., numai în week-end-uri, la New York, în locuri de agrement.

Colonelul inginer american **Jonathan Pollard***, din Serviciul de Cercetare prin Sateliţi al Forţelor Maritime ale S.U.A., recrutat de către Mossad şi care a transmis Israelului circa **800** de documente secrete, se întâlnea cu colonelul evreu Aviem Sella, în „week-end-uri", tot la New York, unde a şi fost arestat, în **1988**, de către F.B.I., într-o duminică. A fost condamnat la închisoare pe viaţă, fără drept de graţiere.

Colonelul **Oleg Penkovski**, recrutat de către spionajul britanic (M.I.6), exploatat în comun cu C.I.A., care a transmis Marii Britanii şi S.U.A. peste 1.200 de documente secrete şi strict secrete, se întâlnea cu superiorul său englez, Charles R. Chisholm, spion de profesie, cu

---

* **N. edit.:** De origine iudaică.

acoperire diplomatică în Ambasada Marii Britanii din Moscova, de regulă duminica şi în zilele de sărbători de stat. Arestarea celor doi, în flagrant, s-a executat tot într-o duminică.

Bucurându-se de imunitate diplomatică, Chisholm a fost declarat *„persona non grata"* şi expulzat. Colonel V. Penkovski a fost judecat într-un proces cu o publicitate ieşită din comun, condamnat la moarte şi „executat". Sau cel puţin aşa au comunicat autorităţile sovietice...

Planul debarcării din Normandia – cunoscut de Cicero

Peste tot în lume, mai ales în statele democratice super-dezvoltate, **mulţi şefi**, încălcând cu premeditare regimul de păstrare a documentelor secrete, **obişnuiesc să ia acasă în week-end-uri documente secrete şi strict secrete**. Cu cât „şeful" este mai mare în funcţie, cu atât este mai puţin bănuit, permiţându-şi încălcări dintre cele mai grave. **Până şi directorii generali ai C.I.A.**, printre care Richard Helms, William Colby şi William Casey **au comis asemenea acte**, fără să fi fost traşi la răspundere.

De pe urma unor asemenea greşeli au profitat atât unii spioni de profesie, din jurul acestora, **cât şi unii jurnalişti de clasă**. Acesta este unul din canalele de „scurgere de informaţii" în faţa căruia organele de contraspionaj sunt de regulă impotente.

Un caz care a intrat în istoria spionajului universal, este cel **al ambasadorului Marii Britanii la Ankara, Sir Hughe Knatchbull Hugessen**, în ultimii ani ai celui de-al doilea război mondial. Aristocrat arogant şi conservator până la ridicol, Sir Hughe obişnuia să ia acasă, în week-end, toate documentele secrete pe care nu le putea citi şi studia în cursul săptămânii. Evident, în vila pe care o ocupa nu avea casă de fier, **lăsând documentele secrete pe biroul său de lucru**.

Ambasadorului Marii Britanii nu i-ar fi trecut, nici mort, prin cap că **valetul său, albanezul Elyeza Pazna, era agent al serviciului de spionaj militar german**, temutul Abwehr, condus de legendarul amiral Wilhelm Canaris, sub pseudonimul ***„Cicero"***. Acesta fotografia, pe timpul nopţii, documentele secrete ale ambasadorului, apoi ducea filmele la Ambasada Germaniei, predându-le ataşatului militar.

Printre documentele copiate de Cicero în aprilie 1944 s-a aflat şi unul din categoria „top secret" (adică ultra-secret) conţinând **elemente ale planului *„Overlord"*, de debarcare a aliaţilor în Normandia**. Analizat la nivelul Marelui Cartier General al armatei germane, prezidat de A. Hitler, **„specialiştii" nemţi au tras concluzia că este un „fals"**, o acţiune de dezinformare a spionajului britanic şi, ca atare, nu i-au acordat atenţie.

Autenticitatea documentului transmis de către Cicero s-a demonstrat la 6 iunie 1944, când forţele aliate au debarcat, într-adevăr în Normandia.

Englezii – „idioţi", germanii – „proşti"...

Pe timpul misiunii mele la **Ankara** am făcut zeci de vizite la Ambasada R.F. a Germaniei, având excelente relaţii de colaborare cu **colonel W. Golnitz**. Deşi col. Golnitz nu se mai află printre cei vii, nu voi scrie şi nici nu voi relata în nicio împrejurare, cât voi mai trăi, în ce a

constat „colaborarea" subsemnatului cu acest extraordinar ofițer german, care **a luptat pe Frontul de Est din ziua declanşării acestuia (22 iunie 1941) până la căderea Berlinului**.

Pe timpul uneia dintre vizitele mele în biroul de lucru al col. W. Golnitz ataşatul militar al R.F.G. în Turcia, am adus vorba despre „Afacerea Cicero", întrebându-l de ce nu l-au crezut germanii când le-a dat planul „Operația Overlord". Mi-a răspuns prompt, simplu şi soldățește: *„De proşti !"* Apoi mi-a dat şi explicații.

În perioada 1943-1944, îmi spunea col. Golnitz, **agenții germani dirijați de amiralul Canaris au depus eforturi extraordinare pentru a pătrunde în statul-major al generalului D. Eisenhower**, comandantul suprem al Forțelor Aliate americano-britanice, unde se pregătea planul de debarcare în Normandia. Era o strategie directă vizând atingerea unui obiectiv informativ de importanță vitală, printr-un atac frontal, pe direcția cea mai puternic apărată de către forțele contraspionajului americano-britanice. **Toate tentativele au eşuat.**

Când Abwehr-ul s-a pomenit cu datele fundamentale ale „Operației Overlord" venite de la Ankara, într-un mod atât de incredibil de simplu, de la agentul lor „Cicero", **analiştii germani au devenit suspicioşi**. Atât la nivelul Abwehr-ului, cât şi al O.K.W.(Cartierul General al Armatei) s-a ajuns la concluzia că la mijloc nu poate fi decât „o diversiune de dezinformare" pusă la cale de către spionajul britanic.

Analiştii germani, îmi relata col. Golnitz, **nu i-au crezut pe englezi** (față de care nutreau un real respect) **atât de „idioți" încât să-i informeze pe ambasadorii lor din străinătate, cu datele de bază ale *„Operației Overlord"***. Incredibil, dar adevărat, englezii au făcut tocmai acest lucru, care în mod evident că era absurd.

Din acest caz, ca şi din multe altele asemănătoare, se desprinde concluzia, cu valoare de principiu, potrivit căreia, **în arta spionajului, uneori se recomandă să te aştepți la ce nu este de aşteptat şi să crezi ceea ce este de necrezut...**

Bănuindu-l că face jocul englezilor, **nemții l-au „plătit" pe „Cicero"** pentru toate informațiile trimise de la Ankara **cu 300.000 lire sterline**, o sumă colosală pentru acea vreme, dar care erau **false**. Ce ironie...

În 1958, ministrul de Externe al Marii Britanii, Ernest Bevin, a recunoscut în fața Parlamentului faptul că valetul ambasadorului britanic la Ankara a fotografiat şi transmis spionajului german documente secrete de mare valoare şi risc.

Albanezul Elyeza Bazno, alias „Cicero" a fost judecat şi condamnat pentru posedarea de valută falsă, nu pentru spionaj...

„Criza din Cipru" – fără secrete pentru... Pápá

Printr-o situație similară cu cea a lui „Cicero" am trecut şi eu, în contextul crizei cipriote din **1974**. Eram **ataşat militar adjunct la Ankara.** La 15 iulie 1974, în **Cipru** a avut loc o **lovitură de stat** a Gărzii Naționale grecești, condusă de Nikos Sampson, în urma căreia **preşedintele Makarios** (arhiepiscop) a fost **răsturnat de la putere**. Atât la Nicosia, cât şi **la Atena**, unde **trona regimul militaro-fascist al generalului**

Giorgios Papadopoulos, adus la putere de C.I.A. în 1967, se pregătea declararea oficială a unirii Ciprului cu Grecia. Acest act era considerat la Ankara drept intolerabil şi, mai mult decât atât, un *„casus beli"*. Cele două state membre în N.A.T.O. şi-au pus armatele pe picior de război, au declarat **mobilizare parţială** şi s-a instituit **starea de asediu**.

Blocul militar N.A.T.O. trecea prin cea mai gravă criză din întreaga lui existenţă. Pentru a preveni *„enosis"*, adică unificarea Ciprului cu Grecia, **Turcia a cerut Washingtonului să exercite toată puterea şi toată influenţa de care dispune asupra Greciei**, pentru a o determina să renunţe. **Eforturile diplomatice americane au eşuat. Guvernul de la Ankara**, condus de Bulent Egevit, **nu avea altă alternativă decât invadarea Ciprului**.

Foarte puţini au fost cei care au crezut într-o astfel de evoluţie. Ataşaţii militari şi diplomaţii civili de la Ankara, atât din N.A.T.O., cât şi din Tratatul de la Varşovia, jucau „cartea americană", fiind convinşi că S.U.A., cu „imensa lor putere" vor descuraja Turcia de la o invazie militară a Ciprului.

Eu am „simţit" altfel lucrurile. **Un agent autohton**, cu relaţii la cel mai înalt nivel în cercurile politice de la Ankara, **m-a asigurat că Turcia**, la momentul potrivit, **va invada Ciprul**. Nu ştia la ce dată se va produce evenimentul, dar **ştia ce unităţi militare vor lua parte la invazie, pe care mi le-a comunicat**.

Ataşatul aero al S.U.A. la Ankara, col. William Duning, cu care aveam „relaţii" excelente, la întrebarea mea, ce vor face S.U.A. în caz că armata Turciei va invada Ciprul, **mi-a răspuns prompt şi fără ezitări: *„Nu va face nimic.*** *Ce-ai vrea să facă?"*

A treia sursă şi cea mai importantă, a cărei identitate nu o voi face publică, până la sfârşitul vieţii mele, **mi-a transmis ziua, ora şi locurile exacte unde vor debarca forţele turceşti în Cipru**.

Spionii de succes sunt... sancţionaţi !

Stăpânit de o extraordinară tensiune, convins de valoarea şi autenticitatea informaţiilor pe care le-am obţinut, am trăit cu convingerea că aduc un mare serviciu Direcţiei Informaţii a Armatei, precum şi conducerii statului. Aveam să mă înşel însă amarnic şi să trăiesc o traumă sufletească, cu consecinţe ce s-au prelungit până la bătrâneţe.

În entuziasmul meu singular şi naiv, **nu aveam de unde să ştiu că ceilalţi diplomaţi din Ambasada României la Ankara, precum şi ataşaţii militari români din capitalele statelor membre în N.A.T.O. au raportat la Bucureşti că Turcia nu va invada Ciprul**, deoarece S.U.A. nu vor permite acest lucru, iar Flota a 6-a americană din M. Mediterană se va interpune între forţele turceşti de invazie şi insula Cipru.

Această „convingere" a fost însuşită şi de către şeful Direcţiei Informaţii, generalul Dumitru I. Dumitru, iar informarea către şeful statului de atunci, Nicolae Ceauşescu, s-a făcut în această idee.

După ce invadarea Ciprului s-a produs, exact aşa cum am raportat eu, am încercat o imensă satisfacţie profesională, aşteptându-mă măcar la un cuvânt de apreciere.

Umilit în fața ministrului Apărării, generalul Ion Ioniță, dar mai ales a lui N. Ceauşescu, pe care i-a „asigurat" cu argumente „imbatabile" că Turcia nu va invada Ciprul, generalul Dumitru I. Dumitru, tip arogant, autoritar dincolo de orice proporții şi răzbunător, gândea cu totul altfel. Şeful Direcției Informații, împreună cu „analiştii" din jurul său nu au dat crezare informațiilor venite de la Ankara, exact cum au procedat „analiştii" germani în cazul lui „Cicero" în 1944...

O bună parte din ofițerii Direcției Informații, din secțiile operativă şi analiză erau la curent cu informațiile venite de la Ankara şi confirmate, întru totul, de mersul evenimentelor. Aceştia erau la curent şi cu ce s-a raportat la „conducerea superioară de partid şi de stat", iar comentariile nefavorabile la adresa generalului D.I. Dumitru nu puteau să nu apară.

Sfătuit şi de oamenii lui de taină, toți cu studii în U.R.S.S. ca şi el, **şeful Direcției Informații a decis retragerea mea de la postul Ankara cu doi ani înainte de termenul prevăzut prin ordinul de misiune. Am fost scos de pe frontul operativ pentru totdeauna** şi numit într-o funcție birocratică.

Analiza activității mele la postul Ankara nu s-a executat niciodată. Aceasta s-a rezumat la chemarea mea în biroul de lucru al gl. Dumitru la câteva luni după întoarcerea în țară, ocazie cu care, ținându-mă în poziție de „drepți", mi-a comunicat din aceeaşi poziție că: *„Nu avem nimic să vă reproşăm de pe timpul misiunii dumneavoastră la Ankara"*. La întrebarea mea, când va avea loc analiza activității mele profesionale din Turcia, generalul D.I. Dumitru mi-a răspuns scurt şi tăios: *„Aceasta a fost analiza activității dumneavoastră* (doi ani şi jumătate) *în Turcia"*, după care mi-a spus că sunt liber. Şeful Direcției Informații a avut grijă ca la această întrevedere să nu participe şi o terță persoană.

Şef al Sectorului SUA din DIA

După aproximativ **un an** (la începutul anului 1976), generalul D.I. Dumitru **şi-a schimbat brusc atitudinea față de mine**. După ce m-a însărcinat să-i întocmesc un număr de studii de analiză politico-militare pe diferite teme, pe care le-a şi expus personal, cu diferite ocazii, **m-a numit reprezentant al M.Ap.N pe lângă M.A.E., ca expert în problemele securității europene**. În această calitate, **mi-am adus contribuția la pregătirea poziției României în cadrul Conferințelor de Securitate şi Cooperare din Europa, de la Belgrad şi Madrid**, întâlnindu-mă, de regulă, la Ambasada S.U.A. din Bucureşti, cu o suită de experți militari americani, veniți special în acest scop, evident, „neoficial".

Spre totala mea surprindere şi stupefacție, **la începutul anului 1978**, generalul D.I. Dumitru **m-a anunțat personal că voi fi numit ataşat militar al României la Washington**, ordonându-mi să-mi fac un plan de pregătire intensă. Nu mi-a fost greu să fac acest lucru, deoarece **eram şeful sectorului S.U.A. în cadrul Secției operative**. Pregătirea s-a încheiat în luna **iulie 1978**, urmând ca după efectuarea concediului de odihnă să mă prezint la postul Washington.

A încercat, oare, generalul D.I. Dumitru să corecteze nedreptatea ce mi s-a făcut la Ankara? Se pare că da. **Postul Washington era cea**

mai râvnită dar şi cea mai grea funcţie în străinătate, la care putea aspira un ofiţer operativ din Direcţia Informaţii.

Mă gândeam, cu o profundă emoţie, că voi călca pe urmele legendarului col. George Dănciulescu, maestrul care mi-a dezvăluit tainele artei spionajului militar, exact atunci când aveam nevoie şi m-a format în mare măsură după chipul şi asemănarea lui, evident ca ofiţer operativ. Recunosc că, deşi era necruţător faţă de orice greşeli în munca de informaţii, m-am legat sufleteşte de el şi-i recunosc meritele de dascăl inegalabil.

„A trădat Pacepa, a început demolarea !"

Înainte de presupusa mea plecare la Washington, am avut o întâlnire de suflet cu generalul G. Dănciulescu, ataşat militar al României la Moscova, de pe urma căreia m-am ales cu sfaturi profesionale de mare valoare cu privire la condiţiile de lucru din S.U.A.

Iluzii deşarte ! În ziua de **28 august 1978**, mă înapoiam, cu Dacia 1300, împreună cu familia de la Predeal, unde ne-am petrecut concediul de odihnă. În dreptul Arcului de Triumf, de pe trotuar, un om mi-a făcut semne insistente să opresc. Am oprit, mirat, la intrarea în Şoseaua Kiselef. Cel care m-a oprit era colonelul Nicolae Romanescu, un coleg de serviciu. Cu o expresie a feţei puternic tensionată, mi-a spus scurt: *„Nenorocire, tovarăşe colonel !"* Am rămas şocat, gândind că mi-a murit cineva din familie sau mi-a luat apartamentul foc. Au urmat explicaţiile.

Cu o profundă amărăciune în glas, colonelul Romanescu m-a informat că generalul **Mihai Pacepa**, locţiitorul şefului Direcţiei Generale de Informaţii a Securităţii **a trădat, fugind în S.U.A.** Urmare acestui fapt, starea de spirit şi de lucruri în Direcţia Informaţii a Marelui Stat Major era dezastruoasă. ***„A început demolarea"***, s-a exprimat colonelul Romanescu.

Nu mi-au trebuit mai mult de câteva secunde ca să-mi dau seama de proporţiile dezastrului. Nu ştiam prea multe lucruri despre generalul **Mihai Pacepa**, consilier personal al lui N. Ceauşescu, pentru probleme de securitate, dar ştiam cu mare precizie că acesta **şi generalul Dumitru I. Dumitru erau *prieteni la cataramă***, cum zic românii.

Se ştie că Direcţia Generală de Informaţii a Securităţii a avut soarta Cartaginei după ce a fost cucerită de romani. **Direcţia Informaţii a Armatei a fost curăţată de tot ceea ce avea mai bun**, adică de ofiţerii operativi cu experienţă. Generalul D.I. Dumitru a fost destituit din funcţie şi numit şeful Catedrei de Artilerie din cadrul Academiei Militare (adică la „Cimitirul elefanţilor", cum se vorbea în Armată, în asemenea cazuri).

Toate numirile de ataşaţi militari au fost anulate.

În anii care au urmat, **ataşaţii militari retraşi de la posturi nu au mai fost înlocuiţi**, astfel încât, **în 1989, România era complet dezarmată** din punct de vedere informativ în domeniul politico-militar.

Şeful – spion sovietic, DIA – decimată

Direcţia Informaţii a Armatei a fost decimată, deoarece, trădătorul Mihai Pacepa ştia totul despre aceasta şi nu numai atât. Bazându-se

pe prietenia cu generalul D.I. Dumitru, care a fost şeful Direcţiei Informaţii în perioada 1964-1978, M. Pacepa a „inspectat" toate unităţile de cercetare ale Armatei, precum şi centrele de cercetare radio şi radioelectronice ale acesteia.

Din discuţiile pe care le-am purtat cu ofiţeri din fosta Direcţie de Contrainformaţii, după 1990, am aflat că **generalul D.I. Dumitru era suspectat că lucrează pentru serviciul de spionaj militar G.R.U. al fostei U.R.S.S.** După venirea de la studiile din U.R.S.S., colonelul D.I. Dumitru **a lucrat în cadrul Direcţiei de Contrainformaţii**, în care de altfel era specializat. Este posibil ca şefii lui de la Moscova să fi influenţat numirea acestuia în fruntea organului de cercetare strategică al Armatei pentru a-i creşte valoarea informativă.

Ofiţerii de contrainformaţii cu care am stat de vorbă m-au informat că **s-au făcut unele încercări de a i se instrumenta un dosar dar, ca şi în cazul lui Mihai Pacepa, persoana generalului D.I. Dumitru era „intangibilă"**. Printre altele, acesta era **căsătorit cu nepoata lui Emil Bodnăraş**, al doilea om în stat după Nicolae Ceauşescu, dar mult mai cult şi mai inteligent decât acesta.

Este un adevăr demonstrat de istorie că **un spion, cu cât se află pe o treaptă ierarhică mai înaltă, cu atât este mai greu de atins şi de doborât**. Dacă cele aflate de la foştii ofiţeri operativi de contrainformaţii au fost adevărate, atunci tandemul „Pacepa-Dumitru" a fost cu adevărat diabolic. Săraca Românie, era vândută pe toate azimuturile ! În zilele noastre, nu mai avem motive să ne temem de „trădători". **Am intrat în Uniunea Europeană, dar lucrăm toţi pentru americani**, pe care îi aşteptăm să vină de peste 60 ani. Cel puţin aşa pretinde ministrul de Externe al Alianţei D.A., Mihai Răzvan Ungureanu...

Planurile militare ale Ungariei – „tabú" pentru DIA ?

În domeniul spionajului, uneori, deosebirile dintre teorie şi practică sunt foarte mari. Acest lucru l-am putut constata din plin, pe timpul misiunii mele la Londra. Inutil să mai spun că **am plecat la post doldora de teorie**. Noroc cu maestrul G. Dănciulescu, om călit în „războiul inteligenţelor", care m-a adus, în scurt timp, cu picioarele pe pământ.

Teoria ne învaţă că pentru atingerea celor mai înalte culmi în arta spionajului este necesar ca un ofiţer de informaţii trimis în misiune în numele ţării sale să studieze mediile de valoare informativă, să selecţioneze un număr de candidaţi plasaţi în funcţii-cheie şi, prin eliminare, să ajungă la omul ideal pe care să-l recruteze.

Teoretic, totul este posibil. În realitate, acest proces este de **o imensă complexitate**, iar succesul nu este niciodată garantat.

Se ştie, spre exemplu, că **C.I.A., în cei aproape 60 ani de existenţă, a depus eforturi colosale să recruteze măcar un singur agent din interiorul Kremlinului, dar absolut fără succes. În schimb, ruşii l-au recrutat pe Alger Hiss** (1904-1996), **consilierul preşedintelui S.U.A., F.D. Roosevelt**, pe care l-a şi însoţit la Conferinţa de la Yalta.

„Visul de aur" al oricărui serviciu de spionaj din lume este acela de a recruta un agent plasat în creierul armatei statului care

reprezintă cel mai mare pericol pentru țara proprie. De exemplu, pentru România, un agent de maximă valoare ar fi acela care, plasat în Statul Major General al **armatei Ungariei**, să aibă acces la **planurile de operații** ale acestui organ **împotriva României**. Din nefericire, în ultimii 87 ani, de când s-a semnat Tratatul de Pace de la Trianon (1920) și de când Ungaria tot elaborează „planuri de operații" împotriva României, **spionii noștri nu au reușit să intre în posesia acestor planuri**.*

O asemenea acțiune nu este deloc simplă, dar nici imposibilă. În istoria spionajului internațional, există exemple strălucite de spioni care au reușit asemenea performanțe. Ne vom opri asupra celor mai răsunătoare.

Sturdza – trădătorul care putea desființa România

În a doua jumătate a secolului al XIX-lea, **Wilhelm Stieber** (1818-1882) aflat în slujba „Cancelarului de fier", contele Otto von Bismarck, a revoluționat pur și simplu arta spionajului în Europa. Atât prin agenți recrutați în cercurile cele mai înalte ale armatelor cercetate, cât și prin acțiuni personale, Stieber **a reușit să intre în posesia elementelor de bază ale planurilor de operații ale armatelor Austriei și Franței**. Urmare acestor acte temerare, în 1866 Austria este înfrântă, iar în războiul din 1870-1871, Franța este pur și simplu zdrobită.**

Colonelul **Alfred Redl** (1864-1913), fost șef al serviciului de spionaj al Austro-Ungariei, recrutat de către atașatul militar al Rusiei la Viena, **le-a transmis rușilor planurile de operații ale Statului Major General austriac**, fapt ce a făcut ca în primele luni ale primului război mondial, pe frontul rusesc, trupele austro-ungare să sufere pierderi catastrofale. **

România a pierdut campania din toamna anului **1916** nu numai datorită faptului că armata era slab înarmată și instruită, ci și datorită faptului că **spionajul german cunoștea planurile de operații ale Marelui Stat Major român**. Aceste planuri au fost **transmise** Germaniei **de** către colonelul prinț **Alexandru Sturdza**, prieten intim al regelui Ferdinand, **ginerele lui Petre Carp, vechi agent al spionajului german**. Cu siguranță că A. Sturza a obținut de la Ferdinand I informații militare pe care le-a transmis nemților.

Istoricii români, specialiști în distorsionarea adevărului prin omisiune, admit că Armata 1 română a pierdut ***„Bătălia pentru București"*** din toamna anului 1916 deoarece planul acestei operații a căzut, datorită „unei întâmplări nefericite", în mâinile dușmanului. S-a scris că, în ziua de **1 decembrie 1916**, un automobil al Diviziei a 8-a, care luptase pe Argeș, în care se aflau căpitanii Epure și Barcan, având asupra lor documente ultra-secrete, inclusiv planul de operații al „Bătăliei pentru București" s-au trezit, pur și simplu, în mijlocul unui regiment bavarez, fiind capturați. Documentele căzute au fost aduse imediat la cunoștința Comandantului Armatei a 9 germane, generalul Falkenhayn, „producând o senzație enormă". Armata română pierde „Bătălia pentru București", iar **vina pentru dezastru este pusă pe seama celor doi ofițeri**. Cel mai probabil că lucrurile au stat cu totul altfel.

---

* **N. edit.:** Chiar îl credeți ?! Marko Bela a adormit deja...

** **N. edit.:** Pe larg în ***„Războaiele secrete"***.

Capturarea planului de operații a fost mai degrabă rodul unei acțiuni de spio-naj bine pusă la punct şi realizată cu ajutorul unor trădători ro-mâni care lucrau pentru spionajul german.*

Cartierul General al NATO – răvăşit de spionii români !

Conducătorii incapabili găsesc întotdeauna țapi ispăşitori pentru dezastrele pe care le aduc propriilor națiuni...

Aşa au procedat şi conducătorii Franței în urma zdrobitoarelor înfrângeri suferite în războiul cu Prusia, din 1870-1871. „Vinovat" a fost căpitanul **Alfred Dreyfus**, acuzat de spionaj în favoarea Prusiei. Ofițerul a fost judecat de un tribunal militar în 1895, degradat şi internat într-o închisoare colonială de pe insula Diavolului din apropierea Guyanei franceze. Scriitorul Emile Zola** a demonstrat nevinovăția căpitanului Dreyfus care a şi fost reabilitat complet în 1906.

Cei doi ofițeri români Epure şi Barcan nu au mai fost reabilitați. A fost în schimb **iertat, de către regele Ferdinand, trădătorul colonel prinț Alexandru Sturza, condamnat la moarte pentru spionaj şi înaltă trădare (a fugit la nemți, în plin război, încercând să ducă cu el întreaga divizie pe care o comanda).** În zilele noastre, descendentul acestui trădător, prințul Sturdza, cetățean al Elveției, revendică averi imense în România...***

În perioada postbelică, **Direcția Informații a Armatei şi Direcția Generală de Informații a Securității s-au distins prin obținerea celor mai valoroase planuri de operații elaborate la Cartierul General al N.A.T.O.** Coloneii G. Dănciulescu şi cu Nicolae Mărdărescu, ataşați militari, precum şi colonelul de Securitate Mihai Caraman au făcut adevărate **ravagii în documentele secrete ale N.A.T.O.** Dintre acestea, de mare valoare au fost **planurile de operații *„Şapte zile până la Oder"* şi *„Dunărea de Jos"***, pe care le-am studiat.

Regulamentele de luptă – pasiunea D.I.A. ...

După planurile de operații, un loc important în eforturile de căutare ale serviciilor militare de spionaj îl ocupă **regulamentele de luptă secrete şi strict-secrete ale armatelor cercetate, potențial adversare**. Nici la acestea nu se ajunge uşor, fiind şi în acest caz nevoie de agenți recrutați din mediul militar. În anii Războiului Rece, un număr

---

* **N. edit.:** Planul pentru eliberarea Bucureştiului era extrem de ingenios şi sortit succesului.

A fost întocmit de...cpt. Ion Antonescu. Ceva mai târziu, mr. Ion Antonescu va realiza întregul plan de operații pentru eliberarea Ardealului şi a Budapestei.

Viitorul mareşal era adevăratul strateg al Armatei Române din acea perioadă.

** **N. edit.:** Ambii de origine iudaică. În Franța, „cazul Dreyfus" rămâne în continuare controversat şi nesoluționat...

*** **N. edit.:** CNSAS se ocupă de securişti, nu de trădători. Legea 18 (pentru mulți „iliciți") oferă aceleaşi drepturi şi urmaşilor trădătorilor de Neam...

de ofițeri operativi din Direcția Informații a Marelui Stat Major s-a comportat meritoriu în acțiunile de procurare a unor regulamente militare de valoare ale celor mai mari și mai moderne armate din lume.

În perioada în care i-am fost asistent, **colonelul G. Dănciulescu**, decan al Asociației Ataşaților Militari acreditați la Londra, atinsese culmea gloriei sale. Era un adevărat ***„master spy"***, **respectat de colegii de breaslă din toate statele și temut de contraspionajul britanic**.

Lui îi datorez tot ce am deprins din arta spionajului practic.

În primele șase luni de la sosirea la post mi-a întocmit un program de lucru de-a dreptul diabolic, de studiere a situației locale din Londra. Mi-a plăcut sau nu, trebuia să „lucrez" **14-16 ore pe zi**. Eram plătit în valută forte. Înainte de a lua în tălpi bulevardele, străzile și cartierele Londrei, exigentul meu profesor **m-a „englezit"**, adică m-a debarasat de toate articolele vestimentare de „ultimă modă" cu care venisem din București și m-a transformat într-un „gentleman". Aceasta a presupus un costum tipic englezesc de la unul din marile magazine londoneze, pantofi eleganți, pardesiu cu guler pluşat, pălărie cu borurile înguste și fundul rotund și nelipsita umbrelă. La rangul meu, **trebuia să personific un funcționar superior londonez**. În primele săptămâni de la sosirea la post, când am umblat prin Londra în vestimentația de la București, se uita lumea ultraconservatoare englezească după mine ca după urs.

După ce m-am „englezit" eram fie trecut cu vederea ca ceva „obișnuit", fie privit cu respect, mai ales în interiorul instituțiilor pe care le frecventam. **A te confunda cu mediul este una din condițiile fundamentale ale succesului în activitatea ofițerului de informații.** Aceasta, atât ca aspect exterior, cât mai ales ca grad de cunoaștere a limbii țării cercetate.

Fără a intra în detalii, doresc să-i informez pe cititorii mei că ***„situația locală de agentură"*** **este un proces neîntrerupt**. Acesta **începe din țară**, pe timpul pregătirii în vederea plecării în misiune, prin studiul istoriei, geografiei, culturii și psihologiei cetățenilor țării de cercetat, al armatei, organelor de spionaj și contraspionaj, sistemului juridic, religiei, căilor de comunicații, obiceiuri, tradiții, particularități etc și se continuă pe toată durata misiunii. Care, pe vremea aceea, era de 4 ani.

Spionii... aleargă și după retragere ?

Elementele de situație locală de cea mai mare valoare sunt cele culese de ofițerii de informații „din teren", începând cu cel care deschide postul și continuate de cei care îl succed. Acestea sunt **incorporate într-o lucrare de mare cuprindere, întocmită în două exemplare. Un exemplar există la post, în țara cercetată, iar un exemplar în țara respectivă.** Numai pe această cale, ofițerii operativi aflați în misiune în diferite țări ale lumii și organul de conducere a cercetării strategice au același limbaj.

Metoda este universală. **Un cercetaș strategic studiază continuu.**

Cei care și-au iubit profesia fac acest lucru și după ce s-au retras din această activitate magnifică. Cei ce nu fac acest lucru se plafonează, se rutinează și, dacă se face greșeala de a mai fi lăsați să opereze, de regulă, își frâng singuri gâtul.

Arta spionajului se întrepătrunde cu multe ştiinţe, printre care aş enumera: ştiinţele social-politice, ştiinţele tehnice, ştiinţa militară şi arta strategică, dar, mai presus de toate, cu limbile străine. **A încerca să faci spionaj**, indiferent de domeniu, fie el politic, militar, industrial sau tehnologic, **cu oameni care nu cunosc limbi străine de largă circulaţie este ca şi cum ai încerca să faci cântăreţi de operă din nişte surdo-muţi...**

În eforturile neîntrerupte, perseverente, insistente, multilaterale şi profunde de cunoaştere a situaţiei locale din capitala de reşedinţă, ca şi de pe teritoriul statului cercetat, ofiţerul operativ vizează, în principal, două mari obiective. Este vorba de **cunoaşterea obiectivelor importante din punct de vedere informativ, precum şi a mediilor sociale de valoare în scopul de a le penetra şi exploata**. Aici este frontul în care se dă „bătălia între inteligenţe". Aceasta, deoarece obiectivele cu valoare informativă ridicate sunt păzite cu străşnicie de către serviciile de securitate şi contraspionaj, iar oamenii din mediile interesante pentru spionii străini au de regulă, un ridicat nivel de cunoştinţe contrainformative şi se află în atenţia organelor de contraspionaj proprii.

Apropierea şi pătrunderea în aceste medii de pe poziţia de diplomat străin este extraordinar de anevoioasă. Atunci când li se cere acest lucru, diplomaţii străini de la Londra, indiferent de ţara de proveniență, **se pot legitima cu paşaportul diplomatic sau cu legitimaţia de diplomat**, emisă de către Ministerul de Externe al Marii Britanii.

Cu asemenea „acte de identitate", diplomatul străin, care de regulă este ofiţer de informaţii, se află în situaţia „pisicii cu clopoţei" care vrea să prindă şoareci...

Spioni cu legitimaţii de... club

Col. G. Dănciulescu a găsit soluţia pentru ieşirea din această situaţie, evident, pe baza cunoaşterii unor elemente specifice de situaţie locală din Marea Britanie, necuprinse în lecţiile de spionaj de la Bucureşti. El a constatat că **englezul nu este „englez" dacă nu face parte dint-un club. Toată Marea Britanie este plină de cluburi** bazate, de regulă, pe criterii profesionale. Acestea sunt vechi, tradiţionaliste, exclusiviste şi foarte bine dotate. Există cluburi ale aristocraţiei, ale magnaţilor industriei şi băncilor, ale categoriilor de forţe ale armatei, dar şi ale gunoierilor.

Adevăratul englez, indiferent de categoria socială sau clasa din care face parte, îşi petrece o parte bună din viaţă la club. **Pe timpul serviciului sau în ocaziile oficiale, englezii sunt, de regulă, inabordabili. La clubul din care face parte, acelaşi englez este cu totul alt om.** Dacă-i demonstrezi că faci parte din acelaşi club, dacă-l întâlneşti la barul, restaurantul sau terenurile de sport ale clubului, arogantul şi conservatorul „John Bull" (porecla istorică a englezului) devine abordabil, sociabil, comunicativ, iar dacă îl cultivi, chiar cooperant. Aceasta **nu înseamnă, nici pe de parte, că sunt şi uşor de recrutat.**

Pentru a obţine însă secrete de la un englez, atunci când acesta se află în posesia lor, **nu trebuie neapărat să-l „recrutezi"**, cum scrie în canoanele tradiţionale ale artei spionajului. **Este suficient să-l cultivi, să-l cointeresezi şi să ţi-l faci „prieten".**

Englezul este **sensibil la atenții** şi, pentru că se consideră „gentleman", arareori refuză să-ți răspundă la întrebări, chiar şi atunci când este vorba de probleme importante din punct de vedere informativ.

Englezii sunt **mari amatori de băuturi** şi, după ce depăşesc limita controlabilă, ca oricare alți mu-ritori, **devin imprudenți**.

Când am ajuns la post, col. G. Dănciulescu era membru cu drepturi depline a două mari cluburi din Londra. Acestea erau ***„Automobil Clubul Britanic"***, cel mai mare şi mai puternic club din Marea Britanie, şi ***„Aero clubul"***, din care făceau parte aviatorii militari şi civili, precum şi celelalte categorii de personal navigant, patronat de Ministerul Aerului.

Rațiunea pătrunderii col. Dănciulescu în aceste mari şi prestigioase cluburi englezeşti viza **două obiective operative**. Pe de o parte, **accesul la medii interesante** din punct de vedere informativ, iar pe de altă parte **utilizarea** în scopurile muncii specifice a **legitimațiilor de membru în acest cluburi, acceptate, în Marea Britanie şi ca documente de identitate**.

În felul acesta am scăpat de „clopoței", adică de apartenența la corpul diplomatic.

Spionii români – VIP-uri la Tribuna 0 a clubului „Arsenal"...

Ca membri ai *„Automobil Clubului Britanic"* puteam închiria autoturisme de la parcurile auto ale clubului, răspândite pe tot teritoriul Marii Britanii. Aveam dreptul, prin simpla prezentare a legitimațiilor de membru, să ne cazăm la hotelurile, motelurile şi vilele clubului şi acces gratuit la bazele sportive. Ca să fim şi mai integrați în mediu, **ne-am dotat cu articole de îmbrăcăminte exclusive ale acestui mare club**, precum sacouri, cravate, fulare, având imprimată sau brodată sigla clubului.

Toate aceste facilități specifice condițiilor de situație locală din Marea Britanie ni s-au potrivit ca o mănuşă **pentru deplasările clandestine, în afara Londrei şi pentru pătrunderile la obiectivele de valoare şi în mediile de interes.**

Constatând că apartenența la cluburile englezeşti este benefică acțiunilor ce ne preocupau ne-am străduit şi **am reuşit să devenim şi membri ai „Clubului de Fotbal Arsenal"**. În schimbul unor cotizații anuale substanțiale şi datorită unor relații excepționale, cultivate intenționat cu preşedintele acestui club, domnul Wayninger, **am intrat în categoria V.I.P.-urilor cu locuri rezervate la tribuna oficială**. Pe stadionul „Arsenal" din Londra am învățat şi ce este fotbalul de clasă, dar am cunoscut şi oameni din „lumea bună" britanică, ce s-au dovedit utili în anumite perioade.

La tribuna 0 a stadionului Arsenal **l-am cunoscut pe** unul dintre directorii comerciali ai marii firme producătoare de echipamente radioelectronice cu destinație militară „Marconi", căruia i-am dat numele de cod ***„Electronistul"***.

Era specialist în comerțul exterior, **cu studii la Cambridge**, provenit dintr-o familie din clasa de mijloc, în vârstă de 48 ani, cu o personalitate puternică. Cult, jovial, cu un simț înnăscut al umorului, spontan, cu vederi liberale, deschis şi abordabil, lipsit de aerul scorțos, arogant şi radical al cercurilor conservatoare din societatea britanică, „Electronistul" avea darul de a-i cuceri pe cei cu care venea în contact, iar com-

portamentul său în societate era de natură să-i deschidă uşi şi să-şi facă prieteni. Totuşi, diferenţa de vârstă dintre noi şi faptul că reprezentam o ţară din spatele „Cortinei de fier" l-au făcut ca, aproximativ doi ani, să mă ţină la distanţă şi să mi se adreseze cu formula *„Ce mai faci tinere?"*

Interesul lui faţă de mine a crescut după ce am început să-l invit la recepţiile oferite de ambasadorul României la Londra de ziua naţională, precum şi de către ataşatul militar, cu ocazia Zilei Armatei. Un om de comerţ ştie să folosească asemenea ocazii pentru a-şi lărgi cercul de relaţii, în scopul unor eventuale afaceri. În compensaţie, „Electronistul" **mi-a trimis invitaţii la standul firmei *„Marconi"* cu ocazia marilor simpozioane şi expoziţii cu tehnică radioelectronică.**

Ziarişti-spioni se întâlnesc la Farnborough...

Cel mai mare eveniment în acest cadru îl constituia marea expoziţie de aviaţie şi echipamente electronice, ţinută anual, în luna septembrie, la **Farnborough**, în cadrul căruia firma „Marconi" avea un stand imens. Aceasta era **adevărată „mină de aur" pentru Direcţia Informaţii**, graţie modului cum a fost exploatată de către maestrul G. Dănciulescu, câţiva ani la rând.

Marea expoziţie de la Farnborough, de aviaţie militară şi civilă, de rachete şi sisteme radioelectronice cu dublă utilitate, militară şi civilă, cu caracter anual, era şi atunci, ca şi în zilele noastre, **una dintre cele mai mari manifestări de acest gen din lume.**

Aceasta atrăgea, atunci ca şi în prezent, oameni de afaceri, dar şi spioni din toate colţurile lumii. **Am participat**, sub aripa colonelului G. Dănciulescu, **la exploatarea a două expoziţii internaţionale succesive de la Farnborough**. A fost de-a dreptul fantastic. Aici am „palpat", pe viu, toate tipurile de avioane moderne de luptă din înzestrarea Forţelor Aeriene ale S.U.A., Marii Britanii, Franţei, Germaniei etc. **Le-am fotografiat** din toate poziţiile, **inclusiv pe cele în stadiu de prototip**, cum era cel britanic, cu decolare-aterizare pe verticală, ce avea să devină celebrul **Harrier**, făcătorul de minuni în războiul cu Argentina (1982), în problema Arhipelagului Folkland din sudul Atlanticului.

Valoarea informativă a expoziţiei de la Farnborough este imensă pentru cei ce ştiu s-o exploateze, adică pentru spionii de profesie din domeniul industrial, din domeniul tehnico-ştiinţific şi evident, din domeniul militar. Durata expoziţiei este de şapte zile. **Primele trei** zile sunt destinate **exclusiv oamenilor de afaceri şi presei, pe bază de bilete de intrare speciale**, greu de obţinut de către cei din „lumea comunistă". În aceste zile se puteau obţine materiale, documentare cu specificaţiile tehnice şi de construcţie pentru toate exponatele militare şi civile.

Spionii din întreaga lume, deghizaţi în oameni de afaceri şi în jurnalişti se dau de ceasul morţii să intre în posesia biletelor speciale de intrare la expoziţie, în aceste prime trei zile. Dacă nu cunoşti acest element specific de situaţie locală şi te duci la expoziţia de la Farnborough doar în ultimele patru zile, când aceasta este deschisă şi pentru marele public, din punct de vedere al materialelor documentare nu te mai alegi cu nimic. Te vei mulţumi doar cu evoluţiile aeriene ale avioanelor de luptă din principalele state N.A.T.O., pe care le poţi filma.

Col. G. Dănciulescu primea biletele de acces la Farnborouh pentru primele trei zile de la o superbă englezoaică cu care întreținea „relații speciale".

„Ultima bătălie" – 10 colete de documentație militară !

Marea expoziție anuală de la Farnborough a constituit o valoroasă sursă de informații tehnologice pentru fosta U.R.S.S., în domeniile aerospațial şi electronic, cel puțin până în anul 1964 exploatată, în principal, prin acțiunile directe ale Biroului Ataşatului Militar român la Londra. Acest lucru mi s-a părut normal între „aliați", mai ales că documentațiile tehnice pe care le sustrăgeam **nu puteau fi valorificate decât de către o mare putere industrială**. După plecarea forțată de la Londra a col. G. Dănciulescu, maestru în arta spionajului, exploatarea marii surse care era Farnborough mi-a revenit mie.

Încercările mele de a-l introduce pe succesor la sursa Farnborough, precum şi la alte surse lăsate moştenire de col. Dănciulescu, nu au dat rezultate, deoarece **noul ataşat militar, venit direct de la Moscova, col. Popovici, nu ştia decât limba rusă**. Numirea sa la Londra, o anomalie din punct de vedere al rigorilor muncii de informații s-a **datorat intervenției unei rude cu funcție înaltă în partid**.

Deşi era un ofițer extraordinar, care şi-a îndeplinit cu rezultate formidabile misiunea în U.R.S.S., asumându-şi riscuri mari, la Londra a fost **„blocat" total de necunoaşterea limbii engleze**. În mod practic, nu putea angaja discuții decât cu diplomații sovietici şi cei din statele socialiste est-europene, vorbitori de limba rusă.

Potențialul combativ al postului de la Londra a scăzut mult. Noul ataşat militar avea nevoie de translator şi când mergea la frizerie. Nu poți desfăşura acțiuni operative, la obiective de interes şi în medii de valoare, cu translatorul după tine ! Cel mult, puteai face cumpărături în marile magazine din Londra...

Ultima dată când am exploatat marea sursă documentar-tehnică de la Farnborough a fost în septembrie 1984. Eram colonel, la fel ca marele meu dascăl, Dănciulescu, care la vremea respectivă, în grad de general, era ataşat militar la Moscova, spre disconfortul KGB-ului. **Mă întorceam la Londra după aproape 20 ani.** Marea metropolă suferise, în ultimele două decenii, transformări profunde. Era mai curată, mult mai puțin poluată, dar în proporție de peste **25% nelocuită**. Nu mi-am crezut ochilor.

Cel mai greu lovite de decăderea Marii Britanii, după pierderea imperiului colonial, au fost **cartierele aristocratice şi sediile marilor corporații**, care au rămas pustii sau au fost cumpărate de străini. În Piața Belgrevia, inima aristocratică a Londrei, toate clădirile monumentale, în afară de Ambasada României, aparțineau unor şeici şi prinți arabi, deserviți de maşini Rolls-Royce şi şoferi englezi în uniforme.

Marea Britanie este orice numai mare nu ! Cea care a dominat lumea timp de aproape două secole a devenit un umil şi credincios vasal al S.U.A., la umbra căreia încearcă să-şi mai valorifice veleitățile imperiale.

În zilele noastre, primul-ministru al Marii Britanii, **Tony Blair**, de altfel un politician strălucit, în fața comunității internaționale, nu este văzut decât ca un umil scutier al „războinicului turbat" de la Casa Albă,

G.W. Bush. Englezii de rând îi spun ***„pudelul lui Bush"***. Ce să mai vorbim despre preşedintele amărâtei de România, domnul Traian Băsescu, cel ce în superba lui naivitate se crede „egalul în Axă" al celor doi. Dacă n-ar fi tragic, te-ai prăpădi de râs...

Ştiind că este **ultima mea bătălie pe frontul „războiului tăcut"**, copleşit de emoţia amintirilor, dar şi de ambiţiile unui „lup bătrân" în meserie revenit la stâna unde a mai prădat, m-am debarasat de orice spirit de conservare şi de grijă pentru cariera mea, care şi aşa se zdruncina, şi **am dat pur şi simplu iama în firmele prezente la Farnborough în septembrie 1984**. Profitând de prezenţa la Farnborough a avionului Super-BAC-111, coproducţie româno-britanică, cu aprobarea comandantului aeronavei, care a „înţeles" natura misiunii mele la expoziţie, am depus la bordul acesteia **zece colete de documentaţie tehnică militară** care a fost adusă în ţară şi predată Direcţiei Informaţii condusă de viceamiralul Dinu Ştefan (alias „Cannaris", varianta comunistă românească).

Muncă în zadar...

Deprofesionalizată până la ridicol, Direcţia Informaţii nu a mai fost în stare să valorifice, în următorii cinci ani, documentaţia adusă. Mai bine o dădeau ruşilor, pe gaz metan, că ei ştiau ce să facă cu ea... Printre materialele aduse, **un loc deosebit** l-au ocupat cele referitoare la **mijloacele de purtare a războiului electronic**, sustrase (fără pic de jenă, în plină zi) de la o foarte puternică firmă din R.F. Germania, precum şi la **sistemul stratificat de apărare antiaeriană**.

Martor şi părtaş la acţiunile „Farnborough 1984" a fost **colonelul inginer Ionel Vieru**, un electronist de clasă, pe care l-am luat cu mine în această misiune, urmărind un dublu scop. Pe de o parte să mă ajute în selecţionarea celor mai valoroase documentaţii din electronica militară, iar pe de altă parte să-l iniţiez „în teren" cu unele posibilităţi de desfăşurare a activităţii operativ-informative la Londra, în ideea numirii sale în funcţia de **ataşat militar, funcţie ce a rămas încă vacantă până după 1989.**

În haosul care s-a produs după anul 1989, încadrarea posturilor de ataşaţi militari s-a făcut după orice, numai după criterii profesionist-ştiinţifice, nu. De altfel, de ani de zile, după distrugerea Direcţiei Informaţii, ca efect al trădării lui Mihai Pacepa, aceasta nici nu mai dispunea de profesionişti. În aceste condiţii, de haos, luptă pentru supravieţuire, nepotism şi corupţie, când România era taxată drept „cripto-comunistă", **primii ataşaţi militari de după 1989, pe lângă faptul că nu reprezentau pe nimeni** (vechiul regim era mort, iar cel nou nu avea nici formă şi nici conţinut) **au fost fie ignoraţi, fie trataţi cu ostilitate**, în ţările în care au fost trimişi. **În loc să plece la Londra, despre care avea cunoştinţe practice, col. ing. I. Vieru, a fost trimis în Suedia, unde interesele României erau mai mult decât marginale.** De altfel, ulterior, postul a şi fost desfiinţat.

În săptămânile petrecute la Londra în septembrie 1984 împreună cu col. ing. I. Vieru nu s-a dormit mai mult de 4-5 ore pe noapte. În rest, s-a muncit pe rupte. **Reuşisem să reactivez unele din vechile surse de informaţii**, pe care mi lăsase maestrul Dănciulescu şi pe care, la rândul meu, i le-am predat col. Vieru. Totul s-a dovedit a fi o **muncă în zadar**. În România „înnebunise lupul" încă de pe atunci...

Capitolul V

RECRUTĂRI LA LONDRA

Suntem români sau americani ?

Anii 60', perioadă de vârf în istoria Războiului Rece, **au marcat succese remarcabile în activitatea operativ-informativă a Direcției Informații din Marele Stat Major**. Nu numai echipa col. G. Dănciulescu de la Londra era pătrunsă de un **înalt simțământ patriotic** și al datoriei față de țară, ci întregul efectiv al Direcției Informații gândea și simțea la fel.

Eram convinşi că facem ceva util pentru România şi ne raportam întotdeauna la faptele şi tradiţiile înaintaşilor şi nu la valorile „societăţii sovietice" sau ale socialismului şi comunismului. Se pare că aceste practici au pierit, când este vorba de armată, odată cu sistemul totalitar...

Astăzi, Armata şi serviciul său de cercetare strategică se raportează la ***„valorile americane şi N.A.T.O."***, care sunt **puse mai presus de interesul național** şi faţă de care ne-am asumat obligaţii, dincolo de orice limite...

Nici o țară din Europa nu s-a declarat atât de „fidelă" alianței cu S.U.A. şi apartenenței la N.A.T.O. ca România. Exact la fel am procedat şi faţă de U.R.S.S. şi Tratatul de la Varşovia, **între 1945-1964, până ce ne-am trezit la realitate**. Cel mai probabil că ne vom trezi şi în raporturile cu noii stăpâni.

Nu m-ar deranja prea mult ce fac şi ce „gândesc" **politicienii**. Aceştia **au fost, şi vor fi şi în viitor, aserviți străinătății**. Nu i-a legat şi nu-i leagă nimic de amărâții de români de rând. Aş fi dorit, însă, ca măcar Armata să fi fost lăsată în pace, dar nu a fost aşa...

Armata nu a aparținut niciodată nici regilor, nici dictatorilor de orice natură, nici socialismului sau capitalismului. Aceasta **a aparținut şi aparține chinuitei națiuni române** din care se trage. **În 2007, Armata** nu se mai trage de nicăieri, deoarece, la porunca noilor stăpâni, aceasta **a fost epurată, destructurată, deprofesionalizată** şi, odată cu încetarea serviciului militar obligatoriu (adică de şcoală a poporului) a fost **desființată**. **Formațiunile de lefegii** care iau locul Armatei Naționale nu au nimic comun cu România şi interesele sale strategice. Aceste structuri, în uniforme americane, **vor sluji ca anexe ale maşinii de război a S.U.A. în zone de interes american**, precum Asia Centrală, Orientul Mijlociu şi alte ţărmuri, pe unde şi-a înţărcat dracul copiii, dar bogate în resurse.

Recrutări la Londra

Dacă s-ar scrie vreodată o **istorie adevărată a acțiunilor operative desfăşurate de către Direcția Informații în epoca Războiului Rece**, ceea ce este foarte puțin probabil, **eroii principali** ai acestei istorii ar trebui să fie **col. George Dănciulescu** din corpul ataşaților militari **şi col. Titu Simon**, sub acoperire comercială. Ambii au adus servicii inestimabile,

atât Armatei din care se trăgeau, cât şi României, în general. Ca unul care i-am fost subaltern, mă consider îndrituit să pun în lumină, spre pildă, generațiilor prezente şi viitoare, câteva din faptele legendarului Dănciulescu.

Recrutarea unui agent de valoare ridicată constituie **un eveniment rar**, nu numai în viața unui ofițer operativ, ci şi **în însăşi istoria unui întreg serviciu de informații**. Acest adevăr este recunoscut şi acceptat în lumea spionilor de profesie, dar foarte puțin înțeles în restul lumii.

Pe timpul misiunii sale la Londra, col. Dănciulescu a realizat două asemenea performanțe.

Pe plan intern, în Marea Britanie a reuşit să recruteze **un ofițer superior**, în rezervă, ce deținea funcția de director al unei mari biblioteci militare de garnizoană.

Pe plan internațional a recrutat **pe ataşatul militar acreditat la Londra al unei țări asiatice**, foarte bogată în resurse naturale, inclusiv în petrol, mare importatoare de armament din Marea Britanie.

Dănciulescu a cultivat **relații şi cu alte personalități engleze**, de la care a obținut informații şi documentații de valoare, fără însă a-i considera agenți recrutați pentru că nu a fost necesar să se ajungă la faza de recrutare. Dacă se forțează nota în acest plan, rezultatele pot fi exact contrare celor aşteptate. Se poate produce efectul de bumerang ce nu a lovit ținta.

Vom trata pe rând aceste cazuri.

„Maharajahul" – recrutat „la rece"

Ofițerul superior englez (colonel) care a căzut în capcana lui Dănciulescu a fost un caz particular, exploatat cu măiestrie de către ofițerul operativ român. **A recruta un ofițer din armata britanică este un lucru mai mult decât extraordinar** dar, după cum se va vedea, nu şi imposibil.

Din motive de etică profesională şi considerație față de urmaşii acestuia, nu voi face cunoscut numele ofițerului în cauză şi nici pe cel al garnizoanei în care a lucrat.

Era vorba de **un ofițer cu un trecut glorios**, care şi-a petrecut cea mai mare parte a carierei sale militare **în India** şi care a luptat **pe frontul din Birmania**, împotriva japonezilor. Pentru faptele sale de arme din cursul celui de-al doilea război mondial, a fost **distins cu *„Crucea Victoria"***, cel mai înalt ordin acordat în armata Marii Britanii, asemănător cu *„Ordinul Mihai Viteazul"* în grad de cavaler din Armata Regală a României.

În toate întâlnirile cu Dănciulescu, acesta **deplângea pierderea Indiei** *(„cel mai mare şi mai prețios diamant din coroana imperială britanică")* de către Marea Britanie, punând acest „dezastru" pe seama *„imbecilismului politicienilor englezi, în frunte cu Winston Churchill"*.

Pentru acest motiv **i s-a dat numele de cod *„Maharajahul"***, la care vom apela în continuare.

Autoritățile militare britanice i-au acordat funcția de **director al celei mai mari biblioteci de garnizoană**, în primul rând pentru faptul că era cavaler al Ordinului *„Crucea Victoriei"*, pentru că, în rest, colonelul de artilerie (r) de care ne-am ocupat, era **o adevărată epavă**.

În repetatele contacte pe care le-a organizat cu „Maharajahul", maestrul Dănciulescu, un adevărat expert în pătrunderea şi cunoaşterea firii omeneşti, şi-a dat seama că acesta era **alcoolic, dependent de droguri şi cheltuia peste veniturile sale** realizate din pensie, salariul de director şi sporul datorat Ordinului „Crucea Victoriei". Individul era deci **vulnerabil şi într-o „jenă financiară" perpetuă**.

Poziția sa oficială îi conferea însă o valoare informativă ridicată, deoarece, **în cadrul bibliotecii militare pe care o conducea exista şi o secție de regulamente militare secrete**. Acesta era obiectivul unde voia să pătrundă col. Dănciulescu atunci când l-a luat în atenție pe „Maharajah". Cunoaşterea acestuia s-a făcut de pe poziția oficială de ataşat militar, aero şi naval al României în Marea Britanie.

Despre modul de „abordare" a „Maharajahului", col. Dănciulescu şi cu mine, în calitate de asistent dar şi de „consilier", venit din țară cu „vaste" cunoştințe teoretice am discutat zile şi nopți. De la început, ne-am dat seama că, **cu o astfel de ocazie**, ca ofițer operativ, **te poți întâlni o dată în viață** şi, ca atare, aceasta nu trebuia pierdută. **Abordarea „Maharajahului" potrivit principiilor artei clasice a spionajului cerea timp îndelungat**, de care noi nu dispuneam. O recrutare în sensul clasic al termenului presupunea ca, după identificarea realizată, să se treacă la o perioadă de studiu de cel puțin un an, apoi de „apropiere", eventual încă un an sau doi, ceea ce înseamnă **2-3 ani**, pe care col. Dănciulescu, presat de timp şi de contraspionajul britanic, nu şi-i putea permite.

Împreună am ajuns la concluzia că în cazul „Maharajahului" este **indicat procedeul „recrutării la rece"**, adică într-un timp foarte scurt, prin comprimarea etapelor de parcurs. Acest procedeu nu l-am inventat noi, ci l-am deprins din practica spionajului universal.

Cum se face recrutarea unui „obiectiv" important

În bazele teoretice ale artei spionajului au fost cuprinse mai multe **mobiluri de natură să contribuie la recrutarea cu şanse de succes a unei persoane cu valoare informativă** sau pentru prestarea unor servicii şi acțiuni, în interesul unei structuri de spionaj. În principal, acestea sunt:

- **avantaje materiale** - exprimate în bani, afaceri de anvergură, bunuri materiale cu valoare perenă;
- **avantaje de natură ideologică, morală, politică, religioasă**;
- **vulnerabilități pasibile de a fi şantajate**, legate de statutul politic, juridic, moral, al viciilor (dependența de droguri, alcoolism, pariuri şi jocuri de noroc etc.);
- egotism, **ambițiile personale**, dorința de a fi cineva, sentimentul de frustrare şi dorința de răzbunare etc.

„Recrutarea la rece", adică forțată, sub presiunea timpului, a unor nevoi informative acute poate lua în calcul oricare dintre aceste mobiluri sau o combinare a acestora, **cu condiția ca subiectul vizat să se afle la ananghie, să fie pus în situația de a nu putea refuza colaborarea**.

Cu alte cuvinte, candidații pentru „recrutarea la rece" sunt purtători ai unui trecut, a unor fapte şi concepții care îi fac pasibili de şantaj.

Astfel, la sfârşitul celui de-al doilea război mondial, în condițiile „vânătorii de naziști" practicată de puterile învingătoare, mai ales de către S.U.A. şi U.R.S.S., mulți dintre aceştia s-au dat la fund, au încercat să-şi îngroape trecutul, să-şi distrugă dovezile materiale ale apartenenței la nazism.

După trecerea „furtunii" şi mai ales a declanşării Războiului Rece, **mulți naziști s-au infiltrat în viața politică**, mai ales în R.F. a Germaniei, unde toleranța față de aceştia era parte a politicii de stat, ajungând în funcții publice. **Descoperirea acestora de către serviciile de spionaj străine**, dar mai ales de către K.G.B., **îi făcea şantajabili** şi deci „recrutabili la rece".

Un fost nazist ajuns într-o funcție înaltă în R.F. Germania, descoperit şi contactat de către un ofițer operativ din K.G.B., avea una din **două alternative: să accepte colaborarea cu K.G.B. sau să-şi tragă un glonț în tâmplă**.

Cum oamenii, mai ales cei din „lumea bună", iubesc mai mult viața şi luxul decât onoarea, **cei vizați acceptau cooperarea**. Aşa s-au petrecut lucrurile cu **Heinz Felfe**, fost ofițer SS, ajuns şef al Departamentului de contraspionaj din Serviciul Federal de Informații, condus de generalul nazist Reinhard Gehlen (agent al C.I.A.).

H. Felfe a fost **„recrutat la rece" de către K.G.B. în 1946 şi a lucrat pentru U.R.S.S. până în 1963**. Descoperirea acestuia a condus la căderea guvernului vest-german condus de Konrad Adenauer.

După prăbuşirea socialismului din Europa de Est, **foştii nomenclaturişti, securişti**, precum şi descendenții acestora au fost şi sunt **vânați de către serviciile străine de spionaj**, în scop de recrutare, aşa cum s-a întâmplat cu naziştii.

Ofițerilor DIA le plăceau bibliotecile. Militare...

Colonelul român G. Dănciulescu nu şi-a propus să-l transforme pe „Maharajah", prin „recrutarea la rece", într-un mare spion în favoarea României, deoarece viciile sale profunde îl făceau să reprezinte un risc.

Valoarea acestuia consta în faptul că, prin el, se putea ajunge la o seamă de regulamente militare secrete de valoare deosebită. Pe timpul unor vizite oficiale în diferite garnizoane de pe teritoriul Marii Britanii (1-2 vizite pe an), organizate de către Secția Relații Externe a Ministerului Apărării pentru ataşații militari străini acreditați la Londra, incluzându-i şi pe cei ai Tratatului de la Varşovia, col. Dănciulescu a constatat că **în cadrul bibliotecilor de garnizoană din Marea Britanie existau şi secții de regulamente militare pentru toate eşaloanele, inclusiv pentru marile unități tactice şi operative** (divizie, corp de armată şi armată), adică cu caracter secret. Din investigații a rezultat că acest lucru se datora faptului că pe lângă bibliotecile armatei brita-

nice funcționează diferite cursuri, inclusiv pentru examenele în vederea avansării la gradul de maior şi la gradul de colonel.

Cunoaşterea acestui element de situație locală ne-a determinat să luăm în atenție mai mult bibliotecile de garnizoană, decât unitățile militare propriu-zise, în care pătrunderile erau mult mai riscante.

Biblioteca de garnizoană în care funcționa „Maharajahul" era cea mai mare şi mai dotată din întreaga armată engleză. Am avut ocazia s-o studiez în amănunt pe timpul „vizitelor de lucru" efectuate de col. Dănciulescu, la care am participat.

Este riscant să pui la cale acțiuni de sustragere de documente secrete de unul singur. Formula optimă este „celula", adică doi ofițeri operativi. Unul face siguranța, iar celălalt acționează. Metoda este clasică, fiind utilizată de secole, nu numai în spionaj.

Actul recrutării unui agent într-o țară dezvoltată cum este Marea Britanie este extrem de sensibil şi **foarte periculos**, dat fiind faptul că cei vizați, făcând parte din medii sociale elevate, au o cultură contrainformativă ridicată.

Eşuarea unei tentative de recrutare se încheie, de regulă, cu retragerea rapidă de la post a ofițerului operativ recrutor, pentru a nu se ajunge în situația ca acesta să fie declarat *„persona non grata"* şi la o tensionare a relațiilor dintre state. Col. Dănciulescu era conştient de riscul pe care şi-l asuma dar, pe de altă parte, îşi cunoştea foarte bine candidatul la recrutare, pe care îl domina puternic.

„Maharajahul" a căzut în capcană într-un mod cu totul original.

Momentul genial al recrutării

Într-o sâmbătă seara (deci în week-end), „Maharajahul" a fost luat de către Dănciulescu de la locuința sa din garnizoana X, cu un automobil luxos închiriat de la o bază a „Automobil Clubului Britanic", şi dus la Londra, ca **invitat la dineu la un restaurant aristocratic** dinainte studiat.

Într-un separeu elegant, „Maharajahul" a fost **tratat regeşte**. Dineul s-a prelungit până când englezul a ajuns la acea stare de **euforie**, când spiritul de vigilență era topit, când inimile „se deschid", iar „prietenia" se cimentează. Într-o asemenea atmosferă se ajunge la mărturisiri intime, la solicitări şi promisiuni de sprijin reciproc.

Dănciulescu avea informații certe că **„Maharajahul" avea datorii şi apela la împrumuturi**, pe care le returna greu sau deloc. Mobilul recrutării îl constituiau tocmai aceste vulnerabilități în care „Maharajahul" era înglodat până peste cap. În momentul în care **i s-a plâns lui Dănciulescu**, ca unui „prieten intim", **că are unele greutăți financiare**, acesta s-a oferit „să-l ajute", în limitele posibilităților sale, întrebându-l cam de ce sumă ar avea nevoie. „Maharajahul" i-a răspuns că cu **400 de lire sterline** *„ar putea ieşi din necazuri"*. Suma solicitată, evident ca „împrumut", reprezenta mai mult decât **salariul pe două luni al unui colonel activ** din armata Marii Britanii, la data respectivă.

Dănciulescu a scos banii din portmoneu, dar înainte de a-i înmâna

„Maharajahului" a făcut o pauză afirmând că **ar fi bine să noteze acest lucru undeva**, pentru că, luat cu multiplele sale îndatoriri oficiale uită unele detalii. Pentru ca acest act să pară cât mai banal, mai nesemnificativ, **Dănciulescu a scris pe verso unei cărți de vizită**, în limba engleză: *„Am primit suma de 400 lire sterline"*, a pus data şi l-a invitat pe „Maharajah" **să confirme** acest lucru **printr-o simplă semnătură**.

Pentru col. Dănciulescu acesta a fost un moment de maximă tensiune şi de risc. Era de fapt **un mod inedit de recrutare** a unui ofițer superior din armata Marii Britanii. „Maharajahul" a fost puțin şocat, deoarece a trecut printr-un **moment de ezitare**. A privit spre cele 400 de lire sterline, apoi spre cartonaşul cu dimensiuni de 9/5 centimetri şi **a semnat**.

Puțini ofițeri operativi, nu numai din Armata României, ci din toate armatele lumii au avut la activ asemenea momente. **Dacă „Maharajahul" ar fi refuzat să semneze**, actul recrutării ar fi fost ratat şi cel mai probabil **ar fi urmat retragerea de la post a col. Dănciulescu**.

Week-end de spioni – studiul secretelor militare britanice

Timp de o săptămână, col. Dănciulescu şi cu mine, am întors pe toate fețele modul cum a decurs „dineul" cu „Maharajahul", încercând să determinăm dacă, după ce s-a trezit, acesta nu cumva a înțeles semnificația actului său şi, pentru a ieşi din cauză a informat autoritățile sale.

Ne puteam aştepta la orice. Evenimentele ulterioare ne-au arătat însă că „acțiunea Maharajahul" a fost o reuşită, mai ales prin faptul că nu s-a produs **nicio reacție din partea organului de contraspionaj englez**.

După circa o lună de la eveniment, avându-mă ca însoțitor, col. Dănciulescu i-a făcut o **vizită inopinată „Maharajahului", la biroul său de lucru**. Aceasta s-a produs într-o zi de **vineri**, cu puțin timp înainte de ora închiderii bibliotecii şi începerea week-end-ului. „Maharajahul" a fost puțin descumpănit, dar nu s-a pierdut cu firea.

Cu siguranță că, în sinea lui, se aştepta la aceasta. La început am discutat în trei, acesta tratându-ne cu nelipsitul ceai englezesc. La un moment dat, conform celor stabilite de Dănciulescu, mi-am cerut scuze, afirmând că am ceva în autoturism pentru el, lăsându-i singuri. M-am înapoiat după circa un sfert de oră cu o sticlă de **cognac franțuzesc de cea mai bună calitate**, pe care i-am oferit-o. Acesta şi-a disimulat cu greu satisfacția cu care a primit acest dar neaşteptat. Pe drumul de întoarcere, „boss-ul" meu a fost taciturn şi sub apăsarea unei tensiuni evidente. Abia când am ajuns în biroul nostru de la oficiul diplomatic (în 1962 avea rang de legație) s-a destins şi, cu un aer de învingător, a scos din servieta diplomat **un exemplar al *„Regulamentului de luptă - eşalon armată"* cu caracter „strict secret"**, în volum de circa **500 pagini**.

Sâmbătă şi duminică l-am copiat, iar luni, imediat după deschiderea bibliotecii, i-a fost înapoiat „Maharajahului" de către „bunul său prieten", col. Dănciulescu.

Operând în acest fel, lipsa regulamentului din instituție nu avea cum să fie sesizată.

Un milion de spioni profesionişti, puţini prinşi...

Cei peste un milion de „spioni profesionişti" (după estimările C.I.A.) care operează la scară globală **îşi desfăşoară**, în mod tradiţional, **acţiunile în week-end şi în zilele de sărbători**. Când miliardele de oameni care populează Terra se relaxează şi distrează, spionii mişună şi atacă, precum prădătorii de noapte. Ne vom opri la câteva exemple care au devenit clasice.

Judith Coplan*, funcţionar superior din Departamentul Justiţiei, recrutată de către K.G.B., scotea documentele secrete vineri, la terminarea programului. Sâmbăta se deplasa cu acestea la New York, unde se întâlnea, în mod conspirativ, cu Gubitcev, ofiţer operativ cu acoperire de „funcţionar al O.N.U.", căruia i le preda (era şi amantul agentei), iar duminica se înapoia la Washington.

Documentele erau fotocopiate de către ruşi în cursul nopţii de sâmbătă spre duminică. Lunea, o dată cu începerea programului, documentele sustrase pe timpul week-end-ului erau depuse la locul lor. Judith a acţionat timp de **şase ani** în acest mod, până să cadă în plasa F.B.I.

Tot în week-end-uri a acţionat şi comandorul inginer **Jonathan Pollard***, ofiţer în Departamentul de Informaţii al Forţelor Maritime ale S.U.A., recrutat de Mossad. Naval Intelligence, unde lucra Pollard, se afla dislocat la Suitland, în apropiere de Washington. De aici, J. Pollard scotea documentele secrete ce prezentau interes pentru Israel, apoi se deplasa la New York, unde le preda ofiţerului operativ israelian, colonelul Aviem Sella, care lucra sub acoperirea de „profesor itinerant" la Universitatea din New York.

Acesta le fotocopia, le returna, iar luni dimineaţa erau depuse la locul lor şi toată lumea era fericită. În felul acesta, în intervalul **1979-1985**, Pollard a transmis Mossadului **peste 800 de documente ultrasecrete**.

Pollard a atras atenţia organului de contraspionaj datorită luxului în care trăia, cu mult peste posibilităţile salariale ale lui şi soţiei sale (evreică). Atunci când a sesizat că este pe punctul de a fi arestat de F.B.I., Pollard **a fugit la Ambasada Israelului** din Washington, **unde a cerut „azil politic" dar a fost refuzat**. În final, J. Pollard a fost arestat, judecat şi **condamnat la închisoare pe viaţă** pentru crima de a fi spionat în favoarea Israelului, cel mai mare aliat al S.U.A.

Din 1985 şi până în 2007, toţi prim-miniştrii Israelului care s-au succedat la putere (Yitzhak Shamir, Yitzhak Rabin, Shimon Peres, Ariel Sharon) **au făcut apel la preşedinţii S.U.A.**, R. Reagan, G. Bush, B. Clinton şi G.W. Bush (jr.) **să-l graţieze pe J. Pollard** şi să-i permită să emigreze în Israel (fiind evreu) dar au fost **refuzaţi categoric**. Aceasta, pentru că, **în S.U.A., legile sunt sacre**, cei ce le încalcă plătesc, iar **americanii sunt o naţiune demnă, care nu poate ierta trădarea**, act criminal de cea mai mare gravitate.

---

* **N. edit.:** De origine iudaică.

„Reabilitarea" trădătorului Pacepa – umilirea Neamului românesc

În România, situația este exact la polul opus. **Trădătorul Mihai Pacepa nu numai că a fost „grațiat" şi absolvit de orice culpă, dar a fost şi reabilitat şi despăgubit...** Aceasta, **la ordinul expres al C.I.A.**, patroana şi beneficiara actului de trădare a generalului Pacepa.

Rezultă că, **în România, legile nu au nici un fel de valoare**, fiind ignorate şi încălcate fără pic de ruşine, în primul rând de către clasa dominantă în societate. În ceea ce priveşte **onoarea şi demnitatea națională** se pare că, de multă vreme, acestea sunt **vorbe goale, batjocorite la tot pasul de către guvernanți**.

Reabilitarea trădătorului de neam şi țară, M. Pacepa, este un act de umilire a întregului neam românesc, o insultă la adresa celor care s-au sacrificat în numele României de-a lungul secolelor, o sub-minare a încrederii în viitorul acestei națiuni, care merită o soartă mai bună.

Dacă trădarea este trecută cu vederea, atunci orice altă crimă este scuzabilă. În România, legea şi-a pierdut orice valență prin acest monstruos precedent...

Ce ar face spionii în Rai

Revenind la zilele de muncă ale spionilor, constatăm că **şi în fosta lume socialistă serviciile străine de spionaj şi agenții lor operau în forță tot în zilele de repaos** (neexistând celebrul week-end) **şi de sărbători.**

Astfel, la **1 mai 1960**, cu aprobarea expresă a preşedintelui D. Eisenhower, C.I.A. a planificat un **zbor al avionului de spionaj strategic U-2 în adâncimea teritoriului fostei U.R.S.S.**, pe un traseu ce pornea din Pakistan şi se încheia în Norvegia, cu o lungime totală de 6.080 km, din care **4.700 km deasupra teritoriului rusesc**, generând cea mai gravă criză politică internațională, pe un asemenea fond, din istoria lumii, ca urmare a doborârii acestuia şi capturării pilotului militar american, maiorul Gary Francis Powers.

C.I.A. a mizat pe vigilența mai redusă a trupelor ruseşti de apărare antiaeriană a teritoriului, într-o sărbătoare națională de asemenea anvergură, dar s-a înşelat. **Asemenea zboruri au mai avut loc, tot în zile de sărbători, în perioada 1956-1960**, constituind acte flagrante de agresiune, dar avionul U-2 zbura la asemenea altitudine încât era de neatins. Acesta a devenit o **țintă vulnerabilă numai după ce ruşii au realizat racheta sol-aer de tip Volhov**, care l-a şi doborât, tot într-o zi de sărbătoare*.

Cel mai mare spion trădător comunist care a lucrat pentru C.I.A. în perioada Războiului Rece, col. **Oleg Penkovski**, acționa tot în zilele de duminică şi de sărbători legale. Ca fost ofițer de informații în G.R.U.,

---

* **N. edit.:** Amănunte în ***„Războaiele secrete"***.

Penkovski stăpânea la perfecție arta fotografică. El fotocopia documentele secrete la el acasă, apoi preda rolfilmele agentului de legătură, care era o femeie cu trei copiii, Janest Anne Chesholm de la Ambasada Marii Britanii, cu care se întâlnea, de regulă, duminica, prin parcurile din Moscova.

Spionii trădători englezi **Harry Houghton** şi **Ethel Gee*** (erau amanți şi lucrau în echipă), funcționari la Centrul de Cercetări antisubmarine de la Portland, care ani de zile le-au furnizat rușilor sute de documente secrete cu privire la mijloacele de detecție şi de luptă antisubmarină, au fost arestați în ianuarie 1961, în timpul unei întâlniri la Londra, cu lt. col. Conon Trofimovici Molodoi, alias Gordon Lonsdale, agent ilegal al G.R.U. cu cetățenie canadiană. Tot într-o zi de duminică.**

Pentru „faptele lor urâte" şi pentru totala lor lipsă de respect față de „sfintele sărbători", se spune că, de la Facerea Lumii şi până în zilele noastre, **niciun spion nu a ajuns în „Grădina Edenului"**. Ar fi o adevărată nenorocire dacă acest lucru s-ar întâmpla...

Referindu-se la Allen Dulles (1893-1969), fost director general al C.I.A. (1953-1961), considerat **cel mai mare spion din istoria S.U.A.** dar şi cel mai turbat dușman al fostei lumi comuniste, pe care o dorea distrusă printr-un război atomic, marele scriitor rus (evreu) **Ilya Ehrenburg*, a scris:** *„Dacă acest spion ar trece vreodată porțile Raiului, cu siguranță că s-ar apuca să mineze norii, să împuşte stelele şi să-i masacreze pe îngeri".*

Având un dezvoltat simț al umorului, Allen Dulles, nu numai că nu s-a ofensat în urma acestei portretizări, ci chiar s-a arătat încântat. Multe din conferințele ținute pe teritoriul S.U.A., A. Dulles le-a început prin a-l cita pe I. Ehrenburg, scriitor apreciat mai mult în Occident decât la Moscova***.

Ofițerii de informații din fosta lume comunistă care au operat în Occident în epoca Războiului Rece, cea mai prolifică din istoria spionajului mondial, au fost avansați în raport cu „omologii" noştri care au acționat în Est, deoarece week-end-ul este mai mult decât o duminică.

Marii spioni – prețuiți şi serviți cu plăcere...

Timp de aproximativ **un an**, contactat la locul lui de muncă, **„Maharajahul" ne-a facilitat sustragerea şi copierea unui mare număr de regulamente de luptă secrete ale Trupelor de Uscat din armata Marii Britanii**.

Acesta nu a fost însă niciodată îndemnat să iasă din instituție cu materiale secrete asupra lui şi să ni le predea la întâlniri conspirative sau să le depună în locuri ascunse, dinainte stabilite, de unde să le ridicăm,

---

* **N. edit.:** De origine iudaică.

** **N. edit.:** Pe larg în ***„Războaiele secrete"***.

*** **N. edit.:** Ehrenburg a rămas celebru şi prin incitarea la genocid împotriva poporului german, mai mult decât criminală...

aşa cum se procedează conform normelor şi procedeelor clasice. Ne-am adaptat la condiţiile specifice ale agentului, la vârsta, gradul şi poziţia lui socială. Conspirative erau doar plecările noastre din Londra.

Cu siguranţă că se vor găsi colegi de breaslă care vor contesta calitatea de agent a „Maharajahului", dată fiind **lipsa unui angajament formal**, semnat, eventual într-un cadru solemn, de către acesta, aşa cum o cere arta spionajului.

Dacă procesul recrutării ar fi fost unul normal, derulat pe parcursul mai multor ani, cel mai probabil că acesta s-ar fi încheiat cu semnarea unui astfel de angajament. În cazul „Maharajahului", acest proces nu a fost nici posibil, nici indicat. Semnătura lui pe cartea de vizită a col. Dănciulescu, rod al imaginaţiei şi spontaneităţii acestuia, a fost suficientă pentru a-l determina să se supună scopului urmărit de noi.

Dacă acea carte de vizită semnată de „Maharajah", din care rezulta clar că a primit o sumă apreciabilă de lire sterline din partea unui ataşat militar aparţinând unui stat membru al Tratatului de la Varşovia, ar fi căzut în mâna serviciului de contraspionaj britanic (M.I.5), acesta **ar fi încasat ani grei de închisoare**, lucru de care era conştient.

Prin concepţia acţiunilor derulate, col. Dănciulescu a urmărit ca riscurile asumate de „Maharajah" să fie minime sau chiar excluse. **Niciodată, acesta nu a fost pus în situaţia de a ne da regulamentele cu mâna lui. El ne crea condiţii să le ridicăm singuri, iar după copierea efectuată în week-end să le punem la loc, tot noi, fără nici un fel de intermediere**, lucru pe care l-am făcut cu mare exactitate şi onoare, ca nişte „spioni cu faţă umană" ce eram...

La rândul său, „Maharajahul" şi-a luat şi el măsuri de siguranţă şi precauţie, declarându-i solemn lui Dănciulescu că „relaţiile dintre ei sunt unice" şi nu se vor repeta şi prelungi în cazul succesorului. Cu alte cuvinte, **a acceptat să lucreze numai pentru Dănciulescu**, ştiind că acesta se afla în misiune temporară la Londra şi că într-o zi va pleca definitiv.

De altfel, **între spionii de profesie şi agenţii cultivaţi de ei** (nu preluaţi) **există şi o dimensiune umană, afectivă**, de care, în teoria generală a spionajului, nu se prea ţine cont.

Între Dănciulescu, om de mare cultură, jovial, cu un neasemuit simţ al umorului, şi „Maharajah" s-au cimentat **autentice relaţii de prietenie, stimă şi preţuire reciprocă**. Se simţeau foarte bine unul în compania celuilalt. „Maharajahul" l-a servit pe prietenul său Dănciulescu, nu regimul „comunist" din România. Numai de pe asemenea poziţii de natură umană, şi nu ideologică, ofiţerii de informaţii din Armata României socialiste îşi puteau îndeplini misiunile de cercetare strategică.*

---

* **N. edit.**: Specific pentru marii spioni ! Toţi cei care au fost recrutaţi de Mihai Caraman au declarat ulterior că nu au nici o remuşcare, era un om extraordinar ! Femei şi... bărbaţi.

„Tandemul" Dănciulescu-Gârz – model pentru... 007 ?

După plecarea de la post a col. Dănciulescu am continuat să-l invit pe „Maharajah" la recepțiile oferite de către oficiul diplomatic al României la Londra, ridicat din anul 1964 la rang de ambasadă, cu ocazia Zilei Naționale și a Zilei Armatei. Îmi era ușor să fac acest lucru, deoarece, fiind cavaler al Ordinului „Crucea Victoria", figura pe lista oficială de protocol a Ministerului Apărării.

Tot **din 1964, diplomaților români de la Londra le-au fost ridicate restricțiile în deplasarea pe teritoriul Marii Britanii**.

La una dintre recepții l-am întrebat, stăpânit de emoție și curiozitate, ce trebuie să facă un militar britanic pentru a merita să fie distins cu Ordinul „Crucea Victoriei". Acesta mi-a răspuns hâtru: *„Să fie nebun sau mort "*.

Deși l-am mai vizitat pe „Maharajah" până la plecarea mea definitivă din Marea Britanie în 1965, **relațiile cu acesta s-au limitat doar la împrumutul unor cărți și studii cu tematică militară accesibile marelui public și nimic altceva**. Diferența de vârstă și poziție socială dintre noi era prea mare pentru a-mi permite să mă „obrăznicesc". Cei doi buni prieteni „George" și „Maharajahul" se află de ani buni în lumea umbrelor, dar în niciun caz în Rai. Ei au avut Raiul lor pe Pământ...

„Tandemul" Dănciulescu-Gârz care **a operat în Marea Britanie**, în numele intereselor Armatei României, **nu fără succese**, se compunea dintr-un vârstnic care „știa" și un tânăr care „putea", adică formula optimă ce-i lipsește atât de mult societății românești postdecembriste, preocupată să se debaraseze de „bătrâni". De aici ni se trag toate dezastrele.

„Maharajahul" a constituit doar un capitol din acțiunile derulate în comun pe seama „Leului britanic".

Au existat multe alte acțiuni care l-ar putea inspira pe un condeier talentat să scrie un adevărat roman, ceea ce nu este și cazul meu.

Sub influența unor deprinderi profesionale, le voi transmite cititorilor mei doar sinteze de maximă concentrare asupra unora dintre aceste acțiuni, care își găsesc acoperire în arhivele secrete ale Direcției Informații.

Într-o zi, istorici autentici ar putea să aibă acces la acestea, dacă nu vor fi distruse ca „vestigii ale comunismului".

Motoarele IAR veneau de la... „Margareta"

În situația în care, încă din anii '60, România aspira să-și construiască o industrie proprie de apărare, drept condiție fundamentală a consolidării independenței sale față de Moscova, **misiunile ataşaților militari s-au extins şi asupra domeniului tehnico-ştiințific**. În cazul Marii Britanii, printre altele, o atenție specială a fost acordată **domeniului aviației**.

Calitatea de membri ai „Aero Clubului" ne-a permis accesul la **Biblioteca Ministerului Aviației**, în care funcționa și un departament de documentare tehnică.

Ofensiv şi fermecător, **col. Dănciulescu a reuşit, în timp relativ scurt, să se facă plăcut de şefa acestui departament**. Era vorba de o doamnă în adevăratul sens al termenului, trecută de 40 ani, dar admirabilă, divorțată şi fără copii. Era o brunetă cu ochii albaştri, super-elegantă, cu studii superioare la Oxford şi, mai ales, **cu vaste relații în mediile de afaceri ale industriei aeronautice din Marea Britanie**.

Inspirați de aerul ei princiar i-am acordat pseudonimul ***„Margareta"***, mai ales că biroul nostru se afla într-o clădire situată în imediata vecinătate a Palatului prințesei Margareta, sora reginei Elisabeta a II-a a Marii Britanii. Atât în perioada cât am lucrat împreună, cât şi după plecarea de la post a col. Dănciulescu, „Margareta" a fost, pentru noi sau mai exact pentru interesele României, **o adevărată mină de aur**.

În mod sistematic, ilustra „Lady" **ne-a pus la dispoziție o vastă documentație tehnică din domeniul construcției de motoare de avion, cu accent pe cele produse de marele concern *Rolls Royce*.**

Atunci când România s-a decis să contracteze cumpărarea unor tipuri de motoare de avion din Marea Britanie, în anii '70, a făcut acest lucru în deplină cunoştință de cauză. Din gama motoarelor reactive de avioane, în legătură cu care se dispunea de o bogată documentație obținută cu sprijinul „Margaretei" au fost selecționate şi cumpărate motoarele ***„Viper"*** şi ***„Spey"***, produse de Rolls Royce.

Tot prin intermediul „Margaretei" obțineam biletele cu regim special de intrare la marea expoziție aeronautică, electronică şi de armament de la Farnborough pentru primele trei zile, destinate exclusiv oamenilor de afaceri, când se puteau obține documentații tehnice de interes, de cea mai ridicată valoare, dacă ştiai să cauți.

Pentru serviciile prestate, pe „Margareta" o „recompensam", de regulă, prin oferirea **celor mai scumpe parfumuri franțuzeşti, pe care le comandam la Paris** şi le obțineam cu scutire de taxe vamale, bucurându-ne de privilegii diplomatice.

În câteva rânduri, în week-end, „Margareta" a fost **invitata col. Dănciulescu la dineuri selecte**, atât la „Clubul Aero", cât şi la localurile de lux ale Londrei. Dacă aceste dineuri s-au încheiat şi cu „discuții cu capul pe pernă", după modelul agentului 007 - James Bond, creat de scriitorul-spion Ian Fleming (1908-1964) nu dispun de informații.

Cert este faptul că, o bună parte a perioadei în care am lucrat împreună, şeful meu Dănciulescu a fost singur la post. Pe de altă parte, „Margareta" era prea versată ca femeie din înalta societate şi prea sexy, ca să poată fi uşor „evitată".

După plecarea lui Dănciulescu am continuat relațiile de colaborare cu „Margareta", prezentându-i-o şi noului ataşat militar, dar cu efecte minime, acesta neştiind limba engleză.

Nu poți cuceri o femeie de clasă cu ajutorul translatorului...

Capitolul VI

AXA WASHINGTON-LONDRA – SPIONAJ TOTAL PENTRU BUCUREŞTI !

La Academia Trupelor de Uscat, spionii români voiau să învețe...

Într-o activitate atât de sensibilă, de periculoasă şi de minuțios elaborată cum este spionajul, **niciodată nu trebuie exclus rolul întâmplării**. Aceasta poate contribui la obținerea unor succese strălucite sau poate conduce la prăbuşiri dramatice. Într-una din acțiunile noastre de anvergură de la Londra, din **vara** anului **1962**, întâmplarea ne-a favorizat.

Într-o sâmbătă, zi binecuvântată de week-end, **la celebra Academie a Trupelor de Uscat de la Camberley a avut loc un concurs de călărie la care avea acces şi marele public**. Ştirea am aflat-o dintr-un ziar londonez. Col. Dănciulescu a hotărât că o asemenea ocazie nu poate fi ratată, mai ales că **acest obiectiv se afla de multă vreme în atenția noastră**. Ca atare, **am părăsit clandestin Londra** şi, la timpul potrivit, împreună cu marele public, am intrat în incinta Academiei.

După ce am asistat la câteva curse am luat în studiu clădirile academiei şi destinația lor. **Ne interesa pavilionul de învățământ, convinşi fiind că acolo trebuie să existe cursuri şi manuale militare de specialitate.** Nu ne-am înşelat. Pătrunderea în pavilion nu a fost o problemă, deoarece era vizitat şi de alți „civili", rude ale studenților Academiei.

Nu fără teamă şi nu fără emoții generatoare de transpirație rece pe şira spinării **am ajuns în zona sălilor de specialitate**. Dacă ne-ar fi întrebat cineva ce căutăm acolo, legenda noastră era una trivială: căutăm o „toaletă" sau o sursă de apă, deoarece, pe unul din noi „îl durea capul", iar ca „dovadă" țineam în mână o pastilă. Nu ne-a întrebat nimeni nimic, deoarece nu ne deosebeam cu nimic de marele public.

Am intrat într-una din săli, intitulată *„Arme generale".* Ne aflam într-o misiune tipică de **sustragere de materiale informative** dintr-un obiectiv militar, în care **eram versați**. Nu era prima dată.

În asemenea situații, cel care opera, adică vârful de lance era Dănciulescu iar **eu asiguram paza şi protecția**. Acesta a fost modul prin care şeful meu mă ferea de pericolul unei căderi premature, fiind la începutul primei mele misiuni în străinătate.

M-a convins că era un **ofițer de informații de mare clasă, dar şi un om de mare suflet şi caracter**. Merita să te bați alături de el.

Pătrunderea într-un obiectiv militar, în scopul sustragerii unor materiale informative este **o acțiune cu un înalt grad de periculozitate** şi nu poate fi executată oricând şi oriunde.

Datorită situației locale contrainformative, cu sisteme de gardă puternice, cu documentele păstrate în birouri cu grilaje de fier şi, mai ales, cu excluderea accesului civililor în incinta unităților, **în România şi în celelalte state membre ale Tratatului de la Varşovia, asemenea**

acțiuni ar fi fost adevărate sinucideri. Nu şi în Marea Britanie, o „societate deschisă" şi puternic tradiționalistă.

Col. Dănciulescu – specialist în sustrageri de secrete militare

În Marea Britanie nu există o zi specială a Forțelor Armate, cum este ziua de 25 octombrie* în România. **Există, în schimb, vechi şi puternice tradiții de sărbătorire, cu mare fast, a zilei în care a luat ființă unitatea militară**, mai ales la eşalonul regiment şi similarele acestuia, din toate categoriile de forțe ale armatei. Acea zi, popularizată prin mass-media locală şi națională este declarată ***„Zi deschisă"* pentru marele public**. Sunt expuse vederii armamentul şi tehnica militară din înzestrarea unității (terestră, aeriană sau navală) şi, în paralel cu o seamă de manifestări cultural-artistice, au loc **şi exerciții tactice demonstrative**.

Vizitatorii, care apucă, pot servi masa la „cazanul trupei". **Ataşații militari acreditați la Londra sunt invitați rar la „zile deschise", de regulă, la aniversări jubiliare**, fiind supuşi unui program riguros şi **supravegheați**, nefiind lăsați de capul lor. De pe urma unor astfel de vizite, te alegeai cu **puține informații**. Col. Dănciulescu şi cu mine ne luam libertatea şi ne asumam riscurile de rigoare, participând neinvitați şi incognito la aceste minunate „zile deschise" ale Armatei Marii Britanii.

Pătrunderile ilegale în obiectivele militare din țările studiate de către Direcția Informații a Marelui Stat Major erau formal interzise. Exista însă o „înțelegere" față de acest mod de operare, atunci când un ofițer operativ recurgea la el, pe cont propriu, pe răspundere proprie, fără o aprobare expresă din partea Centrului.

Foarte puțini ofițeri operativi au recurs însă la metoda pătrunderilor ilegale. În cazul colonelului Dănciulescu, acesta era însă procedeul de bază, mai ales pe timpul misiunilor sale din S.U.A. şi Marea Britanie. Nu şi în U.R.S.S., unde a trebuit să se „cumințească" şi să inventeze procedee operabile într-o „societate ermetică".

Dumnezeu îi ocroteşte pe copii, pe bețivi şi pe spionii curajoşi. Nimeni nu va şti vreodată câte pătrunderi ilegale cu sustragere de materiale informative a executat **col. Dănciulescu**, în cei aproape **8 ani** cât a lucrat în S.U.A. şi Marea Britanie. Se ştie însă, cu absolută precizie, că **a sustras o cantitate mare de materiale militare secrete şi nu a fost prins niciodată**.

Dănciulescu-Gârz adunau secrete... cu roaba

Aceasta este viziunea generală în care trebuie înțeleasă şi pătrunderea noastră la Academia Camberley din vara anului 1962. Adică ilegală, fără aprobarea autorităților din țară şi pe răspunderea noastră.

Dacă am fi fost prinşi am fi fost declarați *„persona non grata"*, cu obligația de a părăsi teritoriul Marii Britanii în trei zile, iar la

---

* **N. edit.:** Data când, în 1944, nemții au fost alungați din țară. „Întâmplător", de ziua regelui Mihai...

Bucureşti ar fi urmat un vot de blam pentru o acţiune „fără aprobarea Centrului" şi mutarea la o unitare militară, eventual, cât mai departe de Bucureşti. În caz de succes, toată lumea era fericită, iar **şefii ierarhici trăgeau maximum de foloase.** Spionii au fost sunt şi vor rămâne, până la trecerea veacurilor, oameni de sacrificiu...

Pentru ca o acţiune de sustragere să fie încununată de succes este imperativ necesar **să se aleagă momentul potrivit, iar execuţia să fie fulgerătoare** pe cât posibil, de ordinul câtorva **zeci de secunde**. Aceasta presupune o atentă studiere a situaţiei concrete din obiectivul de atac şi exploatarea, de multe ori spontană, a momentului favorabil.

În cazul expoziţiilor deschise de armament şi tehnică militară, **metoda ca unul să-l ţină de vorbă pe prezentatorul exponatului, iar celălalt să opereze, eventual, sustrăgând cartea tehnică, am utilizat-o frecvent**. Nimic senzaţional. Metoda este folosită şi de şuţii de cartier din zilele noastre. Aşa s-au derulat lucrurile la Academia de la Camberley. Dănciulescu a fost pe post de şut, iar eu pe post de „security".

Pe timpul cât se operează, nu-ţi poţi permite să faci o selecţie riguroasă. Te uiţi, cu precădere, la caracterul materialului tipărit, respectiv *„strict-secret"*, *„secret"* sau cel puţin *„confidenţial"* şi mai puţin la titluri. Abia când ai ajuns în interiorul ambasadei, în propriul birou, mulţumind Cerului că ai scăpat, îţi poţi permite să analizezi cu ce te-ai ales.

De la Camberley ne-am ales cu un număr de materiale „confidenţiale" de învăţământ din domeniul transmisiunilor, al armei chimice şi al armei geniului. Printre acestea a fost sustras **şi un volum** intitulat ***„Memorator de cunoaştere a armatelor U.R.S.S. şi statelor membre ale Tratatului de la Varşovia"***, cu caracter ***„secret"***.

Răsfoindu-l amuzat, Dănciulescu s-a arătat dezamăgit că nu a pus mâna pe ceva „cu adevărat valoros" despre armata britanică sau armatele statelor membre în N.A.T.O. L-a aruncat spre mine cu remarca plină de ironie că *„n-am ajuns să ne înveţe englezii cum sunt organizate şi înzestrate armatele statelor socialiste"*. Nu pentru asta ne găseam noi la Londra. Iniţial, am gândit şi eu la fel ca şeful meu, care se îndoia de utilitatea trimiterii în ţară a „Memoratorului".

Am întocmit ***„note de prezentare"***, în vederea trimiterii lor la Bucureşti, cu primul curier diplomatic, semnate de col. Dănciulescu. Am studiat cu multă atenţie „memoratorul" în volum de circa **600 de pagini** şi, instinctiv, mi-am dat seama că era vorba de ceva cu totul ieşit din comun.

Acest „Memorator" înmagazina o uriaşă cantitate de informaţii de natură strategică, operativă şi tactică, precum şi date de cunoaştere a tuturor tipurilor de armament, mai ales din înzestrarea Armatei Roşii, de la pistolet până la racheta balistică internaţională. Din capitolul introductiv rezulta că „Memoratorul" era **rezultatul „cooperării fructuoase" a tuturor serviciilor de spionaj militar din statele membre în N.A.T.O. şi purta girul Comandamentului Suprem al acestei Alianţe.**

Cea mai mare „captură" a Tratatului de la Varşovia !

Nici după ce am pus în evidenţă aceste elemente, col. Dănciulescu nu părea convins că facem un lucru bun trimiţându-l în ţară. A

mers până acolo, încât mi-a sugerat să-l introduc în curier, în nume personal. Am refuzat să fac acest lucru şi l-am convins să semneze *„Nota de prezentare"*.

La data respectivă, nici col. Dănciulescu şi nici eu nu înţelegeam că **„Memoratorul" în cauză avea să producă o adevărată explozie, nu atât la Bucureşti, cât mai ales la Moscova**. După sosirea la Bucureşti, şeful Direcţiei Informaţii de atunci, **generalul-locotenent Popa Constantin, l-a trimis imediat la Moscova, sub semnătura ministrului Apărării, general-colonel Leontin Sălăjan**. Cei care şi-au dat seama că „Memoratorul" prezenta o valoare imensă au fost analiştii ruşi din cadrul G.R.U. (Direcţia Generală de Informaţii a Armatei Roşii).

A şti tot ce ştiu inamicii potenţiali, din punct de vedere militar, despre ţara ta şi ţările aliate, fără ca aceştia să fie conştienţi de acest lucru, constituie una dintre cele mai înalte culmi la care poate aspira un serviciu de spionaj. În vara anului 1962, col. Dănciulescu şi asistentul său, cei care total întâmplător au intrat în posesia „Memoratorului" erau departe de a percepe acest adevăr.

În realitate, fără să-şi dea seama, **col. Dănciulescu atinsese cea mai înaltă culme a întregii sale cariere de ofiţer de informaţii.**

Evenimentele legate de „Memorator" s-au derulat într-un tempo accelerat şi cu efecte surprinzătoare. **Şeful G.R.U.**, generalul-colonel I.A. Serov, **l-a informat pe ministrul Apărării al U.R.S.S.**, mareşalul Rodion Malinovski, **în legătură cu colosala captură făcută de români** şi avantajele pe care aceasta le reprezintă pentru Armata Roşie şi, în general, pentru Tratatul de la Varşovia.

Impresionat, mareşalul Malinovski i-a trimis o scrisoare personală de mulţumire ministrului Apărării României, generalul Leontin Sălăjan.

În context se menţiona că *„Memoratorul de cunoaştere a armatelor U.R.S.S. şi statelor membre ale Tratatului de la Varşovia"* constituia **cea mai valoroasă captură realizată de un serviciu de informaţii al unei ţări socialiste**, la vremea respectivă.

Un *„Memorator"* de cunoaştere a armatelor lumii socialiste est-europene de amploarea celui sustras de la Academia Camberley s-a **realizat în decursul multor ani**, cu mari eforturi şi riscuri, de către serviciile militare de spionaj din Occident şi **cu cheltuieli de ordinul sutelor de milioane de dolari**. Comandanţii şi ofiţerii de stat-major de la eşaloanele superioare, atât din Est, cât şi din Vest, ştiu foarte bine că planurile de operaţii ale statelor-majore generale se întocmesc pe baza informaţiilor cuprinse în astfel de Memoratoare.

Şi în Armata României exista un *„Memorator de cunoaştere a armatelor statelor membre în N.A.T.O."*, realizat cu eforturile colective ale serviciilor militare de spionaj ale Tratatului de la Varşovia.

NATO – un nou K.O. românesc !

Atunci când un astfel de „Memorator" cade în mâinile părţii adverse, aceasta poate lua măsuri de contracarare. Ştiind ce ştie Occidentul despre Armata Roşie şi celelalte armate socialiste, ruşii au putut iniţia ample măsuri de reorganizare şi restructurare în aceste

armate, precum şi în domeniul proiectării şi fabricării de noi tipuri de armamente şi tehnică militară.

În acest fel, *„Memoratorul de cunoaştere a armatelor Tratatului de la Varşovia"*, dintr-o sursă de informare, devenea o sursă de dezinformare, iar serviciile occidentale de spionaj erau obligate să o ia de la început pentru a aduce la zi „memoratorul", cu alte cheltuieli uriaşe.

Într-un cuvânt, în vara anului 1962, ruşii au avut toate motivele din lume să le mulţumească românilor.

În cursul celui de-al doilea război mondial, mareşalul Rodion Malinovski, semnatarul scrisorii de mulţumire adresată generalului-colonel Leontin Sălăjan a comandat Frontul II Ucrainean. Acest Front, împreună cu Frontul III Ucrainean, comandat de mareşalul Feodor Tolbukin, în perioada 20-29 august 1944 au derulat marea operaţie strategică de la Iaşi-Chişinău care a avut ca rezultat scoaterea României din războiul purtat alături de Germania celui de-al treilea Reich.

Nu cred că mareşalul Rodion Malinovski, ale cărui trupe au ocupat România în perioada august-octombrie 1944, i-a iubit vreodată pe români. Dacă totuşi a semnat acea scrisoare, **înseamnă că serviciul adus armatei sovietice** de către Direcţia Informaţii a Armatei României prin fapta col. Dănciulescu **a fost într-adevăr mare**.

Drept răsplată, **col. G. Dănciulescu** a fost chemat la Bucureşti, felicitat, recompensat cu un salariu în valută şi **distins cu *„Ordinul Steaua R.S. România"***. După înapoierea definitivă de la postul Londra, col. G. Dănciulescu a fost **înaintat la gradul de general-maior**.

În ceea ce mă priveşte, m-am ales şi eu cu ceva. **Am fost înaintat la gradul de căpitan, în mod „excepţional"** (visul de aur al oricărui tânăr „dorobanţ") **cu doi ani înainte de termen**. Am fost extraordinar de încântat. Şi după 45 ani de la eveniment, când am trecut de vârsta de 72 ani, tot mă mândresc cu acest lucru...

Industria de apărare a României – opera spionilor

În cursul anului 1962, col. G. Dănciulescu a mai dat câteva lovituri spectaculoase, despre care, dacă nu voi scrie eu, ca martor la faţa locului, nu va scrie nimeni.

De pe poziţia sa de decan al Asociaţiei Ataşaţilor Militari acreditaţi la Londra, col. Dănciulescu **şi-a creat şi dezvoltat relaţii puternice cu ataşaţii militari din Lumea a 3-a şi din Commonwealth-ul britanic, ale căror ţări importau armament şi tehnică militară din Marea Britanie.**

Constatând că armamentul respectiv era expediat, de regulă, cu navele de transport iar documentaţia aferentă era expediată prin intermediul ambasadelor statelor respective, sub formă de curieri diplomatici, pentru o cât mai deplină „siguranţă", **col. Dănciulescu a reuşit să „convingă" câţiva dintre ataşaţii militari ai acestor state să-i împrumute, pentru câteva ore sau chiar zile, astfel de documentaţii**, spre a le studia, în vederea „lansării" şi de către România a unor eventuale „comenzi".

Pe această cale au putut fi **copiate zeci de cărţi tehnice de întreţinere şi exploatare a unor piese de artilerie, blindate, mitra-**

liere de toate calibrele, tunuri şi rachete de bord pentru aviaţie, maşini de luptă etc. Se ştie că asemenea cărţi tehnice sunt **secrete** şi conţin o descriere detaliată de construcţie şi exploatare a sistemelor respective de arme.

În cursul anului **1962**, au fost **trimise în ţară peste 600 de filme cu astfel de materiale militare tehnice**, fără a fi lăudaţi sau recompensaţi. În fond, ne îndeplineam atribuţiile funcţionale, pentru care eram plătiţi în lire sterline.

În toţi cei 45 ani ai epocii Războiului Rece, **informaţiile din domeniul tehnico-militar au ocupat un loc de prim ordin în planurile de căutare ale Direcţiei Informaţii din Marele Stat Major.** Ofiţerii de informaţii cu misiuni operative trimişi în Occident, sub diferite acoperiri, inclusiv un mare număr de ingineri militari s-au achitat cu cinste de această sarcină. Fără aportul lor, nevăzut şi neapreciat de nimeni, **crearea şi dezvoltarea industriei de apărare a României ar fi fost imposibilă.**

S-au remarcat, în mod cu totul deosebit, ofiţerii operativi, ataşaţi militari sau sub alte acoperiri, de la „şoferi" până la şefi de agenţii economice, de agenţii şi reprezentanţe turistice sau de trimişi ai TAROM etc, care au îndeplinit misiuni în ţări precum Germania, Franţa, Italia, Marea Britanie, Suedia şi Elveţia. **Imense cantităţi de informaţii tehnico-militare au fost obţinute în mod constant şi din S.U.A.**

Condus de col. Gârz, col. N. Călin... a devalizat SUA !

Folosesc acest prilej pentru a evoca **extraordinara activitate desfăşurată în S.U.A., timp de 9 ani, de către col. Nicolae Călin, o adevărată legendă a spionajului militar postbelic românesc.** Nutresc convingerea că, în perioada cât a funcţionat ca ataşat militar aero şi naval al României la Washington, col. Nicolae Călin **a scos din S.U.A. o cantitate mult mai mare şi mai valoroasă de informaţii militare şi tehnico-militare decât cele puse la dispoziţia S.U.A. de către trădătorul Mihai Pacepa în cei aproape 30 ani cât a slujit ca agent al C.I.A.**

Acest adevăr nici nu trebuie demonstrat, ţinând cont de decalajul uriaş în ceea ce priveşte potenţialul informativ din România şi cel din SUA.

Ca unul care am condus, în mod nemijlocit, activitatea de culegere de informaţii în S.U.A., pe timpul prezenţei la postul Washington a col. Nicolae Călin, îi pot asigura pe cititorii mei că România nu a pierdut „războiul inteligenţelor" cu S.U.A., în ciuda propagandei psihologice desfăşurată de către C.I.A. în jurul performanţelor generalului trădător Mihai Pacepa.

Din nefericire, toate acestea nu i le mai pot spune şi colonelului Nicolae Călin. El a trecut în lumea umbrelor, mai degrabă ca un anonim decât ca un erou, aşa cum ar fi meritat.

„Erou" a devenit trădătorul M. Pacepa, motiv pentru care mulţi veterani ai serviciilor de informaţii, patrioţi adevăraţi uitaţi şi abandonaţi de către Patria-Mamă au inimile pline de durere.

Col. Dănciulescu – „Terminator" la Washington şi Londra...

Plecarea intempestivă de la postul Londra a col. G. Dănciulescu a fost precedată de o perioadă de relaţii deosebit de tensionate dintre acesta şi Serviciul de Contraspionaj britanic din cadrul M.I.5. În a doua jumătate a anului 1962, **în mod sistematic, oficialităţile militare engleze** cu care col. Dănciulescu se întâlnea, la diferite manifestări protocolar-diplomatice, **îl întrebau**, printre altele, „de cât timp se află la Londra" şi ***„când se aşteaptă să-i vină înlocuitorul".***

Caracterul provocator al unor asemenea întrebări era evident. Unui reprezentat diplomatic străin de rang înalt cum este ataşatul militar nu i se pun asemenea întrebări, decât atunci când vrei să-i transmiţi **mesajul că a devenit indezirabil pentru autorităţile ţării respective.**

Cel mai grav act împotriva col. Dănciulescu a fost comis la începutul lunii **decembrie 1962**. Acesta a constat în **invitarea lui la Secţia Relaţii Externe a Ministerului Apărării**, ocazie cu care col. Medlen, şeful Secţiei, i-a spus, textual, următoarele:

„Domnule colonel, ***la cererea noastră, autorităţile militare americane ne-au trimis dosarul privind activităţile dvs. pe teritoriul S.U.A.****, pe timpul când aţi deţinut funcţia de ataşat militar al României la Washington.* ***Conţinutul acestui dosar constituie pentru noi un serios motiv de îngrijorare. Bine că sunteţi la sfârşitul misiunii."***

Analizând împreună zile şi nopţi acest „mesaj" din partea autorităţilor militare engleze, în spatele căruia se afla, de fapt, organul de contraspionaj M.I.5, am ajuns la concluzia că era vorba de **un ultim avertisment**. Dacă continua misiunea, mai mult ca sigur că **ar fi devenit ţinta unei grave provocări**, în urma căreia putea fi declarat *„persona non grata"*.

Argumentele noastre în lumina acestei concluzii **au convins autorităţile de la Bucureşti, care au decis asupra încheierii misiunii col. Dănciulescu în Marea Britanie.**

Plecarea de la Londra a col. G. Dănciulescu a avut loc pe timpul vacanţei de iarnă a autorităţilor britanice, prilejuită de sărbătorile Crăciunului şi Anului Nou. Am anunţat acest lucru printr-o scrisoare adresată ministrului Apărării al Marii Britanii, semnată de către şeful misiunii diplomatice, invocând „motive de sănătate", după plecarea ataşatului militar.

Londra – teribila şcoală de spionaj

Încetarea misiunii la Londra a col. G. Dănciulescu, sub ameninţarea represaliilor contraspionajului britanic a constituit o mare pierdere pentru Direcţia Informaţii a Marelui Stat Major. Perioada de glorie a Biroului ataşatului militar al României la Londra se încheia.

Cei doi ani pe care i-am lucrat sub comanda col. Dănciulescu, un adevărat as al spionajului militar românesc postbelic, m-au marcat pentru tot restul vieţii şi activităţii mele ca ofiţer de informaţii.

După cum singur a declarat şi consemnat în notarea mea de serviciu, sesizând în mine un tânăr la început de carieră, dornic de afirmare, perfect cunoscător al limbii engleze, temeinic pregătit din punct

de vedere teoretic, bun în mânuirea condeiului, iar peste toate acestea şi capabil să-şi stăpânească sentimentul fricii, **m-a angajat, fără rezerve, în toate acţiunile sale operative din Londra şi de pe teritoriul Marii Britanii. A fost cea mai bună, dar şi cea mai riscantă şi mai înfricoşătoare şcoală prin care aş fi putut trece vreodată.**

Ilustrul meu dascăl a plecat de la Londra în mod nefiresc, pe uşa din spate, luându-i-se dreptul la ceremonialul oficial pe care l-ar fi meritat.

Noul ataşat militar, col. George Popa, a sosit la postul Londra peste aproximativ un an. În mod normal, potrivit standardelor internaţionale, mai ales în marile capitale ale lumii, **noul ataşat militar trebuia să sosească la post înainte de plecarea celui vechi.** Urma o perioadă de vizite de prezentare-plecare ale celor doi ataşaţi militari la autorităţile militare ale ţării gazdă, precum şi la toţi ataşaţii militari ai statelor cu care România întreţinea relaţii diplomatice. Punctul culminant al procesului de predare-primire urma să-l constituie recepţia de prezentare-plecare a celor doi ataşaţi militari, patronată de şeful misiunii diplomatice.

Cum să faci un spion din... şofer

Această perioadă, care poate dura **o lună** sau chiar mai mult este **benefică**, deoarece noul ataşat militar poate prelua, în mod nemijlocit, sursele şi relaţiile de muncă de la vechiul ataşat militar şi poate împrumuta din experienţa predecesorului.

Pe de altă parte, **în perioada de predare-primire, cei doi ataşaţi militari, de regulă, fac obiectul unei puternice supravegheri din partea organului de contraspionaj autohton**, preocupat să depisteze sursele de informaţii şi relaţiile operative care fac obiectul predării-primirii.

În cazul celor doi ataşaţi militari de la Londra, col. G. Dănciulescu şi col. G. Popa, acest proces a lipsit. **Toate problemele Biroului Ataşatului Militar român la Londra mi-au fost lăsate mie în sarcină**, iar eu le-am predat (un fel de a zice) noului ataşat militar într-o perioadă de timp mult mai îndelungată.

În realitate, **col. G. Popa**, care **vorbea doar limba rusă** a luat mai mult la cunoştinţă de sursele informative şi relaţiile operative ale col. G. Dănciulescu, decât să le ia în primire. Ca atare, **mi le-a lăsat, în continuare, în sarcină, lăsându-mi o totală libertate de acţiune.** Timp de aproape **2 ani**, am făcut, cu eforturi extraordinare, tot ce mi-a stat în putinţă pentru ca barca postului să nu se scufunde.

La acţiunile din teren de natură informativă şi operativă m-am sprijinit pe „şoferul" ataşatului militar, căpitan din trupele de paraşutişti, care cunoştea limba engleză în mod corespunzător. „Şoferul" a venit la postul Londra odată cu col. G. Popa, aşa că introducerea lui în munca practică de culegere de informaţii a cerut timp. Fiind un ofiţer deosebit de înzestrat, ambiţios şi **de un curaj ieşit din comun** (ca toţi paraşutiştii) a făcut progrese rapide.

Pentru faptul că **a lucrat sub acoperire**, mă abţin să-i dezvălui adevărata identitate. Acolo era „şoferul" Ion Popescu. **După plecarea mea de la post în 1965, „şoferul" a preluat majoritatea sarcinilor şi s-a descurcat bine.** Până la terminarea misiunii a făcut progrese în cunoaşterea limbii engleze şi col. G. Popa.

Ataşatul militar la Londra vorbea... doar rusa

Cu toate că nu a strălucit la Londra, **col. George Popa a fost totuşi o personalitate de prim rang în rândul ataşaţilor militari ai României** din epoca socialistă şi a Războiului Rece. El şi-a cucerit cununa de lauri pe timp cât a funcţionat ca ataşat militar al României la Moscova.

Fiind absolvent al Şcolii de Ofiţeri de Artilerie de Coastă de la Leningrad (Sankt Petersburg), **col. G. Popa vorbea limba rusă la un nivel atât de ridicat, încât a reuşit să se confunde perfect cu mediul rusesc.** Având şi o figură de slav, pe timpul prezenţei sale pe teritoriul fostei U.R.S.S. a fost de multe ori în situaţii când, pur şi simplu, **nu era crezut că nu este rus.**

În discuţiile pe care le-am purtat împreună, timp de aproape doi ani, am reuşit să-l cunosc (şi să mă cunoască), fapt pentru care mă simt îndrituit, chiar şi după 40 ani, să-i schiţez portretul şi să-i pun în lumină performanţele.

În perioada **1959-1961**, în calitate de **ataşat militar al României la Moscova**, col. George Popa **a înscris pagini de legendă**. A fost în mod cert cel mai strălucit ofiţer de informaţii român care a operat vreodată în spaţiul închis şi extrem de ostil din fosta U.R.S.S.

Din punct de vedere al regimului contrainformativ, **ruşii n-au făcut niciodată deosebiri între aliaţi şi adversari.** La fel au procedat şi procedează şi americanii, ceea ce mi se pare firesc.

Aparent, relaţiile dintre state sunt promovate de către diplomaţia oficială. În realitate, aceste relaţii sunt reglementate prin intermediul diplomaţiei secrete.

Diplomaţia oficială, încărcată de fast, de declaraţii ce abundă în valori de „moralitate şi legalitate", în reuniri şi recepţii fastuoase, ai cărei purtători sunt şefii de stat şi de guvern şi oficiile diplomatice cu rang de ambasade este o imensă şaradă, o înşelătorie bine regizată şi cosmetizată, în care, din păcate, imensa majoritate a oamenilor Planetei cred.

Diplomaţia secretă – adevăratul Minister de Externe

Diplomaţia secretă, care se ascunde în spatele diplomaţiei oficiale este adevărata instituţie care, printr-o luptă necruţătoare, printr-o confruntare dură, în care părţile angajate recurg la toate formele de luptă subterană, imaginabile şi inimaginabile este cea care **stă, în mod real, de mii de ani, la baza relaţiilor dintre state şi civilizaţii.**

Purtătorii diplomaţiei secrete nu sunt nici oamenii politici şi nici funcţionarii ministerelor de Externe, ci **spionii de profesie**, elementele de elită ale serviciilor secrete de spionaj. Acestea sunt însă foarte greu de identificat. Ei nu apar pe ecrane, nu fac declaraţii şi se feresc ca de foc de mass-media. Aceştia se angajează în „acţiuni acoperite" ce nu respectă nici un fel de limite legale.

A cere „transparenţă" serviciilor secrete, a le încorseta în „prevederi legale" şi a le supune controalelor unor comisii parlamentare de neavizaţi înseamnă a le asasina şi scoate din funcţiune...

Pretențiile oficiale ale Washingtonului potrivit cărora serviciile secrete ale S.U.A. operează „conform legilor" şi se află sub un „sever control" din partea Congresului american sunt **cele mai mari minciuni** ce s-au spus vreodată sub soare. Toate acestea sunt un paravan, o perdea de fum, pentru manevrarea şi imbecilizarea opiniei publice interne şi internaționale.

În realitate, **serviciile secrete americane**, precum şi cele ale tuturor statelor lumii care se respectă, **nu se conduc decât după „legile proprii", adică fără nicio lege.** A cere unui serviciu secret, fie el de spionaj sau de securitate, să respecte legile şi să fie „transparent" este tot atât de realizabil pe cât le-ai cere lupilor să devină erbivori...

Naivii politicieni din România, mai ales din Parlament, vorbesc ziua în amiaza mare, în auzul tuturor, despre nevoia de „transparență" şi de control parlamentar asupra serviciilor secrete din România, fără să-şi dea seama de enormitatea prostiilor pe care le spun. Săraci cu duhul, ei nu ştiu să facă deosebirea dintre aparențe şi realitate.

A asocia „transparența" cu secretul este cum ai asocia apa cu focul. Este **o imposibilitate şi, în final, o imensă aberație.**

„Ajutorul sovietic dezinteresat" – armament vechi şi revopsit

În perioadele ei de glorie din epoca Războiului Rece şi a totalitarismului, **Direcția Informații Militare din Marele Stat Major al Armatei României s-a comportat ca un veritabil instrument al diplomației secrete întru apărarea şi promovarea intereselor naționale.** Acțiunile de diplomație secretă în care a fost angajat serviciul de spionaj al Armatei au fost multiple, ele putând face obiectul unei istorii scrise voluminoase. Unele dintre acestea au fost prezentate în cărțile mele anterioare.

În cazul de față şi legat de numele col. George Popa, voi prezenta cititorilor mei, în premieră absolută, rolul Direcției Informații a Armatei, în contextul acțiunilor de diplomație secretă în relațiile cu fosta URSS.

Este vorba de **anii '50**, nu de anul 2006, când cei ce se bat astăzi cu pumnii în piept, afişându-şi „anticomunismul şi antisovietismul" de paradă, în marea lor majoritate, nici nu existau.

Prima instituție din România care a sesizat natura găunoasă şi păguboasă a sloganurilor acelor vremuri, printre care de bază erau *„prietenia de nezdruncinat dintre U.R.S.S. şi R.P.R."* şi *„ajutorul sovietic dezinteresat"* **şi care a luat poziție față de acestea, informându-l personal pe Gh. Gheorghiu Dej**, conducătorul României din acele vremuri **a fost Direcția Informații din Marele Stat Major.**

În plan militar, vârful de lance al acestor acțiuni a fost **col. George Popa**, în calitatea sa de ataşat militar, aero şi naval la Moscova.

În baza unor informații beton, verificate din cele mai sigure surse, **col. G. Popa a demonstrat că U.R.S.S. vindea României armament învechit, întrebuințat şi uzat din anii celui de-al doilea război mondial, la prețuri de „armament nou".**

Tancurile şi piesele de artilerie, cu un înalt grad de uzură erau recondiționate sumar, li se schimbau seriile şi anul de fabricație, erau

revopsite şi introduse în acte de export ca şi cum ar fi ieşit de pe banda de fabricaţie, apoi date la export. La fel s-a procedat şi cu avioanele de luptă clasice, cu staţiile de radio emisie-recepţie şi, în general, cu toate materialele militare livrate Armatei României.

Ca elev al Şcolii Militare de Ofiţeri „Nicolae Bălcescu" din Sibiu, provenit din Liceul Militar „Dimitrie Cantemir", atât eu, cât şi ceilalţi 160 de colegi de-ai mei* am rămas stupefiaţi când ni s-au pus în mână **puştile ruseşti *Musinagan*, fabricate în anii '30**, ca „arme de luptă" **şi puştile de instrucţie** de aceeaşi marcă **fabricate înainte de războiul ruso-japonez din 1904-1905**, respectiv în secolul XIX, care **ne erau prezentate de către politruci drept *„cele mai moderne arme din lume"***, cu care *„soldatul sovietic a câştigat cel de-al doilea război mondial"*.

Eram noi tineri, dar nu eram şi idioţi să credem...

Pe de altă parte, era adevărat că tancul rusesc „**T-34-85**" a fost cel mai performant din cel de-al doilea război mondial, dar una erau tancurile care au străbătut prin luptă distanţa Stalingrad-Berlin, vândute României ca „noi", şi alta ar fi fost aceleaşi tancuri ieşite de pe banda de fabricaţie, pe care le plăteam la preţuri usturătoare dar nu le primeam.

Mareşalul Malinovski a făcut ce a zis Popa...

Prin telegramele cifrate şi rapoartele sale ultra-secrete, col. George Popa a demascat această afacere murdară. **Tot el a demascat condiţiile mizere de trai ale elevilor şi ofiţerilor români aflaţi în instituţiile de învăţământ din fosta U.R.S.S., pentru instruirea cărora, România plătea la sânge.**

Toate aceste murdării, şi multe altele, erau acoperite de propaganda oficială sovietică şi de către acoliţii URSS din România sub sloganul *„ajutorului sovietic dezinteresat"*.

Pe timpul unei vizite făcute ministrului Apărării al U.R.S.S., mareşalul Rodion Malinovski, de către col. G. Popa, la indicaţia expresă a lui Gh. Gheorghiu Dej, acesta a încercat, într-o manieră protocolară, deosebit de cântărită şi de politicoasă, **să-l informeze pe demnitarul sovietic asupra neregulilor de mai sus**, de natură să lezeze *„prietenia veşnică şi de nezdruncinat dintre România şi U.R.S.S."*

Luând cunoştinţă de cele prezentate de către ataşatul militar al României, **mareşalul Malinovski**, unul dintre eroii celui de-al doilea război mondial, ale cărui trupe au intrat în România în 1944, **s-a arătat „surprins", s-a înfuriat**, declarând că românii *„ar trebui să fie recunoscători U.R.S.S. pentru ajutorul frăţesc şi dezinteresat"* pe care îl primesc din partea U.R.S.S. şi nu să se plângă.

Cu tot tactul necesar, dar ferm, col. G. Popa i-a răspuns mareşalului Malinovski: *„Vă mulţumim pentru ajutor, dar vă informez că românii plătesc scump, şi până la ultima copeică pentru tot ce primesc. Ţara mea nu datorează nimic nimănui"*.

În încheierea vizitei, mareşalul Malinovski a promis că *„va da ordin să fie verificate"* cele prezentate de către col. Popa. Într-adevăr, în mod tacit, **în anii care au urmat, ruşii s-au abţinut să ne mai vândă armament învechit la preţuri de armament nou.**

---

* **N. edit.:** Printre care şi... Marin Sorescu.

Ruşii nu l-au iertat însă pe col. G. Popa. Pe căile diplomatice secrete, autorităților române le-a fost transmisă „sugestia" ca acesta **să fie retras de la post** înainte de termenul normal (4 ani) al misiunii sale la Moscova.

Dosarul voluminos, instrumentat de către col. G. Popa în anii cât a funcționat ca ataşat militar, aero şi naval al României la Moscova a constituit un instrument de bază în reorientarea politicii României față de U.R.S.S., de către Gh. Gheorghiu Dej şi cei apropiați lui. Acest lucru s-a înfăptuit **după retragerea trupelor ruseşti de pe teritoriul României**, începând cu anul **1958**, şi mai ales **după achitarea totală a datoriilor de război către U.R.S.S.**, realizată în **1962**.

Aceste elemente-cheie au făcut posibilă ***„Declarația de Independență a României din aprilie 1964"***, cu efecte extraordinare pentru poziția țării noastre în lume, în următoarele două decenii.

Dizidenții autentici erau în anii '50...

Se poate aprecia că, încă din anii '50, în România au existat „disidenți" autentici, pe care eu îi numesc patrioți, indiferent de convingerile lor politico-ideologice.

Pe mine personal, discuțiile îndelungate cu col. G. Popa m-au impresionat profund şi m-au ajutat să mă formez ca ofițer de informații devotat exclusiv intereselor României. Am mai învățat şi de la alții. Bunăoară, în formarea mea ca analist politico-militar am fost puternic influențat de scrierile lui **Walter Lipman**, jurnalist american, redactor-şef la *„New York Times"*, probabil, cel mai mare jurnalist al tuturor timpurilor, precum şi de opera istoricului american **William Shirer**, autorul celebrei cărți *„Creşterea şi descreşterea celui de-al III-lea Reich"*.

Din Marea Britanie, unde mi-am petrecut cei mai frumoşi şi mai furtunoşi ani din cariera mea de ofițer de informații, l-am avut drept model pe jurnalistul şi analistul politico-militar (în realitate ofițer de contrainformații în M.I.5) **Champman Pincher**. De la el am rămas cu convingerea că ***„degradarea unei societăți începe cu degenerarea şi degradarea serviciilor sale secrete".***

Serviciile secrete ale României au degenerat şi s-au degradat în principal pe fondul actului de trădare al lui Mihai Pacepa, agent al C.I.A. pe o durată de peste 30 ani.

Ştim cum ne-au tratat **ruşii** timp de circa 45 ani. Atâta timp **cât au putut, ne-au jefuit ca în codru. Totuşi**, dacă nu ne-au ajutat, **ne-au lăsat să ne industrializăm, să ne urbanizăm şi să punem în funcțiune un sistem educațional de mase.** Ponderea forței de muncă din agricultură s-a redus, de la **80%** în 1945 la **28%** în 1989.

În decembrie 1989, când peste societatea românească s-a prăvălit dezastrul aşa-zisei „revoluții anti-comuniste", **România era o țară industrial-agrară, cu un nivel mediu de dezvoltare.** În câteva ramuri (utilaj petrolifer, maşini de aşchierea metalelor, nave de mare tonaj, industria chimică, industria mobilei, siderurgie) dispuneam de coloşi industriali care ne permiteau să ne menținem pe piața europeană şi mondială.

Capitolul VII

AU VENIT AMERICANII. FALIMENTUL E TOTAL...

Întreprinderile mici şi mijlocii – doctrina falimentării României

Ştim de acum ce ne-au făcut ruşii. Să trecem în revistă, într-o formă extrem de succintă, ce ne-au făcut, în ultimii 17 ani, noii noştri „prieteni şi aliaţi", în frunte cu marele „partener strategic al României care este S.U.A." În plan strategic general, dintr-o ţară industrial-agrară de nivel mediu de dezvoltare, **România nu mai este nici industrială şi nici agrară, prăbuşindu-se în planul de jos al statelor Lumii a 3-a.**

România a fost dezindustrializată, distrugându-i-se toate ramurile cu care se putea menţine pe piaţa europeană şi mondială. Dezmembrarea *„mastodonţilor comunişti"* sub sloganul „reformelor", aplaudată de o şleahtă de imbecili din rândul drojdiei sociale ridicată la suprafaţă de aşa-zisa revoluţie din decembrie 1989 a fost, de fapt, **un proces criminal prin care pilonii de bază ai economiei naţionale au fost distruşi sau trecuţi sub controlul capitalului străin**, aşa cum s-a procedat cu Combinatul Siderurgic de la Galaţi, unul dintre cele mai moderne din Europa.

Românilor de toate gradele şi din toate categoriile sociale li s-a inoculat ideea că ***„România se va putea dezvolta exclusiv prin intermediul întreprinderilor mici şi mijlocii".*** **Este o doctrină economică criminală care, dacă va fi urmată, va condamna România la subdezvoltare eternă.** Istoricii, economiştii şi oamenii politici din România care nu ştiu că întreprinderile mici şi mijlocii au fost **specifice secolelor XVII şi XVIII** ar face bine să se arunce în Dunăre sau să se interneze la Bălăceanca !

Tuturor acestora, cât şi celor din generaţiile viitoare, le recomand să studieze, la sânge, cu condeiul în mână, *„Istoria Statelor Unite ale Americii"* de Richard Weade, Howard B. Wilder şi Louise şi Wade, Editura Houghton Mifflin Company, Boston 1966. Cei care o vor face, vor înţelege cum au reuşit S.U.A., după revoluţia din 1775-1783, să se transforme, dintr-un stat bazat pe exportul de bumbac, într-o prosperă „republică agrară", iar mai apoi, după 1865, într-o „republică industrială", până la stadiul actual de cea mai mare putere economică şi militară a lumii.

În secolul XVIII au trecut şi americanii prin stadiul întreprinderilor mici şi mijlocii, dar în secolul XIX s-au născut deja *„mastodonţii capitalişti".* Care de atunci încoace au tot crescut, s-au tot concentrat şi contopit, devenind *„hiper-mastodonţi"*, dominând planeta.

Din această istorie, se poate învăţa despre **rolul muncii sclavilor** din perioada istorică cuprinsă **între 1619-1865**, în acumularea primitivă de capital, precum şi faptul că *„cea mai democratică constituţie din lume"*, **Constituţia S.U.A., în 1788 consfinţea sclavia.** Aşa că, mai

uşor cu afirmaţia des circulată la noi, potrivit căreia S.U.A. ar fi *„leagănul democraţiei"*...

În concluzie, prin doctrina economică a primatului întreprinderilor mici şi mijlocii, România a fost aruncată înapoi cu 200 ani.

Armata României începe pe stadionul „Lia Manoliu"...

Efectele „ajutoarelor" occidentale, în general, şi a celor din partea S.U.A., în special, în domeniul militar, din ultimii 17 ani, au fost la fel de dezastruoase ca şi cele din domeniul economic. Aşa cum am arătat şi în alte cărţi, **Armata României a fost desfiinţată, iar industria naţională de apărare distrusă.**

Prin desfiinţarea serviciului militar obligatoriu (numit şi „serviciul naţional), **armata creată de către Alexandru Ioan Cuza** (1862-1866), instituţie vitală pentru existenţa unei naţiuni **a ieşit din istorie.** Acest act iraţional s-a comis **la porunca Washingtonului.** Structurile militare bazate pe „voluntariat", adică de „lefegii", nu au absolut nimic comun cu ceea ce se numeşte „armată naţională". După cum se şi poate vedea, formaţiunile de „lefegii" sunt puse în slujba intereselor „marii finanţe americane", pe aşa-zisele teatre de operaţii, unde şi-a înţărcat dracul copiii (cum ar fi Afganistanul şi Golful Persic).

Istoria demonstrează că **„trupele de voluntari" (adică lefegii) sunt opera fostelor state coloniale, preluată şi de S.U.A., după înfrângerea suferită în războiul din Vietnam** (1965-1985), fiind destinate exclusiv ducerii unor operaţii militare nu de „apărare a patriei", ci de cuceriri de teritorii şi subjugarea de naţiuni în numele „civilizaţiei, democraţiei şi drepturilor omului". **România s-a alăturat acestor concepţii şi practici, datorită incompetenţei şi iresponsabilităţii clasei politice de la Bucureşti.**

Ceea ce a creat legendarul Al. I. Cuza, cea mai sfântă şi mai iubită instituţie a neamului românesc, singura în care au încredere şi în anul 2007, adică Armata, a fost distrusă sub jalnicul patronaj al unor oameni ajunşi în fruntea statului pe valul pseudo-revoluţiei din decembrie 1989, respectiv **Ion Iliescu, Emil Constantinescu şi Traian Băsescu, „voievozii" dezastrului României.**

Prevederile Tratatului privind reducerea forţelor convenţionale din Europa, **semnat în noiembrie 1990, permitea României un plafon general de 230.000 de militari** pentru armata sa. **S.U.A. au încălcat grosolan acest Tratat, impunând forţelor statelor membre ale Tratatului de la Varşovia plafoane derizorii.**

În 2007, întreaga Armată română încape în Stadionul „Lia Manoliu" ! Washingtonul a găsit „soluţia magică" pentru „consolidarea păcii şi stabilităţii" în Europa Centrală, fostă socialistă, şi anume aceea de desfiinţare a armatelor şi a poten-ţialelor de război ale acestor state.

Chiar dacă ar dori „să se bată" pentru Transilvania, ca în 1919, **România şi Ungaria nu pot face acest lucru, pentru că nu mai au armate.**

Acesta este şi motivul pentru care Budapesta a trecut la **strategia subminării din interior a României prin U.D.M.R.**, profitând de iresponsabilitatea clasei politice româneşti.

SUA au încălcat toate tratatele !

Este momentul să subliniez că **S.U.A.**, de la apariţia lor ca stat independent şi suveran (Tratatul de la Paris din 1783), pe măsură ce s-au dezvoltat şi au acumulat putere, **au încălcat, în mod sistematic şi de o manieră grosolană, absolut toate tratatele semnate cu lumea exterioară.** În 2003, prin invadarea Irakului, S.U.A. au încălcat cel mai sacru şi mai universal Tratat ce a existat vreodată, iniţiat chiar de către Washington, respectiv „Carta O.N.U.", semnată la 26 iunie 1945, cu prilejul Conferinţei de la San Francisco.

Iată ce a demonstrat, în faţa întregii lumi, profesorul universitar francez **Allain Pellet**, preşedintele Comisiei de drept internaţional a O.N.U., cu privire la acţiunile militare ale S.U.A. împotriva Irakului din perioada 20 martie - 1 mai 2003:

- indiferent de motive şi de explicaţii, în cazul Irakului, S.U.A. au declanşat un **război de agresiune**;
- **nerecurgerea la forţă** în relaţiile internaţionale este **unul din principiile fundamentale**, imperative, ale Cartei O.N.U.;
- S.U.A. au comis **o invazie**, un act de agresiune de maximă gravitate;
- *„atacarea teritoriului unui stat de către forţele armate ale altui stat"* este **definiţia** indiscutabilă dată **agresiunii** prin Rezoluţia 3314 adoptată prin consens, după grele şi îndelungate eforturi, de către Adunarea Generală a O.N.U. din 14 decembrie **1974**;
- **întrebuinţarea forţei armate**, prin violarea Cartei O.N.U., de către un stat, constituie, din primul moment, **dovada suficientă a unui act de agresiune**;
- în 2003 am asistat la **agresiunea unei *„democraţii imperiale"*** împotriva unei „dictaturi" sângeroase, dar tot agresiune rămâne;
- ***„apărarea preventivă legitimă"***, concept inovat de către Administraţia G.W. Bush când a invadat Irakul, **nu există în dreptul internaţional**.

La unison cu aceste constatări beton, **guvernele Franţei şi Germaniei**, la cel mai înalt nivel, atât la O.N.U., cât şi la nivel N.A.T.O. şi al Uniunii Europene, **au demonstrat** fără echivoc **caracterul ilegal a tot ce s-a produs pe teritoriul Irakului, din anul 2003 până în zilele noastre.** Cu argumente puerile, cu gogoşi propagandistice, domnul Traian Băsescu vrea să-i convingă pe români de contrariu...

Băsescu – 2007, ca Antonescu – 1944: fidel... dezastrului !

Prin punerea problemei de importanţă vitală a retragerii trupelor române din Irak, la 20 iunie 2006, **primul-ministru Călin Popescu Tăriceanu**, liderul P.N.L., **a fost primul om politic de după 1989 care a dat dovadă de responsabilitate faţă de interesele şi soarta României.**

Prin argumentația sa, în total consens cu mersul istoriei, cu interesele vitale ale României, legate de Uniunea Europeană şi nu de „democrația imperială" de peste Oceanul Pacific, C.P. Tăriceanu s-a prezentat în fața națiunii române ca un strateg, analist şi politician de marcă, mult peste ceea ce a fost în stare să ofere, zgomotos, agresiv şi de o manieră total dezagreabilă, pitorescul nostru preşedinte Traian Băsescu.

Cu voie sau fără voie, **dând ascultare poruncilor ambasadorului S.U.A. la Bucureşti**, prin dictatul impus în şedința Consiliului Suprem de Apărare a Țării din 30 iunie 2006, **Traian Băsescu şi-a subminat viitorul politic**, lăsând amărâtei națiuni române un gust amar şi o impresie penibilă.

Dacă preşedintele Traian Băsescu chiar a crezut în cuvintele rostite la catafalcurile militarilor români uciși în Afganistan şi în Irak, potrivit cărora aceştia *„şi-au făcut datorita față de patrie"*, apoi chiar că ne-a bătut bunul Dumnezeu !

Domnul Traian Băsescu demonstrează că nu cunoaşte nici istorie, nici strategie şi nici politică.

Aducerea bazelor militare americane la malul Mării Negre este de natură să destabilizeze situația din zonă şi să slăbească securitatea României. Când rușii au deschis baze militare în Cuba, în octombrie 1962, S.U.A. au fost pe punctul să arunce Omenirea în focul unui război racheto-nuclear.

Crede Traian Băsescu că Rusia va rămâne indiferentă față de aducerea de trupe americane în „pragul uşii" sale sau că va tolera împingerea intereselor expansioniste ale Washingtonullui în Caucaz şi bazinul Mării Caspice?

Ar fi timpul să vă treziți, până nu va fi prea târziu ! Spre cinstea lui, domnul Călin Popescu Tăriceanu şi cei ce gândesc ca el s-au trezit.*

În viitor, S.U.A. vor continua să încalce tratatele pe care le-au semnat, inclusiv pe cele semnate cu România. Când o super-putere încalcă un tratat se cheamă că face „înaltă politică". Dacă un stat mic face acelaşi lucru se cheamă „dezonoare"...

Domnul Traian Băsescu nu are dreptul să sacrifice România pe altarul niciunei alianțe. Nu avem nici aliați şi nici duşmani eterni. Avem doar interese eterne, pe care niciun om politic nu are voie să le ignore.

Serviciile secrete ale României, spionii săi de profesie au obligația de a-i trage de mânecă pe oamenii politici atunci când o iau razna, asumându-şi riscurile de rigoare.

Să nu permitem nimănui (chiar dacă s-ar numi S.U.A.) **să ne deturneze de la cursul normal al evoluției noastre**, aşa cum a făcut-o Germania celui de-al treilea Reich în 1940.

---

* **N. edit.:** Pe 01.02.07, Vl. Putin şi-a pierdut răbdarea şi a amenințat: *„Toate răspunsurile noastre vor fi asimetrice, însă vor fi foarte eficiente."* Apoi, a precizat că Rusia deține deja sisteme capabile să evite sistemele anti-rachetă existente şi a promis o nouă generație de arme asupra cărora astfel de sisteme nu vor avea nici un fel de efect.

C-130 şi agenţii de influenţă ai SUA

Criza irakiană pune în lumină existenţa **în România** a două grupări şi două orientări politice fundamental diferite. Mai întâi, **o grupare cu orientare pro-americană, cultivată intens de către C.I.A.** prin „acţiuni acoperite" specifice, prin „Fundaţia Sörös", prin „Centrul Marshall" şi alte forme de pregătire a agenţilor de influenţă ai Washingtonului.

Această grupare, **predominantă în România** este de partea greşită a istoriei. În timp, această grupare, dacă nu va fi eliminată, **va fi în mod cert erodată** şi redusă ca forţă şi influenţă. **Uniunea Europeană nu va tolera, în interiorul său, o Românie pe post de „cal troian" al S.U.A.** Preşedinţii României de după 1989, fără excepţie, au fost continuatori ai politicii lui Nicolae Ceauşescu, de slujire a intereselor S.U.A. în Europa de Sud-Est.

Atât Traian Băsescu, cât şi Mircea Geoană se văd, de departe, ca **mari slujitori ai intereselor strategice ale S.U.A.**, contrare intereselor U.E. şi Rusiei.

Cea de-**a doua grupare**, respectiv cea **pro-Uniunea Europeană**, al cărui purtător de cuvânt pare a fi Călin Popescu-Tăriceanu* este mai mică şi **mai puţin influentă**, dar este de partea corectă a istoriei şi viitorul îi aparţine. La scară mondială, tot mai mulţi analişti politici obiectivi, inclusiv americani, sunt de părere că **S.U.A. vor pierde atât „războiul global împotriva terorismului", cât şi „bătălia pentru Europa".**

Americanii, „aliaţii noştri strategici", stăpânesc arta de a te jupui de şapte piei, lăsându-ţi, totodată, impresia că „te ajută". Aşa ne-au „ajutat ! Cu cele **5 avioane de transport *„C-130"***... Potrivit publicaţiei de specialitate în aviaţia întregii lumi, *„Jane's All the World Aircraft"*, care apare anual în Marea Britanie, avionul „C-130" a fost **produs** în serie de către Compania Lockeed **din 1951**. Deci are o vechime de 55 ani. **După 1995**, acest avion, nu lipsit de performanţe, a fost **scos, în totalitate, din înzestrarea aviaţiei de transport militar a S.U.A., peste 400 de aparate fiind tăiate.**

Acolo unde şi-au găsit proştii, mai ales în statele foste membre ale Tratatului de la Varşovia, **americanii au reuşit să vândă o parte din aceste vechituri...**

În cazul României, **cei care au insistat să se cumpere cele 5 avioane *„C-130"*** au fost **Gh. Tinca**, fost ministru al Apărării, **Theodor Meleşcanu**, fost ministru de Externe şi generalul **Dumitru Cioflină**, fost şef al Statului Major General. De primii doi nu mă mir, fiind oameni politici de mică anvergură şi aserviţi. M-a surprins însă generalul D. Cioflină, pe care îl cotam ca fiind unul dintre cei mai strălucitori ofiţeri ai Armatei române.

Pentru a le menţine cât de cât în stare de funcţionare, **Armata română plăteşte sume exorbitante companiei americane de întreţi-**

---

* **N. edit.:** C.P. Tăriceanu este fiul adoptiv al lui Dan Amedeo Lăzărescu, un şef patriot al Masoneriei române. Pe de altă parte, ca dealer „Citröen", nu poate promova interesele SUA...

nere. Vechiturile ruseşti nu erau chiar aşa vechi ca vechiturile americane pe care le cumpărăm...

Băsescu dă cu pietre în industria de apărare...

În prezent, Armata României se află sub presiuni pentru a încheia o afacere şi mai catastrofală. **Washingtonul presează autoritățile de la Bucureşti să cumpere un număr mare de avioane de luptă (probabil 40) de tipul *„F-116"*, la un preț de circa 25 milioane dolari pentru un aparat.**

Potrivit aceleiaşi publicații de specialitate britanice, avionul „F-16", produs al Companiei General Dynamics, de altfel, un avion de luptă performant, **datează din 1974**, adică de 33 ani. Este, deci, un **avion de luptă *„second hand"***, pe care americanii se străduiesc să-l vândă unor state ca Bulgaria, Cehia, Polonia, România şi Slovacia, ca preț al admiterii lor în N.A.T.O. **Românii**, dacă ar avea minte, **ar putea cumpăra, cu aceiaşi bani, 20-30 de avioane *„Eurofighter"***, produse în Uniunea Europeană, **cele mai performante din lume la ora actuală.**

Cu un preşedinte ca Traian Băsescu în fruntea C.S.A.T., cel mai probabil că vom opta pentru avionul american „second hand", dacă Uniunea Europeană nu ne va pune o talpă să ne trezim la realitate...

La sfârşitul lunii **iunie 2006**, **Traian Băsescu**, preşedintele României, a făcut o **declarație uluitoare**, reluată de toate canalele de televiziune, potrivit căreia ***„blindajul transportoarelor de producție românească ce deservesc efectivele din Afganistan şi Irak poate fi pătruns şi de o piatră".***

Obişnuit cu gafele şi expresiile deplasate ale „haiosului" nostru preşedinte, inițial, nu am acordat nici o atenție acestei declarații. După un timp de reflecție, în contextul analizei jafurilor practicate de S.U.A. în relațiile cu România în ultimii 17 ani, sensul ascuns al acestei declarații m-a cutremurat pur şi simplu !

Am ajuns la concluzia că, prin aceasta, domnul Traian Băsescu **vizează pregătirea opiniei publice din România în vederea eliminării tehnicii blindate** (transportoare, maşini de luptă ale infanteriei şi tancuri) **de producție românească şi înlocuirea acesteia cu tehnică blindată de producție americană**, învechită, la nişte prețuri enorme, aşa cum au procedat şi ruşii, după cel de-al doilea război mondial.

Pe de altă parte, **o insultă nu numai la adresa cercetătorilor, inginerilor, proiectanților şi muncitorilor** de înaltă calificare, care au construit sistemele de tehnică militară blindată a armatei, **ci şi la adresa întregii națiuni.**

Realizarea tehnicii de luptă blindate, cât şi a tuturor celorlalte sisteme de arme de către tânăra şi viguroasa industrie de apărare a constituit o adevărată epopee în întreaga istorie a României.

Ar fi bine ca în **„procesul comunismului", declanşat de către dl. Traian Băsescu şi executat de către „experți" evrei** veniți de

aiurea, să se specifice şi **„crima" comisă de către „regimul totalitar" de a plasa România în rândul primelor zece state din lume producătoare de armament şi tehnică militară.**

Ce făcea Băsescu la Anvers ?

Industria de apărare a României nu s-a realizat „după ureche", cum este politica domnului Traian Băsescu. La această grandioasă operă, spulberată de regimul post-decembrist, **o contribuţie salutară şi-au adus-o şi ofiţerii operativi** (spioni de profesie) din Direcţia Informaţii a Marelui Stat Major.

Spre ştiinţa domnului Băsescu, pentru fiecare model de blindat românesc (de la transportor până la tanc), ataşaţii militari şi ofiţerii operativi aflaţi sub diferite acoperiri în cele mai dezvoltate state ale lumii au obţinut şi trimis în ţară cantităţi imense de informaţii şi documentaţii privind caracteristicile tehnico-tactice şi de construcţie ale tehnicii blindate din aceste state, care au slujit ca „martori" sau modele de inspiraţie.

Pe primul plan al culegerii de informaţii din acest domeniu vital pentru orice armată au stat **Germania, Marea Britanie, Franţa, U.R.S.S. şi S.U.A.** Cei mai mari specialişti în materie de tehnică blindată sunt ruşii, germanii şi englezii (nu neapărat în această ordine). **Tehnica blindată din armata S.U.A. a fost copiată după modelele armatei Germaniei Federale.** Cel mai modern tanc american „M-1 Abrams" a fost copiat după tancul vest-german „Leopard 2".

Principalii „martori" care i-au inspirat pe realizatorii blindatelor româneşti au fost modelele ruseşti şi vest-germane de blindate.

Oare, Traian Băsescu, pe timpul misiunii sale la Anvers, cu ce s-a ocupat ?*

Dacă Uniunea Europeană nu va opune o rezistenţă categorică, **fostele state socialiste din Europa Centrală vor fi invadate de armamentul şi tehnica militară învechite americane**, existente în cantităţi uriaşe în stare de conservare, în depozitele armatei S.U.A., inclusiv în Europa. În ceea ce priveşte tehnica blindată, cel mai probabil că vor fi scoase la export transportoarele blindate „M113" şi tancurile „M-48" şi „M-60", cu o vechime între 30-40 ani, utilizate în războiul din Vietnam.

Cum domnul preşedinte Traian Băsescu se pricepe la blindate, presupunem că le va supune „testului cu piatra" înainte de a le cumpăra. Adică va da cu pietre în blindatele americane şi, dacă nu vor fi „penetrate", va ordona cumpărarea lor pentru înzestrarea armatei României...

---

* **N. edit.**: Era reprezentantul Navrom. Oficial. În 2006 au apărut în presă informaţii că era ofiţer D.I.A. Nu s-a precizat: cu grad de maior. Anvers este „placa turnantă" a traficului de diamante. Moneda de schimb cea mai uzitată (volum mic) în contrabanda de armament iar România era un mare producător de diamante sintetice (prin RAMI)...

„Afacerea fregate" – o nouă „gaură neagră" pentru Armata României

În ceea ce priveşte ***„Afacerea fregate"***, izbucnită ca un foc de paie, în cursul lunii iunie 2006, şi înăbuşită rapid de către autorităţi, situaţia este de-a dreptul tragică.

În esenţă este vorba de **o afacere scandaloasă care a provocat imense pagube României şi a lovit, într-adevăr, în capacitatea de apărare a Armatei.** Să ne oprim asupra câtorva elemente de analiză esenţiale.

Fregatele pe care le-a achiziţionat guvernul României pentru înzestrarea Forţelor Maritime, în scopul aducerii acestora la „standarde N.A.T.O.", **fuseseră date la tăiat de către Forţele Maritime ale Marii Britanii.** Se ştie cu certitudine că, atunci când un sistem de armă (un tanc, un avion sau o navă militară din orice clasă) este trimis la tăiat, acesta **a trecut, anterior, prin toate fazele de modernizare şi „remodernizare", până ajunge la stadiul că nu se mai poate face nimic cu el.** Aşa au stat lucrurile şi cu cele două fregate engleze cumpărate de către statul român.

Aceste două fregate nu mai puteau fi modernizate aşa cum pretind autorităţile de la Bucureşti, analfabete în materie, ci **doar „cosmetizate"**. Guvernele P.S.D. şi coaliţiei D.A. au aruncat banii contribuabililor pe apa sâmbetei ! Menţinerea celor două fregate în serviciul Forţelor Maritime se va transforma într-o **„gaură neagră"** prin care se vor scurge spre visteria Marii Britanii **alte sute de milioane de dolari (sau euro).** Aceste nave ar trebui tăiate şi vândute la fier vechi, aşa cum s-a procedat cu navele flotei comerciale ale Ro-mâniei, care erau departe de a fi vechi.

Domnul Traian Băsescu pare a fi un specialist în materie. Să ne scape de vechiturile englezeşti cum ne-a „scăpat" şi de flotă...

Fregatele britanice – salvate de la tăiere de... corupţia din România

Fregatele englezeşti, scăpate de la tăiere de către prostia, ignoranţa sau mai degrabă de interesele unor grupuri care s-au îmbogăţit din afacere, **nu contribuie cu absolut nimic la ridicarea capacităţii de apărare a Forţelor Maritime ale României**, şi iată de ce:

- **navele de suprafaţă mari**, din clasele fregatelor, distrugătoarelor, crucişătoarelor şi super-navelor de linie **au încetat să mai joace un rol major în războaie**; ultima mare bătălie navală cu participarea masivă a navelor de suprafaţă din toate clasele a fost cea dintre flotele Marii Britanii şi Germaniei de la Jutland, din 31 mai 1916; aceasta s-a încheiat nedecis şi nu a avut nici o influenţă asupra rezultatelor finale ale primului război mondial;

- în cursul celui de-al doilea război mondial, **în toate marile bătălii navale, victoria a fost decisă de către aviaţia purtată (portavioane)**

şi nu de către navele de suprafaţă; la 7 decembrie 1941, flota S.U.A. de la **Pearl Harbor** a fost distrusă cu ajutorul avioanelor purtate şi nu de către artileria navelor de suprafaţă; bătălia navală de la **Midway** (7 mai), dintre flotele S.U.A. şi ale Japoniei, care a influenţat într-un mod decisiv rezultatele celui de-al doilea război mondial din zona Oceanului Pacific, a fost, în realitate, o „bătălie aeronavală"; victoria a fost decisă de către aviaţia purtată şi nu de către navele de suprafaţă ale părţilor beligerante, aflate la sute de kilometri unele de altele; portavioanele americane au fost cele care au distrus Flota de război a Japoniei, condiţie fundamentală a câştigării de către S.U.A. a războiului din Pacific;

- **apariţia rachetelor** în anii de după cel de-al doilea război mondial **a făcut ca şi portavioanele să devină vulnerabile**; ce înseamnă o navă de suprafaţă în faţa unei rachete anti-navă s-a putut constata în contextul unor conflicte militare din epoca Războiului Rece; astfel, în 1967, pe timpul „războiului de şase zile" (5-10 iunie), când armata israeliană a zdrobit, pur şi simplu, armatele Egiptului, Siriei şi Iordaniei, distrugătorul *„Eilat"*, cea mai mare navă de război a Israelului, a fost scufundat în câteva minute de o rachetă de croazieră rusească lansată de către o vedetă rapidă egipteană; acest fapt a înspăimântat puterile navale occidentale, mai ales S.U.A. iar evenimentul a produs o **adevărată revoluţie în dezvoltarea rachetelor anti-navă.**

Aleşi de români, conduşi de... Axă

Punctul de plecare al programului S.U.A. de dezvoltare a rachetelor de croazieră de tipul *„**Tomahawk**"* în toate variantele l-a constituit tragedia distrugătorului „Eilat".

Rachetele de croazieră (evoluează în spaţiul atmosferic, la joasă înălţime) s-au răspândit în toate flotele moderne ale lumii. Extrem de mortale pentru orice nave de suprafaţă sunt **rachetele de croazieră varianta aer-navă**.

Pe timpul războiului anglo-argentinian din Atlanticul de Sud, în zona Arhipelagului Falkland (Malvine), din 1982, distrugătorul *„Sheffield"*, cel mai modern din Flota Marii Britanii, a fost scufundat în mai puţin de cinci minute, de către un avion argentinian, cu o rachetă aer-navă de tipul *„Exocet"*, de producţie franceză.

În 1974, pe timpul crizei din Cipru, soldată cu ocuparea părţii de nord a insulei de către armata Turciei, un distrugător din flota turcă a fost scufundat, din eroare, împreună cu un distrugător grecesc, de către două avioane turceşti *„F-4 Phantom"*, care l-au atacat şi scufundat în mai puţin de cinci minute. Nu au existat supravieţuitori.

În anul respectiv mă aflam în misiune diplomatică la Ankara. Detaliile privind tragedia distrugătorului turcesc mi-au fost furnizate de către ataşatul naval al Greciei, cu care am „colaborat" în mod excepţional pe toată durata misiunii mele în Turcia.

În ultimii ani, în înzestrarea aviației Forțelor Navale ale Rusiei a fost introdusă racheta de croazieră aer-navă de tipul ***Yakhont/Oniks***, cotată drept **cea mai avansată din lume** la ora actuală. Cu aceste rachete au fost înzestrate avioanele de tip „***TU-142***", „***MIG-29***" şi „***SU-32***" din serviciul Forțelor Navale ale Rusiei. Acest tip de rachetă a fost **vândut şi Ucrainei**. Este absolut cert că racheta aer-navă *Yakhont/ Oniks* se află în înzestrarea aviației, atât a flotei ruseşti, cât şi a flotei ucrainiene din M. Neagră. N-ar fi exclus s-o aibă şi bulgarii.

Două avioane înzestrate cu o astfel de rachetă pot băga sub valuri cele două fregate ale Forțelor Navale ale României în câteva minute. Este clar că România nu avea nevoie de aceste nave învechite...

„Afacerea fregate" pare, mai degrabă, **o afacere murdară, prefațată de acțiuni ale spionajului britanic**, de pe urma căreia au câştigat exclusiv englezii. **România a fost jefuită**, iar câțiva corupți s-au îmbogățit, atât din rândul clasei politice, cât şi a unor grade mari din Ministerul Apărării şi Statul Major al Forțelor Navale.

Preşedintele Traian Băsescu ne-a asigurat că facem parte din „Axa Washington-Londra-Bucureşti". Acest lucru conduce la aprecierea, absolut deloc exagerată, potrivit căreia **în anumite funcții-cheie de decizie din România se află implantați agenți de influență, recrutați de serviciile de spionaj americane şi britanice. Nici o afacere mare cu S.U.A. şi Marea Britanie nu se poate antama fără aportul serviciilor secrete din aceste state**, care pretind că „modelează lumea".

„Afacerea fregate" este una de mari proporții şi, cu toate că presei româneşti i s-a băgat pumnul în gură, să n-o mai comenteze, adevărul tot va ieşi la suprafață, într-un timp mai mult sau mai puțin îndepărtat.

Capitolul VIII

MONARHIA... JEFUIEŞTE ROMÂNIA

Armata revine la vechile „tunuri"...

Se pare că **M.Ap.N. a revenit la practicile din perioada interbelică, când s-a dovedit a fi autorul celor mai abominabile acte de jaf din avuția națională** în dauna Armatei, a înzestrării, instruirii şi echipării maselor de soldați sacrificate în războaiele pentru care nu erau pregătite. Iată **câteva dintre aceste afaceri necurate**, îngropate în dosare ce nu vor fi „desecretizate".

La **17 martie 1930**, guvernul țărănist prezidat de **Iuliu Maniu** a încheiat, cu firma **Skoda** din Cehoslovacia, un contract în valoare de **5.190.849.780 lei** (o sumă enormă pentru acele vremuri), în vederea achiziționării, pe parcursul a **5 ani**, a următoarelor cantități de armament şi muniții:

- 24 tunuri de câmp, calibru 75 mm, cu 48.000 lovituri;
- 100 tunuri antiaeriene calibru 75 mm cu 50.000 lovituri;
- 248 obuziere calibru 100 mm cu 36.000 lovituri.

Pentru aceste livrări, **plata** urma să se facă pe parcursul a **10 ani**.

Acest contract putea fi încheiat cu firme din Franța, la un preț mai scăzut, dar grupuri de interese legate de regele Carol al II-lea, de membri ai guvernului țărănist şi de o seamă de grade mari din Armată, au decis altfel. Prin acest contract oneros, **statul român a fost păgubit de 1.500.000.000 lei.** Pe de altă parte, **o seamă de componente** ale acestui contract, precum obuzele, afeturile de tun, chesoanele şi mijloacele de transport, **în valoare de 1.700.000.000 lei, puteau fi executate de către industria din România**, lucru ce nu s-a făcut.

Reprezentantul firmei Skoda la Bucureşti, **Bruno Seletzki**, care a mediat încheierea mai multor contracte de armament între România şi Cehoslovacia din perioada 1929-1930, s-a dovedit a fi un **ofițer de elită al serviciului de spionaj cehoslovac**.

Acesta a atras la colaborare şi **a mituit**, prin comisioane enorme suportate de statul român, un număr de oameni politici şi mari şefi ai Armatei.

Uzina de la Cugir a mai fost falimentată...

„Afacerea Skoda" a explodat ca o bombă în ziua de **10 martie 1933**, ca urmare a acțiunilor ferme ale serviciului român de contraspionaj, prin **efectuarea unei percheziții**, spontane şi total prin surprindere, **la sediul lui Bruno Seletzki**.

Rezultatele percheziției au fost cutremurătoare. **În cele două case de fier** ale spionului cehoslovac au fost găsite **documente secrete şi ultra-secrete cu privire la forțele şi mijloacele de apărare ale României**, tabele cu cantitățile şi caracteristicile tehnico-tactice ale tuturor gurilor de foc din înzestrarea armatei române; copiile de pe contractele Ministerului Apărării Naționale cu toate firmele străine furnizoare de

armament şi tehnică militară; **rapoartele prin care generalul Samsonovici prezenta Consiliului de Miniştri concluziile sale asupra desfiinţării uzinelor de armament de la Copşa Mică şi Cugir.**

Oare „rapoartele" cu privire la **desfiinţarea întregii industrii de apărare a României, act criminal** comis în perioada de **după decembrie 1989**, unde se găsesc? Poate ar trebui să li se pună întrebări pe această linie unor oameni politici ca Petre Roman, Gh. Tinca, Victor Ciorbea, Victor Babiuc, Adrian Năstase, Nicolae Văcăroiu, Ioan Mircea Paşcu, precum şi unor generali, printre care, Victor Atanasie Stănculescu, Dumitru Cioflină, Constantin Spiroiu, Constantin Degeratu, Florentin Popescu şi alţii.

Când percheziţia la sediul spionului Bruno Seletzki, condusă de col. Pomponiu de la Justiţia Militară era în plină desfăşurare, **ministrul Justiţiei, Mihai Popovici, din ordinul regelui Carol al II-lea, a dispus încetarea acţiunii.**

Colonelul Pomponiu a ridicat totuşi un număr de **opt dosare** pe care le-a înaintat **primului-ministru Vaida Voievod. Cele două case de fier au fost sigilate dar nu şi păzite, iar spionul Seletzki lăsat în libertate.**

În cursul nopţii de 10/11 martie, **Seletzki a rupt sigiliile şi a distrus toate documentele secrete**, inclusiv lista cu numele codificate ale demnitarilor civili şi şefilor militari care au încasat comisioane grase de pe urma contractelor încheiate cu firma Skoda.

Anchetele care au urmat au stabilit valoarea acestor comisioane dar nu i-au descoperit şi pe cei care le-au încasat.

„Sfântul" Iuliu Maniu trăda pe „bani grei" !

Cele 8 dosare cu documente predate primului-ministru Vaida Voievod au fost **distruse**. Au fost însă descoperite **comisioanele încasate de către negociatorii români** ai contractelor cu firma Skoda, după cum urmează:

- contractul nr. 220905/1929 - 2.511.200 lei;
- contractul nr. 22057/1929 - 659.543 lei;
- contractul nr. 15785/1929 - 135.000 lei;
- contractul nr. 22380/1929 - 195.000 lei;
- contractul nr. 28545/1929 - 1.268.592 lei;
- contractul nr. 17828/1930 - 11.000.000 lei.

Pentru contractul care a stat la baza „Afacerii Skoda" nr. 6102 din 17 martie 1930; **comisionul** încasat de către demnitarii civili şi militari care l-au aprobat şi „negociat" a fost de **19.219.335 lei**, storşi din sărăcia românilor. Datorită distrugerii premeditate a documentelor, beneficiarii acestui uriaş comision au rămas necunoscuţi până în vremurile noastre.

Probabil că cea mai mare parte a comisionului a fost **încasată de** demnitari precum regele **Carol al II-lea**, primul-ministru **Iuliu Maniu**, primul-ministru **Vaida Voievod**, urmaţi de **generalii** Mărdănescu, Condeescu, Cohoski, Munteanu, Macarovici, Popescu şi alţii.

În martie 1933 s-a hotărât începerea urmăririi penale a generalului Sică Popescu, implicat în „Afacerea Skoda". Urmare acestui

fapt, ştiindu-se cu „musca pe caschetă", generalul Popescu **şi-a tras un glonţ în tâmplă**.

Nu trebuie să fii un geniu şi să meditezi prea adânc pentru a ajunge la concluzia tot mai evidentă că ***„Afacerea Skoda"* din 1930-1935 a constituit modelul de inspiraţie pentru toate contractele civile şi militare încheiate de către instituţiile din România cu partenerii externi în perioada de după decembrie 1989.**

În acest tip de contracte oneroase, cu comisioane grase pe seama banului public, se încadrează şi „Afacerea fregate", reflectată în presa din Marea Britanie şi de la Bucureşti în august 2006.

Profesorul lui Băsescu prinde teroriştii... cu fregatele !

Şeful Statului Major al Forţelor Navale, **contraamiralul dr. Gheorghe Marin**, devenit din septembrie 2006 şeful Statului Major General* **a declarat**, în auzul întregii naţiuni, atunci când bomba „Afacerii fregate" a explodat, **că *„România avea nevoie de cele două fregate, pentru a putea participa alături de Forţele Navale ale N.A.T.O. la combaterea terorismului internaţional".***

Domnul contraamiral ne-a lăsat pe toţi cu ochii în soare, nedând nicio explicaţie cu privire la ce poate face o fregată împotriva teroriştilor...

Legat de această afirmaţie, ne întrebăm unde au fost şi ce au făcut Forţele Navale ale S.U.A., cele mai mari şi mai puternice din lume** la 11 septembrie 2001, când cei 19 terorişti arabi au ras de pe faţa pământului World Trade Center, cel mai valoros obiectiv economico-financiar din lume şi au distrus o cincime din uriaşa clădire a Pentagonului? Dar Forţele Navale ale Marii Britanii unde erau şi ce făceau la 7 iulie 2005, pe timpul „Operaţiei Metrou" de la Londra, încheiată cu 50 de morţi şi 700 de răniţi (cifre oficiale)?

Ne putem imagina că domnul contraamiral Gheorghe Marin va alerga, cumva, cu fregatele după teroriştii care înoată în Marea Neagră sau Marea Mediterană?

Domnia sa ar face mai bine să mediteze la soarta distrugătorului american *„**USS Cole**"*, cel mai modern din Forţele Navale ale S.U.A., surprins la ancoră în apele Yemenului de către teroriştii arabi şi lovit năprasnic la **12 octombrie 2000**, folosind o bărcuţă pneumatică încărcată cu explozivi***.

---

* **N. edit.:** Şi primul amiral din istoria României. Unul din marile merite: i-a fost profesor lui Traian Băsescu şi tocmai avuseşe loc întâlnirea dé XXX ani...

****N. aut.:** Forţele Navale ale S.U.A.: efective generale: **430.700**; **cinci flote operative**: Flota 2-a - Oceanul Atlantic; Flota 3-a - Oceanul Pacific; Flota a 5-a - Oceanul Indian şi Golful Persic; Flota a 7-a - Pacificul de Vest. Tehnica din înzestrare: 17 submarine nucleare cu rachete intercontinentale; 78 submarine nucleare de atac; 12 portavioane; 31 crucişătoare; 52 distrugătoare; 49 fregate; 1.200 avioane de luptă; 950 elicoptere de luptă; Corpul de Infanterie Marină - efectiv - 174.000.

*** **N. edit.:** A se vedea fotografii în Anexele la ***„Antichrist în război"***.

Ca atare, li s-ar recomanda Forțelor Navale ale României să-şi țină fregatele („Regina Maria" şi „Regele Ferdinand") cât mai departe de litoralul statelor arabe, pentru a nu rămâne fără ele, iar lupta cu teroriştii s-o lase în seama Brigăzii anti-tero, subordonată S.R.I., specializată în aşa ceva...

Fregatele s-au dovedit foarte bune în contrabanda cu ţigări, lucru demonstrat în 1995 de fregata nr. 264 *„Eustaţiu Sebastian"*, care a luat la bord, din portul grecesc Valos, 1.800 baxuri de ţigări Assos. Între 1998-2001, Tribunalul Militar s-a ocupat de acest caz.

Modele interbelice pentru jaful postdecembrist

Societatea românească pre-socialistă în general, iar cea interbelică în special a fost **dominată de un nivel înspăimântător al corupţiei.** Se poate aprecia că, mai ales în planul relaţiilor economice externe, **toate acordurile încheiate de Regatul României i-au fost defavorabile**, constituindu-se în **adevărate jafuri** din avuţia naţională.

Comerţul exterior al României, bazat preponderent pe cherestea, petrol şi cereale a fost o adevărată crimă împotriva interesului naţional. Structura comerţului exterior al României era acela al unei colonii din Africa sau Asia. **Capitalul străin controla 85% din industrie, situaţie la care am ajuns din nou în anul 2007.**

Armata României nu a scăpat flagelului generalizat al corupţiei. Iată o suită de exemple de afaceri oneroase dintre cele mai mari, îngropate adânc, atât de către stăpânii ţării din epoca respectivă, cât şi de către istoricii aflaţi în slujba lor:

Afacerea Payot. La 28 decembrie 1920 s-a semnat un contract prin care România se obliga să livreze Franţei petrol în valoare totală de **54.000.000 franci**, urmând să primească în contrapartidă circa **150 avioane de luptă**, cu tot echipamentul necesar. Franţa a livrat României **avioane vechi** care au necesitat reparaţii de milioane de lei în ţară. În schimb, cei care au „perfectat" contractul s-au ales cu comisioane fabuloase.

Afacerea Hansa Brandenburg. În 1921 a fost cumpărată din Austria licenţă pentru avionul de instrucţie şi cercetare de tipul Hansa Brandenburg C.I. Între1921-1923 au fost construite **77 de aparate**, dar nu cu materialele prevăzute în proiect, ci **cu materiale de proastă calitate**, mult mai ieftine. Diferenţa de preţ a fost însuşită de către maimarii Armatei. În urma prăbuşirii repetate a avionului contractat, ministrul de Război, generalul Gheorghe Mârdănescu, a ordonat efectuarea unei anchete ale cărei rezultate nu au fost niciodată cunoscute.

În final, producţia a încetat, avioanele construite au fost casate, iar armata României s-a ales cu o **pagubă de 250.000.000 lei**. Nimeni nu a fost găsit vinovat, nimeni nu a fost judecat.

Afacerea Aircraft Disposal Limited. La 11 august 1921, ministrul de Război, Ion Răşeanu, a semnat un contract cu firma engleză Aircraft Disposal Limited pentru achiziţionarea a **40** avioane de tip D.H.9 şi **20** de avioane de vânătoare de tip Bristol F-2, în valoare totală de **120.750 lire sterline**. În schimbul unui comision gras, reprezentantul român pe

lângă firma britanică, col. Andrei Popovici, acceptă furnizarea unor **avioane vechi, recondiționate**, pe care comisia de recepție din țară le respinge categoric.

Col. A Popovici, protejat al Casei Regale, este dat afară din Forțele Aeriene, iar Armata se alege cu o **pagubă de 10.000.000 lei**.

Afacerea Siskin – moartea piloților români

Afacerea Armstrong Siskin. Sub conducerea principelui Carol al II-lea, aflat onorific la conducerea Inspectoratului General al Aeronauticii, în 1924 a fost elaborat un plan de înzestrare a Aviației, scop în care a fost alocată uriașa sumă de **500.000.000 lei**. Era vorba să se achiziționeze, din Franța şi Marea Britanie, circa **250 de avioane de bombardament şi de recunoaştere**.

Partea română a dorit ca, din comanda totală de avioane, circa 80 să fie fabricate, sub licență, la Uzinele Astra din Arad. Societățile franceze şi britanice resping acest lucru, cauzând României o **pierdere** totală în afaceri de circa **312.100.000 lei**.

Avioanele primite din Marea Britanie nu se încadrau în parametrii tehnico-tactici din contract, fiind predate părții române **fără testările absolut necesare**, ceea ce a determinat ca mulți piloți români să-şi piardă viața în catastrofe aeriene.

Această situație criminală s-a datorat faptului că recepționerii români, în schimbul unor mari comisioane, nu şi-au făcut datoria.

Firma britanică Siskin a furnizat părții române **75 motoare** de avion de tip Jaguar, în valoare de **100.000.000 lei**, care timp de **10 ani nu au putut fi utilizate**. **Cele mai mari comisioane** în urma acestor afaceri extrem de păguboase pentru Armata României le-au încasat **Carol al II-lea** şi acoliții săi, printre care generalul Vasile Hentescu, specialitatea artilerie, care nu avea nimic în comun cu aviația militară.

Trădătorii – îmbogățiți şi avansați, industria – falimentată

Afacerea Fokker. La insistențele generalului Vasile Hentescu, în mai 1925 s-a încheiat un contract cu firma olandeză Fokker, pentru **50 de avioane**.

Sub influența ing. Rasch, agent al spionajului olandez cu „acoperire adâncă" la firma Fokker, în schimbul unui comision substanțial, dat prin Banca Prochl/Guttman, colonelul Constantin Beroniade acceptă **modificarea prevederii din contract *„motoare complet noi"*, cu formula *„motoare într-o stare de funcționare"*.** „Recepția" celor 50 de avioane Fokker D.XI la uzina din Olanda a fost făcută tot de către col. C. Beroniade.

La recepția făcută de specialiştii din țară s-a constatat că **toate avioanele cumpărate aveau motoare vechi, uzate**, iar intrarea lor în serviciu **ar fi pus în pericol viața piloților**. Au fost cercetați pentru fraudă şi înşelăciune generalul Vasile Hentescu şi col. C. Beroniade,

ca principali autori ai acestei afaceri oneroase. Generalul V. Hentescu a fost găsit „nevinovat", iar col. Beroniade a fost „sărit" la avansare.

Toate cele 50 de avioane au fost trimise în Franța pentru reparații generale.

Din această afacere, col. Beroniade s-a ales cu un cont în bancă de 800.000 lei, cu o vilă în valoare de 120.000 lei şi o mobilă aferentă acesteia de 140.000 lei.

Când a revenit în țară, în 1930, ca rege al României, **Carol al II-lea l-a avansat** imediat pe col. C. Beroniade la gradul de general.

Afacerea hidroavioanelor Getta RAS-I. În cursul anului **1925**, la Constanța, în cadrul Societății de Transport, un colectiv condus de inginerul Radu A. Stoika a construit **primul hidroavion de şcoală şi recunoaştere**. Ministerul de Război lansează o **comandă pentru trei aparate**, în valoare de 2.420.000 de lei. Existau **condiții favorabile pentru crearea şi dezvoltarea unei industrii naționale de hidroavioane**. Până la sfârşitul lunii august 1926, cele trei aparate au fost **gata de omologare.**

Recrutați şi plătiți cu mari sume de bani de către spionajul italian, col. Beroniade, corupt până în măduva oaselor, şi col. Negură, de aceeaşi teapă, care constituiau „comisia de omologare" au falsificat datele tehnice şi **au respins cele trei aparate**.

Favorizată de actul criminal al celor doi ofițeri superiori români, intră în joc ***„Societatea Idrovolanti Alta"*** din Italia. Rezultatul final a fost acela că **firma românească a dat faliment**, iar Grupul de hidroaviație de la Constanța a fost dotat cu hidroavioane „Savoia 61" italiene, al căror preț de cost era mult mai mare decât cel al modelului românesc.

Pentru ca dezastrul să fie total, hidroavioanele achiziționate de partea română au fost **echipate cu motoare italiene de tipul *„Isota Frachini"* de 500 C.I., deşi la Braşov se fabricau**, sub licență, **motoare** de tip „Lorraine" **cu aceeaşi putere**. Săraca Românie!

Aşa a fost atunci, aşa este şi în 2007...

Acesta a fost „modelul de afaceri" derulate de către Armata României, precum şi de către celelalte instituții ale statului. Pentru îmbogățirea unui grup de nemernici, interesele Armatei şi în general ale României au fost trădate.

Acest tip de afaceri a devenit standard pentru perioada de după decembrie 1989. În acest mod au fost li-chidate, atât industria de apărare, cât şi întreaga industrie națio-nală ale României. Nimeni nu a plătit pentru aceste crime. În schimb, mulți s-au îmbogățit.

O propagandă deşănțată îi îmbrobodeşte pe români cu „lista celor 300 de oameni, cei mai bogați din România" ca pe un motiv de mare fericire. Dar cu lista celor 22 de milioane de români săraci ce facem?

Unealta – pedepsită, ministrul – mutat

Afacerea Carp. La începutul anului 1933, Comitetul Consultativ al Aeronauticii, format din generalii Sichitiu, Popescu Vasile, Hentescu Vasile şi comandorii Vasiliu Mincu, Gheorghe Negrescu şi Enescu Atanasie, hotărăşte achiziționarea şi **fabricarea sub licență a motoarelor *„Bristol***

Mercury" din Marea Britanie, cotate **printre cele mai performante din lume**, în vederea dotării avioanelor de vânătoare şi bombardament.

Şi de data aceasta, dracul şi-a băgat coada în afacerile Armatei României ! Un oarecare **Cosăcescu, recrutat de serviciul de spionaj economic al Franţei**, în baza unor comisioane masive, **reuşeşte, la 1 martie 1933, să schimbe hotărârea Comitetului Consultativ, trecându-se la achiziţionarea motoarelor *„Gnone Rhone"***, din gama „K", produse de o firmă franceză.

În ciuda faptului că specialiştii români, printre care Gheorghe Negrescu şi Atanasie Enescu, s-au pronunţat ferm împotriva achiziţionării motoarelor franceze, ce urmau a fi fabricate sub licenţă în România, afacerea a fost încheiată.

În noiembrie 1937, Ministerul Aerului şi Marinei, dispunând de fonduri în valoare de **1.036.302.471 lei** a comandat Uzinelor **IAR Braşov** 70 motoare K-7, 180 motoare K-9 şi **240** motoare K-14. Din acest mare lot, motoarele K-14 s-au dovedit **necorespunzătoare**, omologarea lor făcându-se prin falsificarea datelor tehnice la bancul de probă de către inginerul P. Carp. Prin intermediul unor ofiţeri ai Serviciului Secret (de spionaj şi contraspionaj) al Marelui Stat Major, condus de Mihail Moruzov, trucarea probelor tehnice este demascată.

Ministrul Aerului şi Marinei, Radu Irimescu, „uns" şi el de firma franceză „Gnone Rhone", ordonă o anchetă, care confirmă întru totul descoperirile Serviciului Secret.

Printr-o decizie a Ministerului Apărării Naţionale, care nu avea încotro, **întregul program al construcţiei motoarelor *„Gnone Rhone"* este sistat**, blocându-se suma de **789.232.654 lei**. Sunt trimişi în judecata Parchetului Militar al Corpului 2 Armată ing. Carp şi colaboratorii săi apropiaţi Alexandru Botha, Ion Lascu şi Emil Ştefan, sub acuzaţia de sabotaj şi fals în acte publice.

Magistratul Dan Popescu, cel care s-a ocupat de instrumentarea dosarului, a ajuns la concluzia că în această „afacere" erau **adânc implicaţi atât membrii Comitetului Consultativ, cât şi ministrul Radu Irimescu.** Existau două soluţii.

Prima soluţie şi cea mai corectă ar fi fost ca întreaga afacere să fi fost dată în vileag şi toţi cei vinovaţi, fără excepţie, să suporte consecinţele legii. O asemenea soluţie nu s-a aplicat niciodată în societatea românească, fie ea capitalistă sau socialistă.

Cea de-a doua soluţie a fost aceea de a-l incrimina şi a-l **pedepsi doar pe ing. Carp**. Evident că a fost aleasă cea de-a doua soluţie. Inginerul a fost condamnat, *„spre a se da un exemplu de pedepsire a celor vinovaţi de irosirea banului public"*.

A fost „pedepsit" şi **ministrul Radu Irimescu**, prin numirea lui ca şef **(ministru plenipotenţiar) al Legaţiei României la Washington...**

Şi această metodă este standard în practicile clasei politice din România post-socialistă, organizată pe grupuri de interese (li se poate spune şi structuri ale crimei organizate).

Atunci când o „afacere" explodează, grupul de interes, în cârdăşie cu structurile judiciare, sacrifică câte un „acar Păun".

Dacă în Armata României atât de respectată şi venerată, nu fără motive, de către naţiunea română s-au putut derula asemenea „afaceri", evident, la nivelul conducerii superioare a acesteia, ne putem uşor imagina ce afaceri dezastruoase s-au derulat în celelalte instituţii ale statului...

Carol I şi-a vândut hainele şi a făcut... castelele Peleş şi Bran

Istoria ne-a lăsat dovezi incontestabile, ascunse cu grijă de către autorităţile „democratice" din zilele noastre, că **cel mai mare mafiot care a jefuit la sânge avuţia naţională în epoca pre-socialistă a fost regele Carol al II-lea de Hohenzollern.** Acest monarh întârziat din Europa, de tip playboy, pokeristul nr. 1 al Europei de Sud-Est, consumator de târfe culese de pe Calea Victoriei, autor al multor asasinate politice, acumulase, prin afacerile cele mai murdare, o **avere uriaşă**.

Aceasta cuprindea: 150.000 hectare de pământ arabil, 29 de palate şi castele, 114 clădiri capitale, 5 fabrici, 1 iaht ultra-luxos, tablouri celebre în valoare de 175 milioane lei, acţiuni în valoare de 3 miliarde lei, zeci de mii de acţiuni, titluri şi obligaţiuni în străinătate, rămase necunoscute.

Acestea ar fi trebuit căutate de către „democraţii" de după decembrie 1989 şi nu „fondurile secrete" ale lui Nicolae Ceauşescu, care nu au existat !

Nefericitul fiu al acestui tâlhar şi criminal, ex-regele Mihai I a revenit în România şi încet, dar sigur, cu binecuvântarea capilor Bisericii şi bunăvoinţa clasei politice rezultate din nomenclatura comunistă şi stafiile politice din vechile partide istorice, reface averea sinistrului său tată. Aceasta, în ciuda faptului că **fondatorul dinastiei de Hohenzollern din România, un amărât de locotenent de dragoni din armata Prusiei, Carol I, a păşit pe pământul acestei ţări în 1866 numai cu hainele de pe el...**

Cu atâta prostie naţională, de care nu ne putem vindeca, nu m-aş mira ca, într-o bună zi, actorul de mâna a 4-a, **consortul prinţesei Margareta**, înălţat la rangul de „principe" de către ex-regele Mihai I şi făcut „**colonel al armatei României**" de către nişte iresponsabili, să fie încoronat ca „regele Duda I al României".

Nu degeaba ne-a zis Silviu Brucan (fiu al Sionului) că suntem „*stupid people*"...

Am trecut în revistă aceste „afaceri" cu efecte dezastruoase pentru Armata României, care a fost jefuită în mod sistematic, deoarece, printre altele, la originea acestora au stat şi acţiunile acoperite ale serviciilor de spionaj militar şi economic din statele partenere.

Capitolul IX

MODELUL ROMÂNESC – SPIONUL CU CLOPOȚEI

CIA şi drepturile „dulăului"

În epoca modernă, cu precădere din anii primului război mondial, **serviciile de spionaj au jucat un rol imens în propăşirea economică şi tehnologică a statelor occidentale.** Acest rol s-a intensificat în epoca Războiului Rece (1845-1989). Şi din acest punct de vedere, România a fost defazată în raport cu mersul istoriei.

În interesul securității naționale, **serviciile secrete** (de spionaj, contraspionaj şi de securitate, adică de „poliție politică") **din lumea dezvoltată au dreptul să recurgă la toate formele de acoperire, la toate genurile de activități economice şi la toată gama de „acțiuni acoperite"** pe care mintea omenească este capabilă să şi le imagineze. Toate acestea, de ochii lumii, sunt îmbrăcate în forme „legale şi de control".

Prin „lumea dezvoltată" înțeleg statele cu vechi tradiții de civilizație, precum Franța, Marea Britanie, Germania, Italia, Japonia, Rusia (U.R.S.S.) şi S.U.A. Şi pentru că sunt cele mai tinere, mai mari, mai bogate, mai tehnicizate şi mai expansive din lumea contemporană, voi lua câteva exemple din practicile serviciilor secrete ale S.U.A., cu precădere celebra **Agenție Centrală de Informații (C.I.A.).**

La baza naşterii acestui gigant al spionajului mondial a stat nu o lege a Congresului S.U.A., ci **Ordinul Operativ din septembrie 1947, emis de către preşedintele S.U.A., Harry Truman**, axat pe o schemă de organizare şi un set de misiuni gândite de spionul de profesie William Donovan.

Toate serviciile secrete ale S.U.A. acționează pe baza Directivelor operative ale preşedintelui S.U.A., transmise şi urmărite, pe parcursul execuției, de către **Consiliul Securității Naționale**, organ suprem consultativ (CSAT din România este deliberativ) **la dispoziția absolută a preşedintelui**.

În baza ordinului de constituire, **misiunea fundamentală a C.I.A.**, aprobată ulterior şi de către Comisiile de specialitate ale Congresului S.U.A. sună după cum urmează:

*„Agenția Centrală de Informații, prin atribuțiunile sale funcționale, trebuie să fie în măsură să ducă la îndeplinire, potrivit intereselor securității naționale, **orice misiuni şi sarcini**, în funcție de situații, împrejurări şi nevoi, pe care i le va transmite Consiliului Securității Naționale."*

Cu o asemenea formulare, valabilă şi în zilele noastre, **C.I.A. îşi poate permite orice**, în raport cu restul lumii, în numele securității naționale a S.U.A...

„În numele democrației sunteți ocupați !"

Ofițerii de informații din cadrul C.I.A. nu au nici un fel de restricții şi de limite în ceea ce priveşte formele de acoperire la care pot recurge, în scopul îndeplinirii misiunilor.

Acțiunile secrete (clandestine sau „acoperite") ale C.I.A., ca de altfel ale tuturor serviciilor de spionaj din lumea dezvoltată, **nu sunt îngrădite de nici un fel de considerente legale sau morale.**

În numele libertății, a democrației, a „drepturilor omului", a intereselor economice, politice şi de securitate națională ale S.U.A., până în 1989 împotriva „expansiunii comuniste", iar după 11 septembrie 2001 împotriva terorismului internațional, **Agenției Centrale de Informații (CIA) îi sunt permise**:

• **să intervină în treburile interne ale tuturor statelor lumii**, adversare sau aliate, fără deosebire, în scopul de a influența situația din aceste state potrivit intereselor S.U.A.;

Forțele şi mijloacele C.I.A. au fost şi sunt utilizate în proporție de 20% pentru culegerea de informații şi de **80% pentru acțiuni clandestine acoperite de influențare**. C.I.A. a subminat din temelii „diplomația clasică", greoaie şi alambicată, substituind-o cu acțiunile clandestine de forță, menite să ducă la obținerea de rezultate rapide, conforme cu interesele strategice ale S.U.A., prin orice mijloace.

• **să organizeze „acțiuni acoperite" de orice fel**, atât de natură neviolentă, cât şi violentă.

Noii „satrapi" de la Ambasada SUA

Gama „acțiunilor acoperite" la care recurge C.I.A. este limitată numai de limitele inteligenței umane. În rezumat acestea includ:

- **penetrarea**, cu agenți recrutați şi agenți de influență, a **structurilor vitale ale statului vizat**;

În practicile C.I.A., recrutarea unor şefi de stat şi de guvern, a unor miniştri cu poziții-cheie, a unor parlamentari influenți şi a unor lideri sindicali este cât se poate de normală. În toate statele lumii cu care S.U.A. întreține relații diplomatice, **şeful stației* C.I.A. joacă un rol mult mai important decât ambasadorul.**

Aflat sub acoperirea diplomatică a Departamentului de Stat, cu rang de „consilier" politic, cultural, comercial etc., **şeful stației C.I.A. îl poate avea „la legătură" chiar pe şeful statului sau şeful guvernului din țara de acreditare, fără ca ambasadorul să cunoască acest lucru.**

Nu încape nici cea mai mică îndoială că cel care intermediază strânsele relații de cooperare dintre primul-ministru al Marii Britanii, Tony Blair şi preşedintele S.U.A., G.W. Bush este şeful stației C.I.A. din cadrul Ambasadei S.U.A. la Londra.

România nu face excepție de la acest mod de lucru, devenit standard în „diplomația acoperită" a Washingtonului.

---

* **N. aut.**: Stația este elementul de structură al CIA din cadrul ambasadelor SUA.

- **suport financiar şi „asistenţă tehnică" pentru partidele politice dispuse să slujească interesele strategice ale S.U.A.**, cărora li se asigură victoria în „alegerile democratice" şi accesul la putere, precum şi păstrarea puterii;

Şi copiii de şcoală îşi pot da seama că *„**revoluţiile portocalii**"* din Ucraina, Georgia, România, Ungaria sunt opera C.I.A. şi nimic altceva.

- **sprijin pentru organizaţiile private**, precum sindicatele, organizaţiile de tineret, firmele de afaceri, organizaţiile neguvernamentale parte a „societăţii civile" etc;

- **propagandă clandestină**, prin aservirea principalelor mijloace scrise şi audio-vizuale ale mass-media din ţara vizată;

În România, propaganda clandestină americană este atotputernică şi domină toate mijloacele de informare şi influenţare de masă. Această situaţie este în totală contradicţie cu procesul integrării României în Uniunea Europeană, fiind de natură să ne aducă grave prejudicii.

Va trece multă apă pe Dâmbovița până când România va deveni un membru credibil al U.E.

În SUA se specializează... agenţii CIA

- **pregătirea „privată" de cadre şi specialişti în S.U.A., pentru plasarea acestora în funcţii-cheie „de decizie în ţara de origine"**;

Toţi străinii, civili şi militari, care se pregătesc în S.U.A. sunt luaţi în evidenţa C.I.A., recrutaţi selectiv, iar apoi sprijiniţi să ajungă în funcţii de decizie. Am spus „recrutaţi selectiv", deoarece, pe bază de pile şi nepotism, la pregătire în S.U.A. ajung şi mulţi idioţi, de care C.I.A. nu are nevoie...

- **operaţii economice de mare anvergură, menite să asigure primatul intereselor S.U.A., a marilor corporaţii transfrontaliere americane în ţara respectivă, pentru dominarea pieţei şi a resurselor de materii prime;**

C.I.A. a jucat un rol decisiv în impunerea „**reformelor**" economice în România, care nu au fost nimic altceva decât o **operaţie acoperită de distrugere a economiei socialiste** şi de transfer dirijat, inclusiv prin metode ale crimei organizate, a avuţiei naţionale către sectorul privat. Aşa s-au născut cei 300 de „oameni de afaceri" cei mai bogaţi din România...

- **operaţii politice şi paramilitare pentru răsturnarea regimurilor politice neagreate de Washington, precum şi pentru sprijinirea acelor regimuri** (indiferent de natura lor) **care slujesc interesele strategice ale S.U.A.**

În acest tip de operaţii intră subversiunile politice dar şi acţiunile de tip terorist, de gherilă, războaiele clandestine insurecţionale şi antiinsurecţionale.

În perioada 1948-2007, C.I.A. a purtat „războaie secrete" în toate zonele globului pământesc. C.I.A. a întreţinut şi întreţine adevărate „armate secrete", precum şi organizaţii subversive şi teroriste, în statele şi zonele de interes strategic.

C.I.A. a dispus de o „armată secretă" de 30.000 de luptători în Vietnam (1965-1975), a pus la cale revolta armată din Tibet (1959), a organizat şi condus invazia din Golful Porcilor din Cuba (1961), ca să amintesc doar câteva din multitudinea de asemenea „operaţii acoperite" organizate de C.I.A. la scară globală în ultimii 60 ani.

În perioada 1991-2007, **agenţi ai C.I.A. au operat şi operează în Cecenia, Daghestan, Uzbekistan, Azerbaidjan şi Kazahstan**, dând sprijin organizaţiilor teroriste de esenţă islamică împotriva Rusiei.

Mai este nevoie să reamintim că **Al Qaeda**, cea mai mare organizaţie teroristă internaţională a tuturor timpurilor este **opera C.I.A.**?..

Acoperirile CIA – de la diplomaţi şi ziarişti până la... „Corpul Păcii"

Pentru îndeplinirea misiunilor sale la scară globală, **C.I.A. foloseşte toate formele de acoperire** pe care şi le poate imagina mintea omenească şi pe care activităţile umane le permit. **Paşaportul diplomatic** asigură toate formele de „acoperiri oficiale".

Foarte larg răspândită este „**acoperirea jurnalistică**". În 2005, peste **1.000** de ofiţeri operativi ai C.I.A. erau purtători de legitimaţii de jurnalist, fiind prezenţi în toate statele lumii.

„Acoperirea adâncă" a ofiţerilor de informaţii din cadrul C.I.A. se realizează însă în afara cadrului oficial (de diplomat sau jurnalist). **Cea mai „adâncă acoperire" o asigură mediile private de afaceri.** Agentul C.I.A. ca „om de afaceri" este prezent peste tot în lume şi extrem de dificil de demascat. Afacerile economice conferă credibilitate.

C.I.A. îşi mai trimite agenţii prin lumea largă sub acoperirea de **studenţi**, dar şi de **preoţi misionari, evanghelişti şi propovăduitori de secte**. ***„Corpul Păcii"***, care oferă „asistenţă" în cele mai nevinovate domenii, cum ar fi cel al „copiilor handicapaţi" este bine împănat cu agenţi ai C.I.A. Cea mai facilă formă de acoperire este cea de „**turist**".

Dezinformarea, propaganda neagră, operaţiile psihologice, corupţia şi crima nu lipsesc din arsenalul C.I.A. în contextul „acţiunilor acoperite".

Pe lângă faptul că a penetrat şi îşi face jocul în toate structurile politice, economice, financiare, sociale şi culturale din S.U.A., **C.I.A. desfăşoară, pe cont propriu, uriaşe activităţi economice**, tot pe linia „acoperirii adânci".

Interesele C.I.A. se întrepătrund cu cele ale tuturor corporaţiilor gigant din S.U.A., atât pe plan intern, cât şi pe plan internaţional. **Majoritatea cadrelor de bază ale C.I.A. din 1948 încoace au provenit din mediile de afaceri.** După terminarea man-datelor în cadrul C.I.A., acestea s-au reîntors în mediile de afaceri, pe funcţii superioare. Asta da „acoperire"...

Concluzia fundamentală care se poate trage în legătură cu „acţiunile acoperite" ale C.I.A. este aceea că **absolut toate statele lumii care întreţin relaţii diplomatice cu S.U.A. îşi au suveranitatea încălcată**, prin amestecul brutal al C.I.A. în treburile lor interne.

Cu trecerea timpului, efectele cumulate ale „acţiunilor acoperite" derulate de C.I.A., în oricare ţară a lumii pot produce evenimente destabilizatoare catastrofice. Aşa s-a întâmplat în România în decembrie 1989.

Dacă **regimurile politice din Coreea de Nord, din Cuba şi Iran nu au putut fi distruse şi înlăturate**, se datorează şi faptului că aceste state **nu au avut şi nici nu au relaţii diplomatice cu S.U.A.**

„Evenimentele sângeroase" din Piaţa **Tien Anmen** din iunie 1989 de la Beijing au fost, **în totalitate, opera C.I.A.**, posibilă numai după stabilirea relaţiilor diplomatice dintre China şi S.U.A., survenită în 1979, cu aportul direct al României. Unde dai şi unde crapă !

Imperiul economic al CIA

Fără dimensiunea economico-financiară, Agenţiei Centrale de Informaţii i-ar fi practic imposibil să-şi îndeplinească misiunile de influenţare la scară globală. C.I.A. operează în lume cu firme reale şi cu firme fictive (fantomă), în funcţie de interesele şi de natura acţiunilor.

Ne vom opri asupra câtorva exemple. Firma „privată" Internaţional Armament Corporation - ***Interarmco***, **cel mai mare „dealer" de armament din lume, aparţine în realitate C.I.A.**

Acest gigant al traficului de armament, care a alimentat toate acţiunile militare orchestrate de către C.I.A. din ultimii 54 ani a fost **înfiinţată în 1953 de către Samuel Cummings*, ofiţer al C.I.A.**, pe fondul războiului din Coreea. Principala sursă de armament a Interarmco este Pentagonul, dar şi unii producători străini, inclusiv din fosta lume socialistă. Prin Interarmco, C.I.A. dispune de stocuri permanente de armament în depozite speciale, „acoperite", atât pe teritoriul S.U.A., cât şi pe teritoriile altor state. **C.I.A. dispune de stocuri de arme, muniţii şi explozivi pentru orice tip de acţiuni paramilitare**, de la cele de natură teroristă până la războaiele civile de joasă intensitate.

Intervenţiile C.I.A. prin acţiuni paramilitare acoperite în orice parte a Globului au fost şi sunt asigurate de către **companii aeriene** „private" care, în realitate, au fost şi sunt proprietatea C.I.A.

Iată câteva dintre acestea: ***Air America***, creată pentru alimentarea „războiului se-cret" purtat de C.I.A. în Asia de Sud-Est (Vietnam, Laos, Cambodgia, 1965-1975). Dispunea de **125** de avioane şi **5.000** de angajaţi. Piloţii erau recrutaţi atât din S.U.A., cât şi din alte state occidentale.

Pentru acţiunile paramilitare din America de Sud, C.I.A. a creat compania „privată" ***Southern Air Transport***. Pentru acţiunile paramilitare din Tibet a fost creată compania ***Intermountain Aviation.***

Ulterior, această companie a ajutat Portugalia în războaiele coloniale din Angola, Guinea şi Mozambic.

Unul dintre cei mai bogaţi, mai întreprinzători şi mai dinamici oameni de afaceri din domeniul transporturilor aeriene internaţionale din epoca Războiului Rece, fabulosul **George Doole**, „proprietarul" companiilor ***Air America*** şi ***Air Asia*** a fost ofiţer C.I.A.

Aceste „companii private", în realitate proprietate a C.I.A., au operat cu peste **400** de avioane şi **18.000** de angajaţi, fiind **dirijate de către Direcţia Operaţii Speciale** din cadrul C.I.A. În 2007, ca şi în perioada Războiului Rece, **C.I.A. dispune de un adevărat „imperiu economic".**

---

* **N. edit.:** De origine iudaică.

Agenția Centrală de... Invenții

Indiferent de sentimentele pro sau contra C.I.A., imensa majoritate a analiştilor străini, printre care mi-ar face plăcere să mă număr, nu pot să nu recunoască **şi aspectele pozitive ale acțiunilor cu caracter economic şi tehnico-ştiințific desfăşurate de către C.I.A.**, de la înființarea sa în 1947 şi până în zilele noastre.

Prin Direcția pentru Ştiință şi Tehnologie, C.I.A. şi-a adus o contribuție imensă la dezvoltarea tehnicii de vârf din S.U.A. şi din întreaga lume. C.I.A. are meritul incontestabil de a fi **creat tehnospionajul secolului XX**, bazat pe cercetarea strategică prin sateliți, pe cercetarea radioelectronică globală, pe introducerea masivă a computerelor în procesele de prelucrare, analiză şi stocare a informațiilor, pe telecomunicațiile spațiale, pe televiziunea spațială şi pe fotografierea digitală.

Toate acestea au fost **larg introduse în industria şi economia S.U.A., cu efecte benefice imense.**

C.I.A. a contribuit foarte mult la dezvoltarea tehnicii aerospațiale americane, constând din rachete şi aeronave cu cele mai înalte performanțe, impulsionând industriile de profil.

Sistemul de poziționare globală (**G.P.S.**) este **tot rezultatul eforturilor C.I.A.**

Agenția Centrală de Informații este cel mai puternic şi mai influent organism din tot sistemul Administrației S.U.A. **C.I.A. controlează toate centrele universitare americane**, de unde îşi recrutează personalul.

În cadrul C.I.A., la serviciile de analiză-sinteză şi prognoză, precum şi în Direcția pentru Ştiință şi Tehnologie, lucrează **cel mai mare număr de doctori în ştiințe din toate instituțiile americane.**

C.I.A. este o **organizație ultranațională**, devotată până la fanatism intereselor vitale ale S.U.A., **cu un personal de cea mai înaltă calificare profesională**, animat de un puternic spirit de corp de sacrificiu. Din 1947 şi până în 2007, sute de ofițeri C.I.A. şi-au dat viața pe fronturile clandestine din întreaga lume, dar numele lor nu vor fi în veci cunoscute.

În C.I.A. nu sunt binevenițiatât negrii, cât şi evreii. Şefii C.I.A. sunt convinşi că oricare evreu admis în C.I.A. va lucra în primul rând pentru Israel şi numai în planul secund pentru S.U.A.

Prin serviciul său de contraspionaj, **împreună cu F.B.I.** şi cu celelalte agenții de infor-mații din S.U.A., **C.I.A. face şi poliție politică**.

În acest context în care am vorbit despre activitățile economice ale C.I.A. este necesar să subliniez că toate serviciile de informații (spionaj) din statele dezvoltate ale lumii desfăşoară astfel de activități în scop de „acoperire adâncă".

Recrutorul colonelului rus Oleg Penkovski, „omul de afaceri" multimilionar **Greville M. Wynne** era, în realitate, **ofițer al M.I.6** - Serviciul Secret de Informații al Marii Britanii. G.M. Wynne **a organizat „expoziții industriale" în toate capitalele fostelor state membre ale Tratatului de la Varşovia, inclusiv la Bucureşti.** Recrutarea lui Penkovski a avut loc în 1960, la Moscova, pe durata unei astfel de expoziții. Aceasta a

fost cea mai mare victorie a spionajului occidental din epoca Războiului Rece, **Penkovski** fiind **exploatat în comun de către M.I.6 şi C.I.A.**

Parlamentari iresponsabili sau trădători ?

Am tratat succint acţiunile economice şi formele de acoperire ale C.I.A., revoltat de modificările aduse legilor cu privire la activitatea serviciilor de informaţii ale României de către Parlament, în vara anului 2006.

Aceste legi, şi aşa destul de restrictive, au fost transformate, prin intervenţiile şi modificările impuse de către o seamă de **parlamentari iresponsabili**, în adevărate „cămăşi de forţă".

Stupefiantă, şi în acelaşi timp sinucigaşă, a fost „unitatea de vederi" a senatorilor şi deputaţilor, indiferent de apartenenţa de partid, în ceea ce priveşte **preocuparea de a limita cât mai mult atribuţiile şi libertatea de acţiune a serviciilor de informaţii şi de securitate ale României.**

Astfel, prin lege, serviciilor secrete ale statului le este interzis să pătrundă şi să acţioneze, cu forme specifice de acoperire, în mediul presei, în mediul politic şi în sindicate.

Cea mai gravă şi mai debilitantă pentru serviciile secrete româneşti, în special pentru cele care operează în plan extern, este **interzicerea categorică de *„a desfăşura orice fel de activităţi economice".***

Am studiat istoria spionajului, începând cu epoca lui Herodot (secolele VI-V î.e.n.) şi până în prezent, dar nu am găsit nicăieri un act de automutilare, de autodistrugere, de autoanihilare şi, în ultimă analiză, un act de incompetenţă şi prostie crasă de asemenea proporţii !

Prin interdicţiile impuse de către Parlamentul României, serviciile noastre secrete au fost neutralizate din capul locului, li s-au tăiat aripile, fiind puse într-o poziţie catastrofal de dezavantajoasă în raport cu serviciile similare din toate celelalte state membre în N.A.T.O. şi în Uniunea Europeană.

Intervenţiile parlamentarilor români în textele legilor cu privire la securitatea naţională şi activitatea serviciilor de informaţii îi pun pe aceştia într-o lumină extrem de nefavorabilă în raport cu omologii lor din lumea occidentală, în care ne dăm de ceasul morţii să intrăm.

Prin modificările impuse, **aceştia au dat dovadă de un total analfabetism în ceea ce priveşte cunoaşterea rolului şi locului serviciilor secrete într-o societate modernă.**

Şefii de stat şi de guvern, oamenii politici în general, dacă sunt suficient de inteligenţi şi de culţi pot, cel mult, să formuleze sarcini şi obiective pentru serviciile lor secrete, dar nici în ruptul capului nu se pricep şi nici nu le este permis să „înveţe" aceste servicii cum să-şi îndeplinească misiunile încredinţate.

Amestecul politicului sub orice formă, în bucătăria internă a serviciilor secrete este de neimaginat şi inadmisibilă, dacă nu se doreşte distrugerea şi paralizarea acestor servicii, transformarea lor în simple „legume"...Tocmai acest lucru s-a întâmplat în România, în întreaga ei istorie modernă, nu numai după 1989 încoace.

Când se va înființa CNSAP(rivatizării) ?!

În condițiile în care toate serviciile de informații din lume folosesc **legitimația de jurnalist ca formă de acoperire** pentru ofițerii lor operativi, **a le interzice** serviciilor de informații românești să facă același lucru este un adevărat act de demență, de imbecilism politic, un act ce **lovește în interesul național**. Și mai gravă decât această interdicție este prevederea de **interzicere a oricăror activități economice din partea serviciilor de informații.** Prin această măsură aberantă, serviciile de informații ale României sunt **private de formele de „acoperire adâncă"**, adică de acoperirea de mare credibilitate, care deschide fronturi largi de acțiune pentru ofițerii de informații, în scopul slujirii intereselor naționale.

Așa cum procedează C.I.A. în S.U.A., M.I.6 în Marea Britanie, B.N.D. în Germania, D.G.E.R. în Franța, până și A.V.O. în Ungaria, care dispun de firme economice de „acoperire adâncă", la fel trebuie să acționeze și serviciile secrete ale României. In epoca post-Război Rece, **domeniul economic este pe primul loc în preocupările serviciilor de informații ale tuturor statelor democratice, dezvoltate, ale lumii.**

Dacă **în epoca Războiului Rece**, forțele și mijloacele alocate de către serviciile de informații **spionajului economic** reprezentau doar **4%** din total, **în 2007** acest procent a trecut de **50%**. Spionajul economic a surclasat cu mult spionajul militar și politic, adevăr pe care oamenii politici din România sunt foarte departe de a-l fi înțeles.

Parlamentarii din România, în majoritatea lor *„de o mediocritate înfiorătoare"*, cum i-a caracterizat maestrul Octavian Paler, **din 1990 încoace se dau de ceasul morții să limiteze capacitatea de a acționa a serviciilor secrete ale statului și, pe cât posibil, să le excludă total din domeniul economic.**

Rațiunea acestei atitudini este lesne de înțeles. Imensa majoritate a marilor îmbogățiți din România **și-au strâns averile pe căi ilegale**, prin metode ale crimei organizate, **și se tem să nu le piardă...**

Dacă președintele **Traian Băsescu** dorește să intre în istoria României ca un mare justițiar preocupat de distrugerea răului și de bunăstarea națiunii, ar trebui **să „desecretizeze" nu „dosarele Securității"**, prin care încearcă să-și elimine adversarii politici, **ci „dosarele reformei", respectiv ale procesului de privatizare.**

SRI semnalează, Mafia blochează...

În perioada **1991-1997**, în calitate de consilier și de șef al Secretariatului CSAT am citit un număr foarte mare de rapoarte ale S.R.I. care puneau în lumină actele ilegale, de jefuire a avuției naționale prin așa-zisele privatizări. Nu m-au înspăimântat nici manifestările de tip neolegionar din Piața Universității, nici dezastrele din 9-13 iunie 1991, nici „mineriadele" de orice fel sau grevele feroviarilor cum **m-au îngrozit semnalările S.R.I., care îmi arătau dimensiunile dezastrului economic al României.**

Alarmantele rapoarte ale S.R.I., unele de-a dreptul dramatice au făcut **obiectul unor ample dezbateri în C.S.A.T. Personal am redactat**

numeroase „Hotărâri ale CSAT" prin care, atât instituțiile Guvernului, cât şi instituțiile juridice erau obli-gate să întreprindă **măsuri concrete pe linia eliminării şi sancționării abuzurilor şi gravelor ilegalități semnalate în rapoartele S.R.I.**

Acest lucru s-a făcut într-o extrem de mică măsură. Dovada o constituie starea dezastruoasă în care a fost adusă economia României.

În acest context, ca unul care am lucrat nemijlocit şi foarte strâns cu toate elementele componente ale Sistemului Național de Apărare, țin să subliniez **eforturile extraordinare făcute de ofițerii S.R.I.** pe linia unei informări corecte, cu privire la mersul aşa-zisei reforme economice, surprinzând actele ilegale şi jaful ce s-au practicat în procesul de privatizare şi nu numai.

Aceasta, **în ciuda** unor mari piedici şi încorse-tări de tot felul, a unei campanii propagandistice ostile, a **unui adevărat boicot împotriva S.R.I.** Profilul S.R.I. este dat de marele număr de ofițeri patrioți din linia întâi şi nu de cel al unui grup de generali şi colonei corupți, dați în vileag în ultimii ani.

Corupția şi trădarea tronează întotdeauna la vârful instituțiilor, al clasei conducătoare.

Adevărata primenire a societății româneşti se va face, nu prin „deconspirarea securității ca poliție politică", ci **prin „desecretizarea dosarelor reformei economice"**, cu pivotul său central, „privatizarea". Cu siguranță că acest lucru nu se va face decât, cel mai probabil, cu prilejul unor noi evenimente ca cele din decembrie 1989.

Nu cred că în România va exista vreodată un jurnalist de talia celui american **Daniel Ellsberg** care, în 1971, a sustras un număr de peste 4.000 de file dintr-o arhivă ultrasecretă de 7.000 de pagini cu privire la implicarea S.U.A. în războiul din Vietnam, pe care le-a predat prestigiosului cotidian *„The New York Times"*...

Demonstrând că este o adevărată presă liberă, acest mare cotidian, începând cu numărul său din **13 iunie 1971** a declanşat procesul de „desecretizare" a ceea ce s-a numit ***„Documentele Pentagonului"***.

La ordinul preşedintelui Richard Nixon, atât F.B.I.; cât şi Justiția ameri-cană au exercitat **presiuni imense** asupra celor de la *„The New York Times"* să înceteze publicarea acelor documente, dar **fără succes**. Mai mult chiar, publicarea „Documentelor Pentagonului" a fost **preluată şi de alte cotidiane**, precum *„Post"* şi *„Times"*.

Dacă un jurnalist din România ar realiza o asemenea performanță cu „Dosarele reformei" aflate în arhiva S.R.I. ar trebui declarat erou național, aşa cum a fost considerat în S.U.A., Daniel Ellsberg...

Să nu faci ce zice Bush...

Ca atare, părerea noastră este aceea că **interdicția introdusă de Parlamentul României**, potrivit căreia Serviciile de Informații nu au voie să desfăşoare activități economice, pe lângă caracterul său aberant este **total împotriva intereselor naționale şi securității statului. Între**

primii 500 de mari oameni bogați ai țării trebuie să existe ca formă de „acoperire adâncă" şi ofițeri din serviciile secrete ale României.

Asemenea personalități din lumea afacerilor la scară globală, precum miliardarii **George Sörös** şi **Ross Perot**, cei mai mari rechini ai capitalului american **sunt oamenii C.I.A.*** Aceştia **s-au îmbogățit cu sprijinul C.I.A.** şi sunt angajați în cele mai mari operații de bursă, de mişcări ale capitalului american dintr-o zonă strategică a lumii în alta, în acțiuni subterane de subminare a unor concurenți, precum şi în acte de corupere a unor guverne, pentru a favoriza campaniile transfrontaliere americane, **acționând pe baza informațiilor furnizate de C.I.A.**

Puțini şefi de stat şi de guvern din lume îşi pot permite să le refuze o „audiență" acestor gangsteri cu blazon şi cu **paşaport diplomatic**. Atunci când mesajele lor nu sunt luate în seamă şi îndeplinite la „standardele" cerute de Washington urmează „vizitele" generalilor şi amiralilor americani, însoțiți de diviziile de tancuri, port-avioane, aviația strategică, rachetele de croazieră şi bombele dirijate prin laser şi sateliți.

Prin asemenea „experiențe" au trecut Saddam Hussein şi Irakul, Slobodan Miloşevici şi Serbia, mulahul Omar şi Afganistanul şi vor mai trece şi alții, până la erodarea maşinii de război americane, care din 1990 încoace a funcționat cu toate motoarele în plin.

Pentru propria lor propăşire, pentru evitarea capcanelor interne, dar mai ales internaționale, care i-ar putea duce la faliment, **i-aş sfătui pe toți oamenii de afaceri din România să coopereze cu serviciile de informații naționale şi să le solicite sprijinul.**

Înainte de a încheia o afacere cu o firmă străină, indiferent din ce țară, mai ales din categoria celor mai puțin cunoscute, **este absolut necesar să se ceară date de cunoaştere despre acestea de la S.I.E.** Nu mai este un secret faptul că gangsterii şi mafioții internaționali aflați în spatele unor firme fantomă au dat lovituri devastatoare economiei României, în deplină cârdăşie cu crima organizată autohtonă, din 1989 încoace. Mai mult chiar, **firmele româneşti care operează pe piața externă să-şi creeze propriile structuri de informații şi de protecție a informațiilor**, dacă doresc să prospere şi să supraviețuiască.

Nu ştiu câți oameni de afaceri din România au înțeles această necesitate vitală, în condițiile procesului de globalizare. Starea generală dezastruoasă a economiei româneşti dă de înțeles că foarte puțini...

Parlamentarii corupți şi trădători se tem de serviciile secrete...

Abisal de irațională şi de **catastrofică pentru interesele securității României este interdicția introdusă de nişte parlamentari**

---

* **N. edit.**: Bill Gates este o creație a D.I.A. din SUA, de la care a primit primele mari invenții în domeniu şi sprijin ulterior.

Pe larg în ***„Istoria secretă a Omenirii"*** **- vol. II.**

obtuzi, potrivit căreia serviciile secrete să nu poată opera şi să nu desfăşoare „acţiuni acoperite" în mediul politic.

Dacă s-ar da curs acestei interdicţii **ar dispărea însăşi raţiunea de a exista a serviciilor de securitate internă**, iar însuşi fundamentul statalităţii ar rămâne fără apărare. Dacă nu va pătrunde, prin forme specifice şi nu va acţiona în mediul politic, **cum îi va descoperi serviciul de contraspionaj al României pe politicienii de toate culorile care au fost recrutaţi şi s-au pus la dispoziţia unor servicii de spionaj străine**, acţionând ca „agenţi de influenţă" ai acestora?

Fără nicio exagerare este de-a dreptul la mintea cocoşului, vizibil şi pentru orbi, că **mediul politic din România este unul dintre cele mai uşor de corupt, fiind penetrat până în măduva oaselor de către serviciile secrete străine de informaţii.**

Nu îmi pot imagina să existe vreun român cu mintea cât de cât întreagă care să fie atât de naiv încât să nu-şi dea seama că **toţi oamenii politici din U.D.M.R. lucrează pentru interesele Ungariei şi sunt dirijaţi de A.V.O.** (serviciul de spionaj al acestei ţări).

Obrăznicia fără margini a liderului U.D.M.R., **Marko Bela**, care la 24 septembrie 2006, la Miercurea Ciuc, în faţa a 300 de aleşi locali unguri din judeţele Covasna, Harghita şi Mureş, **revendica *„autonomia teritorială a maghiarimii"*** din România **şi introducerea limbii maghiare ca „limbă oficială"** în aceste judeţe este rezultatul imbecilismului, iresponsabilităţii şi atitudinii de trădare a intereselor naţionale din partea majorităţii clasei politice româneşti.

Vinovaţi de această stare paradoxală, în care **duşmanul de moarte al integrităţii teritoriale a României, cum este organizaţia teroristă subterană U.D.M.R., se află la guvernare, aproape fără întrerupere, din 1991 încoace** suntem şi noi, marea majoritate a românilor, care am făcut posibilă această stare şi o mai şi tolerăm.

Aşa s-au comportat românii şi în perioada interbelică 1920-1940 şi s-a ajuns la „Diktatul de la Viena" şi la pierderea părţii de nord-vest a Transilvaniei...

Dosarul „Ungaria contra României"

În 1992, am înaintat preşedintelui de atunci al României, Ion Iliescu, **propunerea discutării** într-o şedinţă specială a C.S.A.T., a **acţiunilor anti-româneşti desfăşurate de Ungaria împotriva României, inclusiv a rolului jucat de U.D.M.R.** în acest plan, ca organizaţie subordonată intereselor Budapestei, propunere ce a fost **acceptată**. Cu aportul tuturor elementelor Sistemului Naţional de Apărare, dar mai ales cel al serviciilor de informaţii, **m-am ocupat**, împreună cu un grup de experţi, **de instrumentarea dosarului Ungaria împotriva României.**

Acţiunea s-a bucurat de un interes maxim şi de un sprijin profesional total din partea tuturor celor implicaţi. **A rezultat un „dosar" masiv care a generat dezbateri de-a dreptul furtunoase în şedinţa CSAT.**

Iată un alt dosar care ar merita să fie „desecretizat". Le-aş recomanda consilierilor preşedintelui Traian Băsescu să scoată din arhiva

CSAT acest „dosar" şi să-l supună atenţiei şefului statului, deoarece, în urma declaraţiilor lui Marko Bela este de maximă actualitate şi va rămâne de actualitate multe decenii de acum încolo.

Este necesar ca măsurile cuprinse în Hotărârea CSAT nr. 405/1992 să fie reluate şi permanentizate, deoarece, ca şi în 1992 şi în 2007, **Ungaria, prin U.D.M.R., persevereză în acelaşi gen de acţiuni antiromâneşti** precum:

- atât în cadrul N.A.T.O., cât şi în U.E., Ungaria continuă eforturile (vechi de 87 ani) de **„convingere" a opiniei publice internaţionale**, în sensul că situaţia minoritarilor unguri din România ar reprezenta o „problemă majoră" a Europei, a cărei rezolvare este posibilă numai pe baza autonomiei teritoriale;

- continuă cu aceeaşi putere **mediatizarea** pe plan extern, în special în S.U.A., unde are o mare audiţie, a **aşa-zisei lipse de drepturi şi libertăţi a minoritarilor din România** şi a presupuselor abuzuri ale puterilor legislativă, judecătorească, administrativă, în interesul discreditării României şi atragerii opiniei publice internaţionale pentru susţinerea intereselor Budapestei.

Preşedintele României, Traian Băsescu sau oricare ar fi acesta, trebuie să ştie că, **în S.U.A., predominantă este părerea că în 1920, prin Tratatul de la Trianon, Ungariei i s-a făcut „o mare nedreptate".**

Oricât de slugarnici ne-am comporta faţă de Washington, această părere nu se va schimba.

Spionii Ungariei – în conducerea României...

Nu voi reaminti toate **măsurile cuprinse în Hotărârea CSAT nr. 405/1992**, deoarece nu mi le mai amintesc, dar câteva dintre acestea sunt de neuitat, astfel:

- stabilirea la nivelul guvernului României a **unei strategii naţionale** pe linia prevenirii şi contracarării acţiunilor revizionist-separatiste maghiare;

- **interzicerea înfiinţării şi funcţionării** organizaţiilor sau asociaţiilor susceptibili să atenteze la integritatea teritorială şi la ordinea de drept din România;

- **implicarea concretă a Consiliului pentru Minorităţile Naţionale** în activitatea de contracarare a acţiunilor autonomiste iniţiate de U.D.M.R. la comanda Budapestei;

- **încunoştinţarea**, prin canale diplomatice şi prin contactele la nivel înalt, a **Budapestei că încurajarea acţiunilor U.D.M.R. este contraproductivă** pentru ambele părţi, atât în plan bilateral, cât şi la scară europeană;

- **documentarea**, prin mijloace şi metode specifice, de către organele cu atribuţii în domeniul siguranţei naţionale, a **activităţii organizaţiilor şi persoanelor semnalate că servesc interesele revizioniste ale Ungariei** şi prezentarea datelor obţinute organelor de justiţie; în virtutea acestei prevederi, **Marko Bela şi ceilalţi lideri ai U.D.M.R. trebuiau deferiţi Justiţiei de multă vreme**; de la evenimentele din martie

1990 de la Târgu Mureş şi până în 2007, Justiția nu a luat nici o măsură pentru stoparea acțiunilor iredentiste separatiste ale U.D.M.R.;

- eficientizarea activităților de cunoaştere, prevenire şi contracarare prin intensificarea măsurilor de **penetrare informativă a mediilor şi structurilor care acționează prin intermediul serviciilor speciale ale Ungariei împotriva intereselor României.**

Toate măsurile hotărâte în 1992 de către CSAT au rămas **literă moartă**. Nici nu se putea altfel, în condițiile în care **„bursierii" Fundației Sörös** pentru o Societate Deschisă, **agenți de influență ai Ungariei, ocupă funcții importante în toate structurile aparatului de stat**, iar U.D.M.R. se află încă din 1996 la guvernare.

Absolut nimic din ce se hotărăşte la Bucureşti nu scapă cunoaşterii de către Serviciul de Spionaj al Ungariei. În asemenea condiții de-a dreptul catastrofale pentru România, **a interzice serviciilor de informații să opereze în mediul politic este adevărată sinuci-dere.**

Numai nişte parlamentari analfabeți în domeniul cunoaşterii rolului şi locului serviciilor secrete într-un stat modern pot gândi astfel...

Parlamentul României inventează... spionajul castrat !

La fel de ridicolă şi de neavenită este şi interdicția ca ofițerii de informații să opereze sub acoperirea de jurnalişti sau să-şi facă prezența în mass-media. Prin felul în care au „dezbătut" această problemă, parlamentarii români au făcut dovada lipsei totale a celor mai elementare cunoştințe în materie de informații şi contrainformații şi legătura acestora cu mass-media. Un parlamentar, al cărui nume nu merită a fi menționat, a afirmat că folosirea acoperirii de jurnalist de către ofițerii de informații ar fi *„o crimă"*. Acestui individ i s-ar putea răspunde că o adevărată crimă pentru interesele României este prezența în Parlament a unor oameni de-a dreptul nătângi, care habar nu au pe ce lume trăiesc...

Toate serviciile de informații, de contrainformații şi de securitate din lumea civilizată folosesc acoperirea de jurnalişti pentru ofițerii lor operativi, nu de azi sau de ieri, ci de secole, **de când au apărut primele ziare.** Oare să nu ştie parlamentarii români că imensa majoritate a **corespondenților de presă** trimişi de toate statele în zonele de tensiune şi pe teatrele de acțiuni militare sunt **ofițeri din serviciile de spionaj**? Dacă este aşa, atunci situația este cu adevărat jalnică...

Englezii sunt cei care au folosit şi folosesc pe scară largă acoperirea de jurnalişti pentru ofițerii lor de informații şi de securitate.

Unul dintre cei mai străluciți jurnalişti ai Marii Britanii din perioada de după cel de-al doilea război mondial a fost **Chapman Pincher**, editorialist la celebrul ziar *„Daily Telegraph"*, la care a lucrat timp de peste 20 ani. În realitate, acesta era ofițer în Serviciul Secret de Securitate al Marii Britanii - **M.I.5** - Direcția de contraspionaj.

După ieşirea la pensie, cu grad de **colonel**, Chapman Pincher a scris o **carte** zguduitoare intitulată *„Too Secret, Too Late"* ***(Prea secret, prea târziu)***, în care prezintă toate eşecurile suferite de contraspionajul

englez în perioada interbelică, în timpul celui de-al doilea război mondial, cât şi în perioada de vârf a Războiului Rece.

Cartea a fost publicată la Editura St. Martins Press din New York, în 1984, deoarece **M.I.5 a interzis tipărirea acesteia în Marea Britanie.**

Într-o țară civilizată care își cunoaşte interesele, **mass-media în general, dar presa în special, cooperează cu serviciile secrete, fără să se subordoneze acestora.**

Evident că o astfel de cooperare este reciproc avantajoasă şi nu doresc să intru în detalii de ce. Nu cred că în România să existe vreun om politic care să fi citit cartea lui Chapman Pincher.

În concluzie, îi invit pe parlamentarii României să lase serviciile secrete şi presa să coopereze cum ştiu ele mai bine, aşa cum se procedează de secole în toată lumea civilizată. Fără nicio exagerare, **jurnalistul de clasă este frate geamăn cu spionul de clasă.**

Sindicaliştii de la... CIA şi FBI

Interdicția impusă de către parlamentari **ca serviciile secrete să nu desfăşoare acțiuni în mişcarea sindicală din România** şi să nu aibă „ofițeri acoperiți" în sindicate se înscrie **pe aceeaşi linie a absurdului şi ignoranței**. Să vedem, din nou, cum procedează noii noştri stăpâni de dincolo de Atlantic.

Mişcarea sindicală din S.U.A. a cunoscut forme superioare de organizare încă din 1866. Atunci când mişcările sindicale au îmbrăcat forme violente, autoritățile americane nu au ezitat să folosească armata pentru a le suprima, aşa cum a procedat preşedintele Cleveland în 1893, la Massachusetts şi 1894, la Cicago. Avem şi un exemplu mult mai actual, respectiv 1992, când preşedintele G. Bush (tatăl) a pus armata să tragă în manifestanții de la Los Angeles, în zilele de 28 aprilie - 4 mai.

Sindicatele din S.U.A. sunt conduse de Federația Americană a Muncii (**A.F.L.**) **şi** Congresul Organizațiilor Industriale (**C.I.O.**). **Din 1955, A.F.L. şi C.I.O. au fuzionat constituind A.F.L./C.I.O.**, care controlează toate sindicatele de pe teritoriul S.U.A. **F.B.I.** (poliția politică a S.U.A.) **şi C.I.A. au penetrat mişcarea sindicală din S.U.A., în special la nivelul conducerii A.F.L./C.I.O.**, atât prin recrutarea principalilor lideri, cât şi prin infiltrarea unor ofițeri acoperiți ca „lideri sindicali".

În acest fel, serviciile secrete americane au avut un control sever asupra mişcării sindicale din S.U.A., fapt pentru care, **de zeci de ani, societatea americană a suferit foarte puține zguduiri sociale de amploare din partea sindicatelor.**

Edgar Hoover, cel care a fost timp de 48 de ani, fără întrerupere, director al F.B.I. (1924-1972) **a zdrobit pur şi simplu orice spirit combativ din sindicatele americane.** Liderii sindicali, mai ales la nivelul A.F.L./C.I.O., care nu se lăsau recrutați sau nu cooperau cu F.B.I. erau, fie înlăturați, fie lichidați.

Aşa s-au petrecut lucrurile cu militanții de stânga **Nicola Sacco şi Bartolomeo Vanzetti**, **arestați în 1921 pe baza unui dosar instrumentat de F.B.I.** Aceştia au fost acuzați de „anarhie şi omor", purtați prin tribunale ani de zile şi **executați pe scaunul electric la 23 august**

1927. În apărarea celor doi osândiți la moarte prin buna strădanie a lui Edgar Hoover s-au ridicat, la vremea respectivă, personalități precum Anatole France, Romain Rolland, Henri Barbusse, Walter Lippmann, Heywood Braun, Norman Thomas şi mulți alții, dar fără efect.

Măcar Sacco şi Vanzetti au avut parte de un „proces" înainte de a fi arşi pe rug. Alții nu au avut acest „noroc", fiind pur şi simplu lichidați de către agenții F.B.I., fără niciun fel de formalități.

În **1936**, prin grija lui Edgar Hoover şi a agenților săi a fost **asasinat Huey P. Long**, unul dintre cei mai dinamici şi mai populari lideri ai mişcării muncitoreşti din S.U.A. **Fiind purtătorul unui program de protecție socială fără precedent în istoria S.U.A., acesta avea reale şanse la alegerile prezidențiale din 1936.** A fost pur şi simplu **asasinat**. Cazul nu a fost elucidat nici până în zilele noastre. Este tipic pentru toate cazurile de asasinat comise **de agenții F.B.I.** Nimeni nu a investigat şi nu a elucidat asasinarea preşedintelui **J.F. Kennedy**, survenită la 22 noiembrie 1963. Este cert că **Edgar Hoover şi agenții F.B.I.** au fost **implicați***.

Lech Walesa şi sindicaliştii români – dirijați de CIA...

C.I.A. operează, încă de la înființare, în mediile sindicale din absolut toate statele lumii cu care S.U.A. întreține relații diplomatice. Sindicatele fac obiectul unor „acțiuni acoperite" din partea C.I.A. vizând utilizarea lor în scopuri politice.

Cel mai strălucit exemplu de ce poate face C.I.A. atunci când penetrează un sindicat şi îl conduce cu mână forte spre obiectivul urmărit este cazul sindicatului „**Solidaritatea**" din Polonia.

Naşterea acestui sindicat, politizat până în măduva oaselor **în 1981**, a fost în totalitate **rezultatul unei „acțiuni acoperite" a ofițerilor C.I.A.** care au operat în Polonia de-a lungul anilor. La această acțiune a C.I.A. a fost atras şi **antrenat şi Vaticanul**.

Liderul sindical **Lech Walesa a fost dirijat, pas cu pas, de către ofițerul său de legătură din sta-ția C.I.A. de la Varşovia.** Rezultatele finale se cunosc.

După ce şi-au jucat rolul istoric de distrugere a socialismului în Polonia, în contextul „Revoluției de zece ani", **atât sindicatul Solidaritatea, cât şi Lech Walesa au fost abandonați de C.I.A.** Este tipică pentru C.I.A. practica de a se debarasa de agenții şi organizațiile care nu-i mai sunt utile.

Şi unii lideri sindicali din România au trecut printr-un astfel de proces.

În condițiile în care există certitudini că **federațiile sindicale din România sunt penetrate şi manipulate de către diferite servicii de spionaj străine** este de-a dreptul ridicol şi foarte dăunător pentru interesele stabilității interne din România ca serviciilor secrete ale statului să li se interzică să opereze în mediul sindical şi să aibă „ofițeri aco-

---

* **N. edit.:** La sfârşitul anului 2006, în „ZIUA", Pacepa a inventat o teorie nouă: JFK asasinat de KGB, prin agentul Oswald ! Care, însă, era un trăgător submediocru...

periți" în cadrul acestuia. Se vede că parlamentarii noştri au uitat până şi istoria ultimilor 17 ani, când este vorba de sindicate şi nu numai.

Cel mai probabil că „**mineriadele**" care i-au băgat în spaima morții pe oamenii politici **nu ar fi avut loc sau ar fi fost mai uşor de anihilat dacă printre liderii sindicatelor de pe Valea Jiului s-ar fi aflat şi câțiva „ofițeri cu acoperire" din cadrul S.R.I.** Cum însă această instituție abia se născuse şi era suspectată, huiduită, sabotată, paralizată, epurată şi blocată din toate direcțiile nu şi-a putut exercita atribuțiile.*

Cine îi controlează pe parlamentari ? Soacrele !

Nu am nimic împotrivă ca **Parlamentul României** să exercite **un anumit mod de control asupra serviciilor secrete.** Acesta să se facă, însă, nu prin amestecul Parlamentului în „bucătăria internă" a serviciilor secrete, ci **prin evaluarea rezultatelor concrete obținute**, benefice pentru societatea românească.

Parlamentul României ar trebui **să procedeze aşa cum procedează Congresul S.U.A.**, când este vorba de C.I.A. şi în general de „Comunitatea Serviciilor de Informații" a Statelor Unite, adică **să se asigure că aceste servicii dispun de tot ce le este necesar** (în forțe umane, mijloace tehnice şi fonduri) pentru ca să-şi poată îndeplini misiunile **şi să nu fie îngrădite de niciun fel de restricții legale irațională.**

În acest sens, aş recomanda Serviciului de Informații Externe al României să traducă integral „***Legea Patriot***" (U.S.A. Patriot Act) din anul **2001**, adoptată de Congresul S.U.A. după evenimentele din 11 septembrie 2001, şi s-o distribuie **tuturor parlamentarilor şi membrilor guvernului** din România pentru „a se lumina" ce înseamnă cadru legal de acțiune pentru serviciile secrete din S.U.A...

Parlamentarii din România doresc să „controleze" totul, dar pe domniile lor cine îi controlează? ** Nu spun absolut nimic nou afirmând că **mediile parlamentare** din toate statele lumii, indiferent cât sunt de dezvoltate şi de democratice sunt **vulnerabile, uşor penetrabile şi prezintă serioase riscuri pentru securitatea națională din țările lor.**

În epoca Războiului Rece, ofițerii operativi din Direcția Informații a Marelui Stat Major nici nu-şi făceau un titlu de glorie când recrutau un parlamentar din țara în care lucrau.

Adevărata glorie era să recruteze un element valoros din mediul militar, ceea ce era extrem de greu şi de periculos. Ca unul care **am condus activitatea de cercetare strategică în spațiul N.A.T.O. din perioada1978-1982**, îi pot asigura pe cititorii mei că **nu a existat nici o țară membră în N.A.T.O. în care să nu existe cel puțin un membru al Parlamentului care să lucreze pentru Direcția Informații.**

---

* **N. edit.:** Au existat, însă, ziarişti-ofițeri DIA, îmbrăcați în mineri, care au „defilat" prin Craiova la ultima „mineriadă"...

** **N. edit.:** Indiferent de „doctrină", când vine vorba de interesele personale sunt extrem de uniți: pensii, drepturi, „castrarea" Legii ANI (Agenția Națională pentru **Integritate**) etc.

Un asemenea parlamentar dintr-o țară N.A.T.O. al cărei nume nu îl voi da (au și spionii deontologia lor) **l-am recrutat și eu, fără prea mari eforturi.**

Aș compara eforturile recrutării de parlamentari cu pescuitul de guvizi, iar al recrutării de militari cu pescuitul de sturioni. **Cei mai ușor de atras** s-au dovedit, în majoritatea cazurilor, **parlamentarii aflați în opoziție.**

Pe un asemenea parlamentar, după ce ți l-ai făcut „prieten" este suficient să-l inviți la un dineu somptuos și să-l lași pur și simplu să vorbească. La sfârșit, fără să pui prea multe întrebări, te vei alege cu un excelent raport privind cele mai intime aspecte ale situației politice din țara respectivă.

Crede cineva că parlamentarii din România de azi sunt mai isteți și mai instruiți din punct de vedere contrainformativ decât cei din Marea Britanie, Franța, Germania, Italia, Turcia sau Grecia? Nici vorbă !

Ca profesionist sunt de părerea că **nu Parlamentul trebuie să controleze serviciile secrete, ci exact invers...**

La români, trădarea de la vârf începe...

Întreaga noastră istorie ne demonstrează că **marii trădători ai neamului românesc au provenit, întotdeauna, din vârful piramidei sociale**, din rândul celor care ne-au condus sau au deținut poziții-cheie într-o serie de organe vitale ale statului. Exemplele sunt multe, deoarece, în toate etapele istoriei sale, **națiunea română nu a dus lipsă de trădători.** Să facem, împreună, un tur prin istorie:

- **10 iunie 1574**: hatmanul Eremia îl trădează pe **Ion Vodă**, trecând cu toată cavaleria la turci;
- **9 august 1601**: este asasinat **Mihai Viteazul**, victimă a unui complot de care marea boierime nu a fost străină;
- **1785**: martiriul lui **Horia, Cloșca și Crișan**, trădați de românii Onuț Matei, Ștefan Trif, Iacob Neagu, Dumitru Neagu și preotul ortodox Moise, pentru **600** de galbeni;
- **27 mai 1821**: **Tudor Vladimirescu**, trădat de cei mai apropiați căpitani ai săi Dimitrie Macedonski și Hagi Prodan, surprins de intrigile spionajului englez și mișcării Eteria a grecilor, condusă de prințul Alexandru Ipsilante - agentul Moscovei, este măcelărit într-o manieră tipic balcanică;
- **10-11 februarie 1866**: domnitorul **Alexandru Ioan Cuza** a fost detronat prin surprindere, în urma unui complot al marii boierimi și capilor Armatei; cei care l-au arestat au fost căpitanii Costescu, Lipoianu și Pilat, care-i juraseră „credință" comandantului suprem al Armatei*;
- **1 iunie 1946**: este executat mareșalul României, **Ion Antonescu**, șef al statului, trădat de Regele Mihai I, de liderii partidelor istorice, în

---

* **N. edit.:** Pe larg în ***„Culisele României"***.

frunte cu Iuliu Maniu, de generalii Constantin Sănătescu şi Nicolae Rădescu şi cam de toţi românii; aşa se întâmplă cu cei care pierd războiul*;

- **25 decembrie 1989**: este asasinat, cu forme „legale", **Nicolae Ceauşescu****, preşedintele României, figură proeminentă a vieţii politice internaţionale din a doua jumătate a secolului XX, trădat de propriul partid (P.C.R.), de Securitate, de Armată şi de serviciile de informaţii; răspunzător direct de „înlăturarea" cuplului prezidenţial Nicolae şi Elena Ceauşescu a fost generalul Victor Atanasie Stănculescu, după cum singur o recunoaşte în cartea pe care a scris-o.

Toate naţiunile lumii, fără excepţie, au avut trădătorii lor, dar noi românii se pare că **am avut prea mulţi şi prea sus-puşi**. Suntem de o loialitate îndoielnică şi de o slugărnicie exagerată. Viteza cu care **nomenclatura comunistă** din România **s-a „reşapat" în clasă politică „anti-comunistă" şi „democratică"** a fost uluitoare.

Nu cumva „ca-meleonismul" este o trăsătură naţională? La urma urmei este şi aceasta o formă de supravieţuire. În toate trebuie să existe însă nişte limite, un anumit simţ al măsurii, care ne lipsesc.

Dacă n-ar fi fost Nicolae Ceauşescu şi „epoca de aur", unde s-ar fi desfăşurat Sommetul Francofoniei din septembrie 2006, eveniment ce a reţinut atenţia întregii lumi?

Oare, nu cumva, românii i-au făcut lui Nicolae Ceauşescu o nedreptate strigătoare la cer? Ce a făcut pentru România un Corneliu Coposu, comparativ cu Ceauşescu, pentru a avea dreptul la un bust în Piaţa Revoluţiei şi la un bulevard care să-i poarte numele?

Nutresc convingerea că Naţia română nu se va spăla de **păcatul uciderii cuplului prezidenţial Nicolae şi Elena Ceauşescu în sfânta zi de Crăciun**, 25 decembrie 1989, până când fostului preşedinte martir al României nu i se va înălţa o statuie în faţa Casei Poporului pe care a ctitorit-o, iar „analfabetei" Elena Ceauşescu un bust în faţa Casei Academiei României, construită prin grija ei...

Însănătoşirea şi „purificarea" societăţii româneşti va fi un proces îndelungat, extrem de confuz şi dureros. Acesta **ar trebui să înceapă cu serviciile secrete ale statului.** Dacă nici aici nu vom avea oameni cinstiţi, patrioţi, profesionişti de înaltă clasă, cu spirit de corp, dar mai ales de sacrificiu pentru interesele României vom rămâne o naţiune fără viitor. Pentru scurt timp am nutrit speranţa că preşedintele **Traian Băsescu** este „omul providenţei", care după ce **ne-a lăsat fără flotă**, măcar va pune pe linia de plutire serviciile secrete. M-am înşelat.

---

* **N. edit.:** Pe 2 iunie era ziua sa de naştere... După audienţa la rege, din 23.08.44, trebuia să plece la Focşani pentru a semna armistiţiul cu URSS. Atunci, adio speranţe de putere pentru partidele istorice, comunişti sau rege ! Telegrama de la Moscova a fost primită, în 23.08.44, ora 4, de Niculescu-Buzeşti, care l-a anunţat de urgenţă pe I. Maniu. Continuarea se ştie. Buzeşti a ajuns iediat ministru de Externe !...

** **N. edit.:** „Judecat", de Crăciun, în biroul fostului comandant al Regimentului de Cavalerie, căpitan Ion Antonescu...

„Paraşutiştii" din fruntea serviciilor secrete

Numirea, în continuare, la conducerea acestor servicii a unor oameni politici şi nu a unor profesionişti cu o carieră îndelungată din interiorul acestora, le va menţine, în continuare, în stare de paralizie şi ineficienţă. Aceşti „directori" ai S.R.I. şi S.I.E. îşi primesc aceste posturi ca recompensă pentru loialitatea faţă de liderul partidului, pentru orice altceva, în afară de calificare profesională în materie.

Asemenea „directori" veniţi de aiurea, fără nici un fel de competenţe profesionale, nu numai în România, ci şi în alte ţări, sunt numiţi „**paraşutişti**".

Ei „cad din cer" în vârful instituţiei, de regulă prin surprindere şi sunt, pe toată durata mandatului lor, **o adevărată calamitate** pentru ofiţerii profesionişti din serviciile secrete, fie ele de informaţii sau de securitate.

Foştii directori, Ioan Talpeş, Cătălin Harnagea, Gheorghe Fulga, Virgil Măgureanu, Costin Georgescu şi Alexandru Radu Timofte au fost toţi, fără excepţie, „paraşutişti". Străini de domeniul pe care erau puşi să-l conducă, aceştia **nu şi-ar fi putut menţine fotoliile decât dacă s-ar fi lăsat pe mâna profesioniştilor**, lucru pe care sunt convins că **l-au şi făcut**. Altfel îşi frângeau gâturile.

În ultimii 10 ani ai existenţei sale din epoca socialistă, şi **Direcţia Informaţii a Marelui Stat Major** a fost **comandată tot de un „paraşutist".** Este vorba de **vice-amiralul Dinu Ştefan (alias „Canaris")**, fostul şef al Consiliului Politic al Marinei Militare, „paraşutat" în fruntea acestui organ de cercetare strategică externă după mazilirea generalului Dumitru I. Dumitru, fost prieten la cataramă cu generalul Mihai Pacepa. Cu câtă competenţă a condus amiralul politruc Direcţia Informaţii, din respect faţă de instituţie, mă abţin să intru în detalii, deşi le deţin pe toate.

Tot din categoria „paraşutiştilor" fac parte şi noii directori numiţi de preşedintele Traian Băsescu, respectiv **George Maior** la S.R.I. şi **Claudiu Săftoiu** la S.I.E. (în martie 2007, a demisionat - n.edit.).

Cei doi directori aleşi în mod absurd prin votul Camerelor reunite ale Parlamentului, ca şi când ar fi fost şefi de stat, şi-au dat arama pe faţă, adică **incompetenţa** în domeniu, **încă din discursurile de instalare.**

Domnul George Maior s-a lăudat că va face din S.R.I. *„o adevărată instituţie euro-atlantică"*. Nimic mai absurd şi mai aberant, ţinând cont de adevărul universal, de secole şi milenii, potrivit căruia **serviciile secrete sunt cele mai naţionale din câte dispune un stat civilizat care îşi cunoaşte interesele.**

În discursul său debil şi în afara cadrului, domnul C. Săftoiu vorbeşte de „profesionism", în condiţiile în care dânsul nu este nici măcar diletant. Concluzia ce se desprinde este aceea că, şi pentru următorii patru ani, **calvarul serviciilor secrete ale României va continua...**

Marea Curăţenie Europeană – vor dispărea „petele americane"...

Noua condiţie a României de membru al Uniunii Europene, în mod obligatoriu, va trebui să producă schimbări profunde şi în ceea ce priveşte locul şi rolul serviciilor secrete româneşti. O primă schimbare

va trebui să constea din **ieşirea acestora de sub tutela americană şi „europenizarea" lor.**

Până la **naşterea „Agenţiei Europene de Informaţii", proiect grandios în curs de execuţie**, serviciile noastre de informaţii şi de securitate vor trebui să graviteze mai puţin în jurul C.I.A. şi F.B.I. şi mai mult în jurul organismelor de informaţii şi securitate în funcţiune ale Uniunii Europene, precum:

- ***European Union Satellite Center (EUSC)*** - Centrul Uniunii Europene de Cercetare prin Sateliţi, care a pus capăt dominaţiei S.U.A. şi Rusiei în acest domeniu de vârf al cercetării strategice globale;

- ***Intelligence Division of the European Military Staff (INTDIU)*** - Direcţia Informaţii a Statului Major Militar European, organ integrat de cercetare strategică, analiză şi prelucrare a informaţiilor înfiinţat în anul 1999; se înscrie în obiectivele Politicii Europene de Securitate şi Apărare, care, printre altele, are în vedere crearea de forţe armate integrate ale Uniunii Europene.

Pe măsură ce apar şi se dezvoltă structurile militare şi de informaţii ale Uniunii Europene, în aceeaşi măsură structurile N.A.T.O. degenerează şi dispar. Chiar dacă de la Bucureşti acest lucru încă nu se vede, **N.A.T.O. a devenit o alianţă militară desuetă**, care pe măsură ce a înaintat în Europa de Est **s-a evaporat în Europa de Vest.** Intrarea României în N.A.T.O. nu i-a adus nici un avantaj, ci doar servituţi.

- ***Situation Center (SITCEN)*** - Centrul de Analiză şi Estimare, creat în 2001.

Acesta deserveşte Comitetul Politic şi de Securitate al Uniunii Europene, precum şi Statul Major Militar al U.E. SITCEN colectează informaţii de la agenţiile naţionale de informaţii, precum şi de la alte surse (cercetarea prin satelit etc.), elaborează estimări şi asigură o informare preventivă la scară globală. Are un mare rol în monitorizarea şi gestionarea crizelor. Este condus de către Înaltul Reprezentant al Consiliului Europei pentru Securitate şi Politică Externă (Javier Solana*).

- ***Europol*** - organ de cooperare, coordonare şi schimb de informaţii între forţele de poliţie din statele membre.

Într-un viitor nu prea îndepărtat, în mod sigur se va naşte şi **Agenţia Europeană de Cercetare Radio-Electronică** (probabil sub o denumire acoperită), ca replică la Agenţia Naţională de Securitate (N.S.A.) a S.U.A., gigantul care ascultă telecomunicaţiile întregii lumi şi sparge codurile şi cifrurile statelor.

Calitatea României de membru al Uniunii Europene cere ca **toţi cei care au ajuns în funcţii-cheie** în plan politic, în armată şi în serviciile secrete **cu ajutorul Washingtonului**, prin C.I.A., F.B.I. sau alte pârghii străine de Europa **să părăsească scena, pentru că oricum vor fi înlăturaţi.**** Asta da „curăţire"...

---

* **N. edit.:** Fostul secretar-general al NATO...

** **N. edit.:** Ca la noi la nimeni: Marius Oprea e consilierul premierului Tăriceanu, face legi pentru reglementarea activităţii serviciilor secrete, acuză pe toată lumea, dar nu are certificat ORNISS. Altfel spus, respectivul e agent al unei puteri străine !!...

Capitolul X

POLIȚIA POLITICĂ – DEMOCRATICĂ ÎN VEST, TOTALITARĂ ÎN EST ?!

Nu românii au inventat „poliția politică"...

În ultimii 17 ani, **societatea românească a trecut** prin transformări radicale, dar şi **prin traume de neimaginat, care au lovit şi zdruncinat profund coeziunea națională, disciplina socială, continuitatea istorică, respectul față de legi şi instituțiile statului, determinând dispreț față de prezent şi neîncredere în viitor. Unul din izvoarele acestor traume l-a constituit *„Legea lustrației"* sau *„Legea Ticu Dumitrescu"* şi detestabilul său produs** care se numeşte Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității (**CNSAS**), un fel de „tribunal inchizitorial politic".

În condițiile în care ne numărăm printre cele mai sărace state din Europa şi din lume, cu un Produs Intern Brut (PIB) de sub 2.000 dolari/ locuitor, în anul 2006, problema fundamentală a scenei politice românești au devenit *„Dosarele Securității"* şi *„demascarea Securității ca poliție politică"*.

O propagandă imbecilă, anti-ştiințifică, falsă din toate unghiurile şi găunoasă în însăşi esența şi scopurile sale **lasă impresia că singurul stat din lume care ar fi dispus de o „poliție politică" ar fi fost R.S. România, iar apartenența şi colaborarea cu aceasta ar constitui cele mai reprobabile crime.**

Oameni de doi bani, fără cultură, fără viziune politică, fără studii în domeniul arhivistic fac „cercetări şi pronunță sentințe".

Această bubă purulentă pe trupul societății româneşti care este CNSAS s-a constituit, cu de la sine putere, într-o „autoritate deasupra oricărei autorități", **încălcând cu totală neruşinare prevederile Constituției României şi orice idee de drept.***

„**Poliția politică**", element esențial al securității oricărei formațiuni statale, **a existat, sub diferite forme, de mii de ani.**

Cei care ştiu ce înseamnă statalitate şi putere în stat tind să creadă că **mai întâi a apărut „poliția politică" şi apoi statul.**

„Revoluția franceză" – „democrația" cu poliție politică

În epocile precapitaliste, spionajul, contraspionajul şi securitatea internă cu pivotul ei principal „poliția politică" au făcut corp comun. Era şi normal să fie aşa, având în vedere că, fără informații, „poliția politică" nu poate exista şi funcționa, iar securitatea statului se confunda cu securitatea monarhului.

---

* **N. edit.:** Procurorii au descoperit grave ilegalități în actele contabile de la CNSAS. Subiectul s-a stins foarte rapid...

De mii de ani, în atenția „poliției politice", indiferent ce nume a purtat aceasta **s-au aflat delictele politice îndreptate împotriva purtătorului puterii în stat.** Acest lucru a fost valabil pe timpul faraonilor în Egiptul Antic (3.000 î.e.n.), pe timpul Imperiului Persan (600 î.e.n.) purtând numele de „Ochiul regelui", dar şi în epoca lui Napoleon Bonaparte (1799-1814), când a primit numele de Ministerul Poliției.

Este cazul să subliniez că „**poliția politică**" în sensul modern al conceptului nu **s-a născut** în R.S. România, ci **în focul Revoluției franceze** (1789-1798). Părintele „poliției politice" a lumii capitaliste a fost **Joseph Fouche** (1758-1820)*, numit ministru al poliției de către Napoleon Bonaparte.

Ministerul Poliției creat de către J. Fouche avea două departamente. Este vorba de Departamentul poliției generale, condus de Real şi **Departamentul Securității Publice**, adică „poliția politică" sau „Departamentul poliției secrete", condus de Desmartes, mâna dreaptă a lui Fouche.

Istoria universală îl consideră pe **J. Fouche**, drept **cel mai versat şi mai diabolic şef de „poliție politică" din toate timpurile**, punându-i în sarcină:

- **decapitarea regelui** Ludovic al XVI-lea **şi a reginei** Maria Antoanetta;
- **aducerea la putere a iacobinilor**, conduşi de Robespierre, precum şi trimiterea la ghilotină a acestuia;
- **întocmirea de dosare tuturor oamenilor politici**, fie ei regalişti sau republicani, care se manifestau pe scena politică a Franței;
- **sprijinirea restaurației sub regele Ludovic al XVIII-lea** şi conducerea până în 1816 a Ministerului Poliției, reorganizând „poliția politică" potrivit noilor condiții politice din Franța.

„Dosarele poliției politice" create de Fouche au intrat în arhivele statului şi nu au constituit obiect de batjocură, speculații şi şantaj murdar, ca „Dosarele Securității" din România epocii socialiste 1947-1989.

Serviciile de spionaj, contraspionaj şi de securitate, adică poliția politică au făcut corp comun până la începutul secolului XX.

Siguranța Generală – născută de... țăranul român

Poliția politică din România s-a născut în focul şi sângele marii răscoale țărăneşti din 1907, care a luat total prin surprindere autoritățile statului. Acest eveniment de un tragism maxim, care la vremea lui a îngrozit nu numai Europa, ci întreaga lume, prin amploarea şi bestialitatea represaliilor, a fost scos din istorie după decembrie 1989, iar **monumentul din Piața Obor, închinat memoriei celor 11.000 de țărani ucişi a fost distrus.**

Aşa cum rezultă din *„Memoriile lui Eugen Cristescu"*, fost şef al Serviciului Special de Informații"(S.S.I.) în perioada 1940-1944, nici după înăbuşirea, cu ajutorul Armatei, a revoltelor țărăneşti, guvernul liberal nu a putut stabili, în mod precis şi documentat, dacă la cauzele

---

* **N. edit.**: De origine iudaică.

de ordin social şi economic nu s-au adăugat şi elemente de propagandă şi agitaţie. **Experţii guvernului nu au putut găsi explicaţia generalizării răscoalei după semnalul dat din comuna Flămânzi, judeţul Botoşani.** De asemenea, nu s-a putut stabili **dacă în geneza marilor tulburări din sângerosul an 1907 s-au infiltrat şi influenţe străine**, venite din afara frontierelor ţării.*

Singura constatare justă a guvernului a fost aceea că **defecţiunile informative** legate de anul 1907 **s-au datorat lipsei unui organ central de informaţii**, cu antene specializate (adică **reţele de informatori**) răspândite pe tot teritoriul ţării şi care să desfăşoare activităţi informative şi contrainformative, dar şi de neutralizare şi dincolo de frontiere.

Acestea au fost motivele care au condus, în anul **1908**, la **înfiinţarea Direcţiei Siguranţei Generale a Statului** din Ministerul de Interne, **adică a „Poliţiei politice".** Această nouă instituţie avea misiunea de a conduce activitatea poliţienească, administrativă şi judiciară din ţară, dar mai ales de a opera pe teren informativ, ocupându-se îndeosebi de evenimentele şi infracţiunile cu caracter politic, adică făcea „poliţie" politică.

Trădătorii – subiect tabú pentru CNSAS !...

Domnilor din C.N.S.A.S., dacă tot v-aţi apucat, fără să vă ceară nimeni, să „deconspiraţi" Securitatea ca poliţie politică, **de ce nu „deconspiraţi" şi Direcţia Siguranţei Generale a Statului**, din perioada 1908-1947, mai ales că „securitatea" din epoca socialistă a fost o continuare directă a acesteia, a lucrat cu aceleaşi metode, dar în interesul altei clase ? **

În contextul nebuniei generale din România zilelor noastre, generată de nişte scelerati şi iresponsabili în jurul „arhivelor Securităţii", consider că este util să ne întoarcem puţin în istorie şi să readucem în actualitate câteva date de cunoaştere a „Poliţiei politice" din perioada interbelică.

Direcţia Siguranţei Generale a Statului, întruchipând „poliţia politică" a României moderne şi „democratice" **a înfiinţat câte o brigadă specială de siguranţă în fiecare capitală de judeţ şi a reorganizat poliţiile de frontieră**, pentru a putea pătrunde mai în adâncime în ţările limitrofe, pentru culegerea de informaţii ce interesau siguranţa frontierelor naţionale.

Structurile informative teritoriale nu depindeau, sub nici o formă, de prefecţii de judeţe, fiind **subordonate nemijlocit Direcţiei Siguranţei Generale.**

În Bucureşti au luat fiinţă mai multe brigăzi speciale de siguranţă, înglobate în Inspectoratul brigăzilor centrale.

---

* **N. edit.:** Din istorie ştim că ţăranii s-au ridicat împotriva „arendaşului român" şi nu a boierilor, mai mult plecaţi din ţară. Nu se spune, însă, că „arendaşul român" era de fapt... evreu, după cum semnalase de mult Mihai Eminescu...

** **N. edit.:** CNSAS nu se atinge de securiştii din perioada 1944-1965 (majoritatea evrei) şi nici de trădători ! Semn clar că deranjează doar Securitatea (mult-prea) Naţională...

Direcția Siguranței Generale a Statului, pe toată durata existenței sale **a cooperat cu structurile de informații şi contrainformații ale Armatei.** În situațiile de criză, când poliția politică s-a dovedit incapabilă să controleze situația s-a apelat la Armată, care a tras în manifestanți, fără ezitare şi fără a fi incriminată, aşa cum s-au petrecut lucrurile în 1918, 1929 şi 1933.

Direcția Siguranței Generale a avut în atenție acțiunile separatist-iredentiste ale ungurilor din Transilvania, acțiunile subversive sovietice din Basarabia, anihilarea Partidului Comunist din România ca „agentură a Moscovei", **dar şi a mişcării legionare** aservită Germaniei celui de-al treilea Reich. Caracterul politic al acestor misiuni este evident.

Poliția politică interbelică a cooperat strâns cu Serviciul Secret de Informații, înființat în 1924, condus de Mihail Moruzov, ofițer provenit din Direcția Siguranței Generale. Pentru acțiunile sale antilegionare, M. Moruzov a fost asasinat în închisoarea Jilava în noaptea de 27 noiembrie 1940, de către legionari.*

După asasinarea lui M. Moruzov, Serviciul Secret de Informații este reorganizat din temelii, scos de sub tutela Marelui Stat Major al Armatei şi, sub denumirea de **Serviciul Special de Informații**, devine un organ național, **subordonat şefului statului**, adică generalului Ion Antonescu. În fruntea noului serviciu a fost numit colonelul Eugen Cristescu, provenit din Direcția Generală a Siguranței.

Nu încape nicio îndoială că între poliția politică şi serviciul de spionaj din perioada interbelică a existat o adevărată simbioză.

Serviciul Special de Informații (**SSI**), condus de legendarul Eugen Cristescu **a funcționat între 1940-1945, cea mai grea perioadă din întreaga istorie a României moderne. S.S.I. a colaborat cu serviciile de spionaj ale Germaniei celui de-al treilea Reich, dar nu s-a subordonat niciodată acestora.** Îmi este foarte teamă că serviciile secrete româneşti din zilele noastre sunt mult mai controlate de către americani, decât au fost cele din perioada lui Ion Antonescu de către germani.

„Dosariada" – McCarthismul românesc...

***„Deconspirarea Securității"* ca poliție politică şi *„dosariada"* din anul 2006 sunt acțiuni degradante, irațională, de dezbinare a societății româneşti şi de otrăvire a atmosferei sociale. Aceasta se aseamănă foarte mult cu perioada McCarthismului(1950-1954) din S.U.A.**, de care cetățenii acestei mari țări se ruşinează şi în 2007 mai mult decât de pierderea războiului din Vietnam.

Analiştii politici americani, printre care şi reputatul Richard Gid Powers au considerat „McCarthismul" drept o *„demență politică"*, o adevărată crimă împotriva democrației americane, o pagină neagră în istoria S.U.A., iar pe senatorul Joseph R. McCarthy**, autorul şi promotorul acestui fenomen, l-au comparat fără menajamente cu Adolf Hitler**.

---

* **N. edit.**: Dar şi pentru a nu se afla că Horia Sima era agentul său...
Pe larg în ***„Culisele României"*** - **vol. II**.

** **N. edit.**: De origine iudaică.

Cu siguranță că amărâtul de Ticu Dumitrescu, autorul și promotorul legii care-i poartă numele, nu este nici la degetul mic de la un picior al lui McCarthy. Senatorul american **McCarthy, prieten intim cu Richard Nixon și cu Edgar Hoover**, eternul director general al F.B.I., **făcea parte din elita Partidului Republican.**

Ticu Dumitrescu nu este nimic. Cel mult, un produs rezidual al epocii totalitariste cu înclinații de tip fascisto-balcanice.

Atât „McCarthismul", cât și „antisecurismul" din România au ca platformă comună „anticomunismul" de tip extremist, aberant și intolerant, neavând absolut nimic cu valorile democrației.

„McCarthismul" s-a sprijinit pe cercurile politice ultra-conservatoare de extremă dreaptă și pe biserica catolică, fiind manipulat din umbră de către F.B.I., adică de către „poliția politică". **„Antisecurismul" din România** se sprijină pe cercurile reziduale din fostele partide istorice, este **manipulat de grupuri de interese interne și exploatat de servicii străine de spionaj, cu precădere de către C.I.A.**

„McCarthismul" a vânat „agenți comuniști" infiltrați în toate structurile politice și militare ale S.U.A., iar „antisecurismul" din România vânează „informatori ai Securității", strecurați chipurile peste tot, în partidele politice și în administrația de stat.

„Listele negre" – lipsa de imaginație a CIA !

„McCarthismul" s-a bazat pe „listele negre" care au traumatizat întreaga elită politică și culturală din S.U.A. „Antisecurismul" din România se bazează pe „dosare" cu aceleași efecte, la scară națională.

„McCarthismul" avea ca instrument de lovire „Comitetul de Analiză a Acțiunilor Antiamericane", „antisecurismul" lovește prin intermediul C.N.S.A.S.

Orice om politic sau de cultură din S.U.A. aflat pe „listele negre" era distrus. La fel se întâmplă cu cei pe care C.N.S.A.S. îi declară, cu dovezi sau fără dovezi, *„informatori ai Securității"* care au făcut *„poliție politică".*

În perioada „McCarthismului", orice american care dorea să distrugă un alt american, indiferent de poziția lui socială, făcea o „notă informativă" către „Comitetul de Analiză a Activităților Antiamericane" (HUAC), iar McCharty îl trecea pe „lista neagră". **Scoaterea de pe „lista neagră" îl costa, pe un om politic sau de cultură american, o avere.** Cu siguranță că și cei aflați în atenția C.N.S.A.S. trebuie să scoată ceva sume din buzunar pentru a fi declarați că *„nu au colaborat cu Securitatea".*

Și copiii își pot da seama că **„antisecurismul" din România este folosit, ca armă murdară și de o josnică lașitate, pentru distrugerea adversarilor politici.**

În acest context, îmi permit aprecierea că **doamna Mona Muscă**, de departe cu un cap mai sus decât toate „elitele politice" din P.N.L. și P.D. **a fost „asasinată politic", ca adversară de temut și nu ca „informatoare a Securității".**

Numai un debil mintal poate confunda contraspionajul extern, în care a fost spre cinstea ei implicată Mona Muscă, cu acțiunile de „poliție politică"...

Printre victimele „McCarthismului" s-au numărat câteva sute de diplomați americani de carieră din Departamentul de Stat, acuzați că ar fi fost sub influența Partidului Comunist din S.U.A.

McCarthy – manipulat de Edgar Hoover

Foarte „infestate cu comunism" au fost considerate mediile culturale din S.U.A. **418 scriitori şi jurnalişti americani** au fost trecuți **pe „listele negre"**. Printre aceştia s-au numărat: Adrian Scott, Lester Cole, Ring Lardoner, John Howard Lawson, Albert Maltz, Samuel Ornitz, Herbert Biberman şi mulți alții.

În anii „McCarthismului", în multe oraşe din S.U.A. au fost organizate „**ruguri de cărți subversive**", amintind de arderea cărților în Germania celui de-al treilea Reich. Flagelul „McCarthismului" a făcut ravagii în şcolile şi universitățile americane, acuzate că sunt „infestate" cu idei şi „agenți comuniști". **Mii de învățători şi profesori au fost dați afară din învățământ.**

În culmea demenței sale, într-o expunere publică pe posturile de radio şi televiziune din cursul anului **1953**, Joseph R. McCarthy **i-a declarat „agenți comuniști" pe** foştii președinți ai S.U.A., **F.D. Roosevelt***, **H. Truman***, precum **şi** pe legendarul general **George Marshall**.

Interesant a fost faptul că preşedintele **D. Eisenhower***, al cărui prim mandat s-a suprapus cu „McCarthismul" **a întreținut relații „excelente" cu senatorul McCharty.**

„Führerul american", cum l-a dezmierdat presa sănătoasă din S.U.A. pe senatorul McCarthy, şi-a rupt gâtul şi a fost **scos pe brânci de pe scena politică a S.U.A. în 1954**, când a declarat, tot public, „adevărul" potrivit căruia conducerea superioară a armatei S.U.A., precum şi Biserica Protestantă ar fi „infestate" cu agenți comuniști.

Senatorul McCarthy a dispărut, dar nu şi **spiritul „McCarthismului"**. Acesta **a supraviețuit în subteran, în cadrul F.B.I.**, adică al poliției politice americane **fiind susținut de către Edgar Hoover, mentorul şi manipulatorul senatorului J. McCarthy**, până în anul 1972, când maleficul director al F.B.I. s-a petrecut dintre cei vii.

Pentru cei care doresc să se documenteze ce a însemnat „McCarthismul" în istoria S.U.A. le recomand cartea *„The History of American Anticomunism"*, de Richard Gid Powers, Editura The Free Press, New York, 1995.

Cred că **C.N.S.A.S. şi „antisecurismul" din România s-au sinucis când au atacat Biserica Ortodoxă a României.** Până mai ieri, nu au îndrăznit să atace frontal şi Armata României, dar nici acest lucru odios nu este exclus. De la indivizii care domină în C.N.S.A.S. orice este posibil...

---

* **N. edit.**: De origine iudaică.

Abraham Lincoln – „părintele" poliției politice din SUA

Nu am intenția de a „deconspira" toate organismele de securitate din lume ca „polițiI politice", dar nu pot să nu fac acest lucru în cazul „securității" americane, ce poartă numele de **F.B.I.** şi al forțelor adiționale pe care se sprijină. Aceasta pentru că prea dispun de informații de mare valoare şi actualitate şi prea suntem „pro-americani".

Nu voi intra prea mult în „trecutul istoric" al **S.U.A.**, pentru că cei 231 ani de când există acest **stat federativ multinațional, creat în mod artificial de emigranți**, cu greu se pot numi istorie, comparativ cu statele din marile civilizații ale lumii. Pentru a avea o autentică şi matură istorie, americanii trebuie să mai aştepte măcar o 1.000 ani...

În sensul modern al conceptului, **poliția politică americană s-a născut în anii războiului de secesiune (1861-1865)**, constituind un element esențial în obținerea victoriei de către Armata Federală nordică, împotriva forțelor rebele, confederale sudiste, **fiind opera legendarului preşedinte Abraham Lincoln.**

Atât în instituțiile administrației federale de la Washington, cât şi în restul teritoriului S.U.A., existau numeroase şi influente forțe pro-sudiste care promovau o politică secesionistă şi de menținere a sclaviei şi care sabotau eforturile de război ale Administrației Lincoln. Până când acestea nu au fost lichidate, armata federală a suferit înfrângeri sângeroase pe fronturile de luptă în primii ani ai războiului.

Primul şef al poliției politice americane (numită *„Secret service"*) a fost **Allen Pinkerton** (1819-1884), de origine scoțiană. Până la înființarea „Serviciului Secret" în **1861**, Pinkerton a lucrat ca ofițer în poliția din Chicago.

Cel mai mare eşec suferit de poliția politică americană din anii de început ai existenței sale a fost **incapacitatea acesteia de a-l apăra pe preşedintele Abraham Lincoln**, care a fost **asasinat** de către un agent sudist, la 15 aprilie 1865.*

Şi FBI s-a „născut" în 1908...

O etapă superioară în evoluția „securității americane", adică a „poliției politice", ca să fim în ton cu atmosfera din România pusă pe „deconspirări", a constituit-o **naşterea la 26 iunie 1908 a Biroului Federal de Investigații (F.B.I.)**.

Părintele F.B.I. a fost preşedintele Theodore Roosevelt, el însuşi fost comisar de poliție. Ca şi parlamentarii din România zilelor noastre, congresmenii americani au încercat să încorseteze F.B.I. printr-o seamă de restricții, printre care de bază era interzicerea de a utiliza agenți

---

* **N. edit.:** Agent al familiei Rothschild, care a finanțat ambele tabere. A. Lincoln refuzase ca Rothschild să preia emiterea monedei naționale. Aparent, agentul s-ar fi sinucis imediat după atentat. În realitate a trăit în Anglia, stipendiat până la sfârşitul vieții... A se vedea *„Conspirația Satanei"*.

acoperiți pentru investigarea, mai ales, a delictelor economice. Se temeau şi ei, ca şi românii, să nu li se cunoască sursele ilegale, gangsterești, de acumulare a averilor.

Congresul S.U.A. a eşuat în toate eforturile sale, de a-şi subordona şi controla serviciile secrete americane, care s-au dezvoltat continuu sub controlul preşedinților S.U.A., ele atingând proporții gigantice, pe măsura nevoilor S.U.A.: o „democrație imperială" cu o suprafață de 9.529.063 kmp şi o populație de peste 300.000.000 locuitori.

Un imperiu de dimensiunile S.U.A., cu interese globale, dispunând de o putere militară fără egal în istoria Omenirii, nu se poate menține şi consolida cu vorbe goale despre *„valorile democrației şi drepturile omului"*. **Trebuie să fii deosebit de naiv ca să crezi în sloganurile propagandei psihologice versate ale Washingtonului.** Sunt însă mulți români care cred...

La înființarea sa în **1908**, F.B.I. avea sub **100 de agenți**, dar a crescut rapid, ca Făt Frumos din basmele românilor. În **1940**, numărul agenților era de **898**, în **1945** de **4.886**, în **1965** de **15.000**, iar în **2006** de peste **25.000** de agenți. F.B.I. este structurat pe un număr de **10 direcții**, fiecare direcție fiind specializată pe un anumit gen de misiune.

Până la naşterea C.I.A. în 1947, F.B.I. a constituit forța de bază în spionaj la scară globală, precum şi în contraspionajul intern. Dintotdeauna, misiunile F.B.I., ca de altfel ale tuturor serviciilor secrete din S.U.A. au fost **formulate** nu de către Congresul S.U.A., ci **de către preşedinți**.

FBI = KGB = Gestapo !

Iată **misiunile F.B.I. rezultate din Ordinul Executiv strict secret nr. 10241/1951**, semnat de către preşedintele Harry Truman:

1. - **combaterea actelor de sabotaj, de spionaj**, precum şi a oricăror forme de asociere sau tangență cu agenții de spionaj şi de subversiune;

2. - **combaterea actelor de trădare** şi de instigare cu caracter subversiv;

3. - **anihilarea instigațiilor la revoluție** şi la utilizarea forței în scopul schimbării formei de guvernământ constituțional din S.U.A.;

4. - **descoperirea şi sancționarea oricăror dezvăluiri neautorizate de informații** cu caracter confidențial;

5. - **descoperirea şi anihilarea unor acțiuni,** de orice natură, **favorabile intereselor unor state şi guverne străine** şi dăunătoare intereselor S.U.A.;

6. - **combaterea şi anihilarea acțiunilor tuturor organizațiilor străine şi autohtone** aflate pe lista Procurorului General al S.U.A. ca fiind **de natură totalitară, fascistă, comunistă sau subversivă.**

Se poate constata că misiunile generale ale „poliției politice" din S.U.A. au fost formulate atât de larg şi de permisiv, încât **F.B.I. îşi putea permite orice, atunci ca şi în zilele noastre.**

De-a lungul existenței sale ca poliție politică, F.B.I. nu a fost cu nimic mai prejos decât K.G.B.-ul comunist şi Gestapo-ul nazist.

Între 1924-1972, adică timp de 48 ani, în fruntea F.B.I. s-a aflat sinistrul Edgar Hoover, o personalitate cu nimic mai prejos decât Lavrenti Beria, şeful K.G.B., care i-a terorizat pe ruşi şi Heinrich Himmler, şeful Gestapo, care a terorizat întreaga Europă.

„Vitejiile" FBI

Limitându-ne strict la activitatea F.B.I. ca „poliție politică" şi apelând la sursele americane cele mai credibile, vom pune în lumină **principalele operații şi acțiuni prin care** acest temut organism **s-a făcut remarcat** din 1908 încoace, şi anume:

- **transformarea clasei politice conducătoare a S.U.A. într-un ostatec al F.B.I.** prin întocmirea a circa **500.000 de dosare**, cuprinzând elemente compromițătoare ale unor oameni politici reprezentativi, atât din Partidul Republican, cât şi din Partidul Democrat;

Aceasta a fost arma de şantaj general, prin care Edgar Hoover s-a menținut în funcția de director general al F.B.I. 48 ani, până în ziua în care şi-a dat obştescul sfârşit. Pe preşedintele D. Eisenhower, în cele două mandate (1953-1961), E. Hoover l-a şantajat prin amanta acestuia Kay Summersby, care era şi informatoare a F.B.I.;

- **anihilarea**, până la distrugerea totală, a **forțelor şi structurilor politice cu orientare de stânga**, fie ele de esență liberală, social democrată sau comunistă, prin încălcarea Constituției S.U.A. şi a legilor ce garantează „libertățile unice" în societatea americană;

Lupta împotriva „comunismului" a constituit misiunea fundamentală a „poliției politice" americane pe toată durata secolului XX. După 2001, locul acesteia a fost luat de „lupta împotriva terorismului internațional".

- în perioada interbelică, mai ales după apariția pe scena politică a U.R.S.S., F.B.I. a efectuat **operații masive de expulzare din S.U.A.** a aşa-ziselor „forțe radicale" şi „ultra radicale", totalizând peste **200.000** de oameni.

În aceste „forțe" au fost inclusiv oameni cu vederi de stânga, membrii Partidului Comunist American şi ai Partidului Comunist Laburist American, ai Partidului Social Democrat, dar şi cei din mişcările proliberale şi sindicale.

„Stâlpii" democrației americane: FBI, procesele politice şi asasinatele...

În tot cursul secolului XX, dar mai ales între **1935-1955***, F.B.I. s-a dovedit a fi un **adevărat maestru în regizarea şi punerea în scenă a**

---

* **N. edit.:** „Întâmplător", este aproape exact perioada în care şi Stalin era lovit de frenezia proceselor politice...

unor procese politice cu efecte maxime în cultivarea spiritului anti-comunist în sânul opiniei publice din S.U.A.

Au căzut victime unor astfel de procese oameni politici, militanți pentru drepturi civile, oameni de știință și cultură, lideri din cadrul mișcărilor sindicale și alții. În această perioadă, în S.U.A. s-au derulat **145** de procese politice, din care **109** s-au încheiat cu **condamnări grele**.

Printre victimele proceselor politice puse în scenă de către F.B.I. s-au numărat Whitake Chambers, Harold Ware, Gerhard Eisles, Owen La Himore și foarte mulți alții.

Apogeul proceselor politice din S.U.A. l-a constituit arestarea, judecarea și condamnarea la moarte în **1951**, sub acuzația de „spionaj în favoarea U.R.S.S.", a soților **Ethel și Julius Rosenberg***. Aceștia au fost **executați la 19 iunie 1953** pe scaunul electric, în celebra închisoare Sing Sing din New York, spre oroarea întregii lumi. Au rămas doi băieți orfani pe care s-a oferit să-i crească Polonia.

Atunci când „rațiunile de stat" au cerut-o, poliția politică americană a apelat, fără ezitări, la **asasinate politice**. Imensa majoritate a opiniei publice din S.U.A. este convinsă că F.B.I. nu ar fi străin de asasinarea lui **Martin Luther King** (jr.)**, militant anti-rasist, la 4 aprilie 1968, a președintelui **J.F. Kennedy***** la 22 noiembrie 1963, a procurorului-general al S.U.A. **Robert F. Kennedy** (fratele președintelui)****, la 6 iunie 1968***** și a altor personalități mai puțin proeminente.

De aproape 100 ani, F.B.I. constituie **„stâlpul de rezistență" al democrației americane.** Uriașa putere a F.B.I. rezultă și din mesajul intim al președintelui Lyndon Johnson către succesorul său, președintele ales Richard Nixon, din decembrie 1969, în care spunea:

„Dacă nu ar fi existat F.B.I. și Edgar Hoover, nu mi-aș fi putut duce la bun sfârșit misiunea de comandant suprem. Nu va trece mult timp și vei înțelege și tu, Dick, că depinzi de Edgar Hoover. El este stâlpul de rezistență al unei cetăți cu oameni slabi. Te vei baza pe el și F.B.I. din ce în ce mai mult dacă vrei să asiguri securitatea statului. Numai în F.B.I. poți avea încredere deplină".

Ca „stâlp al democrației și securității S.U.A.", **F.B.I. s-a bazat și continuă să se bazeze atât pe puternice rețele de informatori, cât și pe numeroase așa-zise organizații neguvernamentale (O.N.G.), în special pe cele de extremă dreaptă.** Printre aceste se numără:

---

* **N. edit.**: De origine iudaică. Pe larg în ***„Războaiele secrete"***.

** **N. edit.**: Martin Luther fusese agent FBI, creat și devenit neascultător. Pregătea un mare marș...

*** **N. edit.**: În colaborare cu Mafia și Secret Service... Mafiotul Sam Giancana, un vechi prieten al tatălui lui JFK, după ce l-a ajutat să ajungă președinte, foarte „dezamăgit" de nerecunoștința acestuia, a oferit trăgătorii de elită de pe pod...

**** **N. edit.**: În 2006 au apărut dovezi că a fost împușcat de agenți FBI.

***** **N. edit.**: 6.6.1968=6.6.4x6=6.6.6+6+6+6. De 6 ori 6, numărul sacru iudaic.

Evrei irlandezi, frații Kennedy nu mai erau ascultători, atacau Mafia (iudaică - Sam Giancana, Joseph Profacci ș.a.), voiau să înceteze războiul din Vietnam, să anunțe cooperarea cu extratereștrii etc, etc...

Cavalerii lui Columb, Ordinul Frăției Șoimilor, Legiunea Americană, Puterea Albă, Societatea John Birch și altele.

Cel mai puternic și mai influent aliat al „poliției politice" din S.U.A. este Biserica Catolică.

„Conspirația comunismului / terorismului internațional"

Edgar Hoover a fost **autorul teoriei *„conspirației comunismului internațional"*.** Tot ce s-a întâmplat în S.U.A., pe plan intern dar și pe plan internațional, în decursul secolului XX, contrar intereselor „Marii Finanțe" americane, a fost rezultatul acestei „conspirații".

După 2001, interesele interne și globale ale S.U.A. sunt amenințate de *„conspirația terorismului internațional"*. Împotriva acestei „conspirații", S.U.A. răspund cu „războiul preventiv", adică dreptul de a lovi oricând și oriunde în lume.

Mari personalități politice din istoria S.U.A., printre care și **Richard Nixon și Ronald Reagan, și-au început cariera politică în calitate de informatori ai F.B.I.**

„Poliția politică" americană, în frunte cu F.B.I., nu a abandonat și nu va abandona niciodată lupta împotriva comunismului. Analiștii din cadrul F.B.I. și C.I.A. nu cred în „moartea comunismului" și se tem cumplit de revenirea acestuia, cândva în viitor. S-ar putea să aibă dreptate.

Temerile analiștilor americani sunt împărtășite și de analiști și politologi din Europa Occidentală, printre care și Brian Crozier, Hans Huyn, Constantine Menges și Edouard Soblier. Cartea acestora *„Le Phenix rouge"* (Fenixul Roșu), apărută la Editura Rocher din Monaco, în 1995 a produs valuri în întreaga lume.

Politicienilor americani din zilele noastre le place să compare **S.U.A.** cu **Imperiul Roman**. Dacă este așa, atunci aceiași politicieni americani ar trebui să știe că **Imperiul Roman a luptat timp de 300 ani împotriva creștinismului, iar în final, a adoptat creștinismul. La fel s-ar putea întâmpla și cu lupta S.U.A. împotriva comunismului...***

Un semnal în acest sens a fost dat și de către **Albert Einstein**. În **1956**, acesta scria: *„Producția de nevoi va trebui să înlocuiască producția pentru profit a ordinii capitaliste"*.

În același cadru, Einstein se pronunța pentru necesitatea găsirii unei metode de distribuție care să funcționeze la fel de bine ca și procesul de producție. Atașamentul lui Einstein pentru socialism este evident.

În condițiile epuizării tot mai grave a resurselor planetei de către „societatea de consum", socialismul pare singura soluție a salvării Omenirii.

---

* **N. edit.:** A se vedea și ***„Oculta Mondială"*** **- vol. I-III și *„Marele Satan"* - vol. I-II.**

Zeci de milioane de americani au dosare „democratice"...

Împreună cu F.B.I., toate celelalte servicii secrete americane, reunite sub egida „Comunității Americane de Informații", **desfășoară acțiuni de poliție politică.** Dintre acestea, cel mai apropiat de F.B.I. este ***„Army Intelligence"***, adică Serviciul de Informații al Forțelor Terestre, cu un efectiv de **56.000** de specialiști. Acesta desfășoară acțiuni și operații de poliție politică atât pe teritoriul S.U.A., cât și în acele zone geografice ale lumii unde există baze militare ale S.U.A. **Începând cu 2007, *„Army Intelligence"* va opera și pe teritoriul României.**

Încă din anii războiului din Coreea (1950-1953), apoi în perioada războiului din Vietnam (1965-1975). Army Intelligence a monitorizat, la scară națională, atitudinea populației S.U.A. față de aceste războaie și alte intervenții militare.

În Banca de date existente la *Army Inte-lligence* sunt cuprinși zeci de milioane de americani care au luat parte la diferite manifestații de protest împotriva războiului. Acest lucru se face și în legătură cu războaiele din Afganistan și Irak din zilele noastre.

În situațiile de criză națională, cum a fost revolta populară din California cu centrul în Los Angeles, Biroul Federal de Investigații (**FBI**), Agenția Centrală de Informații (**CIA**), Agenția de Informații a Apărării (**DIA**), Agenția Națională de Securitate (**NSA**) **și Forțele Armate ale S.U.A. își unesc forțele și, sub comanda președintelui S.U.A., desfășoară acțiuni de poliție politică de nivel strategic**, pentru „salvarea ordinii de drept" și respectarea „legalității".

Agenția Națională de Securitate (**N.S.A.**), cu peste **200.000** de specialiști și circa **2.000** de centre răspândite în S.U.A. și pe tot Globul, **interceptează convorbirile**, atât ale americanilor, cât și ale restului lumii, **fără mandat de la vreun „judecător".**

FBI are amprentele a... 180 milioane de americani !!!

Analiștii americani de mare prestigiu precum generalul de brigadă Monro Mac Closkey, Harry Howe Ranson (profesori la Harvard University), Ford Rowan (fost ofițer C.I.A.), în operele lor capitale (cuprinse în bibliografia selectivă) demonstrează, cu date, documente și informații imbatabile, faptul că, **de zeci de ani, guvernele de la Washington îi spionează pe cetățenii S.U.A.**

Introducerea tehnicii electronice și în special a computerelor a condus la o creștere fantastică a puterii poliției politice americane în culegerea de date și informații despre cetățenii S.U.A. Aceste date de cunoaștere polițienească sunt culese pe foarte multe canale.

Cu forțele și mijloacele proprii, **F.B.I. dispune de probe de amprente vizând 180 milioane de americani. Despre circa 80 milioane de americani se obțin date de cunoaștere de la serviciile fiscale. Datele personale ale clienților cerute de către bănci și societățile de asigurare sunt oricând la dispoziția F.B.I.**

Într-un sistem informatic centralizat purtând numele de cod ***HYDRA***, alimentat cu date şi informaţii de către F.B.I., C.I.A., D.I.A. şi N.S.A. (specializată în spionajul radioelectronic) **sunt cuprinşi circa 20 de milioane de americani, consideraţi „periculoşi"** pentru securitatea naţională a S.U.A.

Date personale de cunoaştere, de interes pentru F.B.I., li se cer cetăţenilor americani şi cu ocazia eliberării permiselor de conducere auto. Stupefiant şi de-a dreptul incredibil pentru „democraţia americană", unică în lume prin amploarea „libertăţilor cetăţeneşti" este un alt canal şi anume **folosirea copiilor din învăţământul preşcolar pentru culegerea de informaţii despre părinţii acestora.**

Astfel, F.B.I. a întocmit şi impus o fişe-chestionar standard pentru înscrierea copiilor în şcoli, prin care, în afara datelor normale de nume, data naş-terii, situaţia la învăţământ şi starea sănătăţii, se cer date şi despre originea socială, apartenenţa politică, starea averii, comportamentul social şi alte informaţii despre părinţii elevilor.

În cursul anului 2006, presa din România a făcut un scandal monstru în jurul „descoperirii faptului criminal" că **Securitatea ar fi recrutat elevi de liceu.*** **Procedeul este standard în S.U.A. şi în toate statele civilizate ale lumii.** Se ştie că toate liceele din Bucureşti au devenit nuclee ale traficului şi consumului de droguri. Cum ar putea fi combătut acest flagel, fără reţele de informatori din rândul elevilor?

Lagărele de concentrare din SUA aşteaptă doar „oaspeţii"...

Experienţa lumii civilizate a demonstrat faptul că **poliţia politică poate neutraliza şi anihila, în numele „securităţii naţionale", indivizi, grupuri, organizaţii sau partide.**

Atunci însă când „securitatea naţională şi ordinea de drept" sunt ameninţate de sute de mii, milioane sau zeci de milioane de oameni care ies în stradă, poliţia politică nu mai face doi bani.

În asemenea situaţii trebuie să intervină armata ca principala forţă de lovire şi anihilare. **Pe toată durata istoriei sale, armata S.U.A. a făcut şi face poliţie politică.** Acest lucru s-a văzut cel mai bine pe timpul revoltei populare din **28 aprilie - 4 mai 1992** din California, la care au participat mase turbulente de ordinul milioanelor, înăbuşită prompt şi cu înalt profesionalism de către armata S.U.A., din momentul în care aceasta a primit ordinul de luptă din partea preşedintelui George Bush (tatăl). **Armata S.U.A. era pregătită pentru astfel de acţiuni.**

Din 1950, când S.U.A. s-au implicat în războiul din Coreea, şi până în 2007, **armata americană a executat, în fiecare an, aplicaţii strategice pe teritoriul S.U.A. de intervenţie împotriva unor tulburări de masă de mari proporţii**, de natură să ameninţe ordinea de drept.

Aceste aplicaţii s-au desfăşurat sub genericul ***„Garden Plot"***, de fiecare dată într-o altă zonă strategică a teritoriului S.U.A.

---

* **N. edit.:** Declanşat de acelaşi Marius Oprea, fără certificat ORNISS...

La *„Army Intelligence"* există date ultrasecrete despre toate categoriile de populație cu atitudini nefavorabile politicii Washingtonului. Există planuri de operații pentru orice oraşe sau zone potențial periculoase. Se cunosc cu exactitate locurile unde se vor deschide lagăre de concentrare, precum şi câți şi care dintre cetățenii S.U.A vor fi internați în aceste lagăre.

În urma eşecului F.B.I. şi a celorlalte servicii secrete ale S.U.A. de a preveni loviturile teroriste de la 11 septembrie 2001, acestea au primit un vot de blam, iar rolul armatei S.U.A. ca poliție politică s-a amplificat.

Peste „Comunitatea Serviciilor de Informații" a S.U.A. a fost creată **Agenția Națională de Securitate (NSA)**, cu un efectiv de **75.000** de oameni, adică o „**hiper poliție politică**".

„Beneficiarii revoluțiilor: nulitățile, trădătorii, carieriştii etc" (Danton)

Spre deosebire de Forțele Armate ale S.U.A., pregătite şi capabile să facă față oricărei situații revoluționare, **Armata R.S. România**, pe toată durata existenței sale (30.12.1947 - 25.12.1989) **nu a executat nici o aplicație şi nici un fel de pregătire pentru a putea interveni împotriva unor mari manifestații de masă** ca cele din decembrie 1989. Tot ceea ce a întreprins Armata României începând din 16 decembrie **1989** şi până la începutul lunii ianuarie 1990 s-a bazat, nu pe planuri de operații dinainte pregătite, ci pe **pure improvizații**, cu rezultatele care se cunosc.

În momentul în care au primit alarma de luptă cu indicativul ***„Radu cel Frumos"***, niciun comandant, niciun şef de stat-major din unitățile şi marile unități ale Armatei **n-au avut habar de ce trebuiau să facă**. Iată unul din marile adevăruri ascunse ale aşa-zisei revoluții din decembrie 1989. Cei care, la procesul „Grupului de la Timişoara" din 1990 au afirmat că Armata României *„a acționat împotriva revoluționarilor după nişte planuri de operații dinainte pregătite"* ar trebui judecați de un tribunal militar.

Clasa politică din România de azi este cel mai nenorocit produs al acelei „revoluții"...

Georges Jacques **Danton** (1759-1794), unul dintre cei mai luminați conducători ai Revoluției Franceze din 1789-1794 a definit simplu şi genial revoluția: ***„A fi dedesub şi a te ridica deasupra, iată ce înseamnă revoluție"***. Printre cei „aflați dedesub" şi s-au ridicat deasupra, în afara unui număr limitat de valori, Danton identifica un mare număr de **frustrați, nulități, panglicari, carieriști**, pătimaşi, agresivi, sângeroşi, **ratați**, scăpătați, pungaşi, gangsteri, criminali de drept comun, **trădători, artişti şi scriitori ratați**, militari deblocați, răspopiți, anarhişti, dictatori, dar şi brutari, măcelari, tâmplari, croitori, zugravi, grataragii etc.

Ceva asemănător s-a petrecut şi în România după decembrie 1989. Aşa că maestrul Octavian Paler nu trebuia să se mire de *„mediocritatea înfiorătoare"* a clasei politice româneşti din zilele noastre...

Americanii au înlocuit „dosarele clasice" încărcate cu hârtii, cu care îşi dau în cap unii altora politicienii din România, cu „**dosarele electronice**", cu posibilităţi nelimitate de încărcare, nepalpabile, intangibile şi extrem de simplu de distrus.

Diversiunea Liviu Turcu

Apariţia trădătorului de neam şi ţară - Liviu Turcu - pe scena politică din România, la începutul lunii noiembrie 2006, nu a fost o „acţiune acoperită", ci o **acţiune „pe faţă"**, la care **au participat**: Agenţia Centrală de Informaţii, Serviciul de Informaţii Externe şi foarte probabil preşedintele Traian Băsescu.

După ce au fost storşi de informaţii, **Mihai Pacepa şi Liviu Turcu**, aceşti doi păduchi contaminaţi cu tifos, nu au mai valorat nici doi dolari pentru C.I.A. Periodic, cei doi trădători au fost utilizaţi de către propaganda psihologică a C.I.A. pe posturi de **agenţi provocatori** pentru atingerea unor scopuri politice. Cel mai probabil, **„bomba Liviu Turcu"** - explodată pe canalele de televiziune din România - a vizat **două obiective**:

- o încercare de ultimă oră de **subminare a admiterii României în Uniunea Europeană**;
- pregătirea condiţiilor pentru **acapararea conducerii P.S.D.** - la Congresul extraordinar al acestui partid, din 10 decembrie 2006 -, de către gruparea pro-americană.

De la înfiinţarea sa şi până în zilele noastre, **C.I.A. nu a dat doi bani pe trădători**. Experţii C.I.A. ştiu că, aşa cum şi-au trădat ţara, gunoaiele din clasa Mihai Pacepa şi Liviu Turcu pot trăda şi S.U.A. sau pe oricine.

Nevrând să mai cheltuiască cu ei, C.I.A. şi Casa Albă ni i-au impus ca *„eroi ai luptei anti-comuniste"*, punând statul român să-i plătească regeşte.

Este **cea mai mare insultă adusă naţiunii române** din 1917 şi până în anul 2007, adică de la cazul trădătorului colonel prinţ Alexandru Sturza - reabilitat de regele Ferdinand, sub presiunile Germaniei, pentru care a lucrat.

„Dosariada" – o nouă operaţiune pentru dezbinarea românilor

Ar fi timpul ca, în România, mascarada dosarelor şi jocul inconştient cu „poliţia politică" să înceteze. Oare chiar să existe printre noi un om politic sau de cultură atât de idiot încât să creadă că **România va supravieţui ca stat fără o poliţie politică?** Să încercăm o abordare simplă, pe care bănuim că ar putea-o înţelege chiar şi cei mai nătângi dintre oamenii politic din România, plecând de la terorism, cotat ca *„cel mai mare pericol ce ameninţă Omenirea"*.

Actul terorist, prin esenţa lui, este un delict politic. Acţiunile anti-teroriste sunt, mai presus de orice, acţiuni de poliţie politică, indiferent cine le execută. Forţele anti-teroriste ce acţionează ca poliţie politică

pot fi: serviciile secrete, forțele speciale anti-tero, poliția, jandarmeria, dar şi Armata ca principală forță de lovire.

Războiul împotriva terorismului internațional declanşat de S.U.A. şi purtat în Afganistan şi Irak este tot de domeniul acțiunilor de poliție politică. Efectivele militare trimise de România în Irak şi Afganistan îndeplinesc tot misiuni de poliție politică.

Este timpul ca societatea românească să se trezească la realitate. C.N.S.A.S., „ghilotina politică" inventată de către C.D.R., îşi decapitează autorii. Aşa se întâmplă când oamenii politici sunt incapabili să anticipeze efectele pe termen lung ale unor decizii negândite.

Minți bolnave din categoria celor aflați „dedesub" în epoca regimului socialist au transformat România într-o „monstruozitate a poliției politice", în condițiile în care, **efectivele forțelor de securitate erau în jur de 17-18.000, din care doar 400-500 constituiau „poliția politică" propriu-zisă.**

Concluzia finală este aceea că, **dacă nu vom şti să ne digerăm într-un mod inteligent şi creator trecutul, riscăm să dispărem atât ca stat, cât şi ca națiune...**

ANEXE

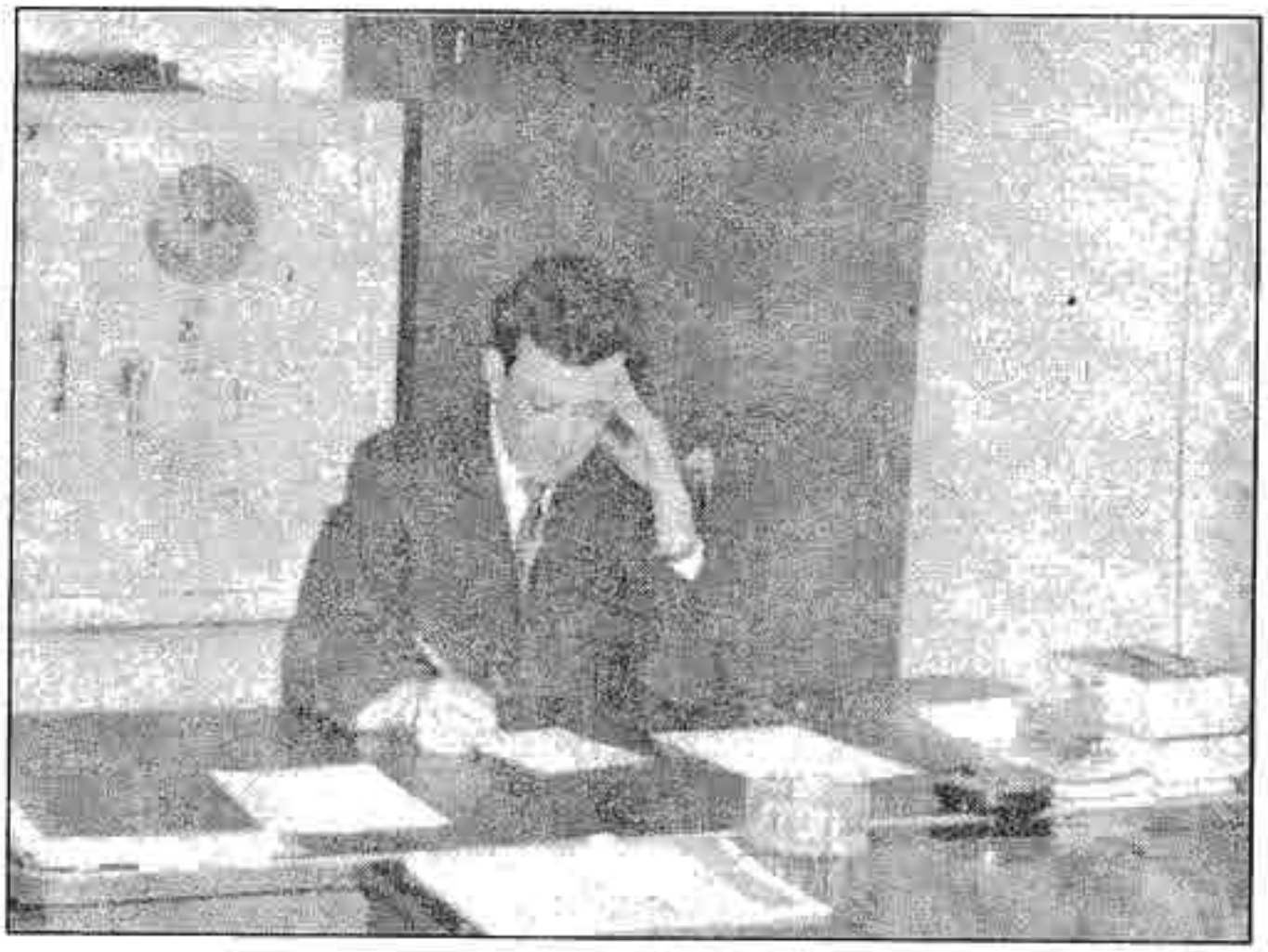

Londra -1961 - în birou

Londra - 1961 (cu soția - n.edit.)

Londra -1963

Moscova – 1966

București - iulie 1968

Roma - iulie 1968

Ghencea - 1984

Ankara - 1974

Bucureşti - septembrie 1975

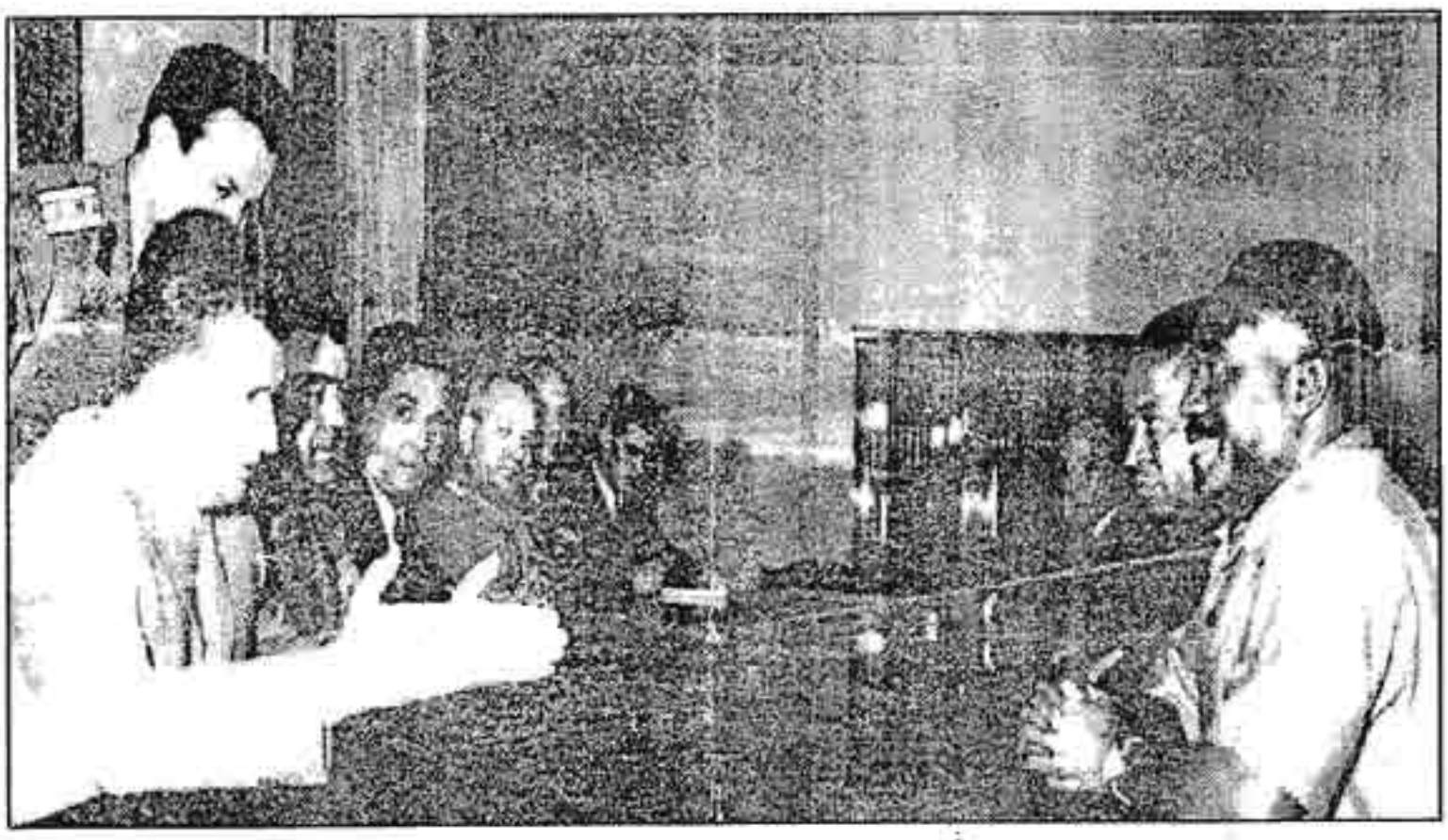

Translator

Viena -1979

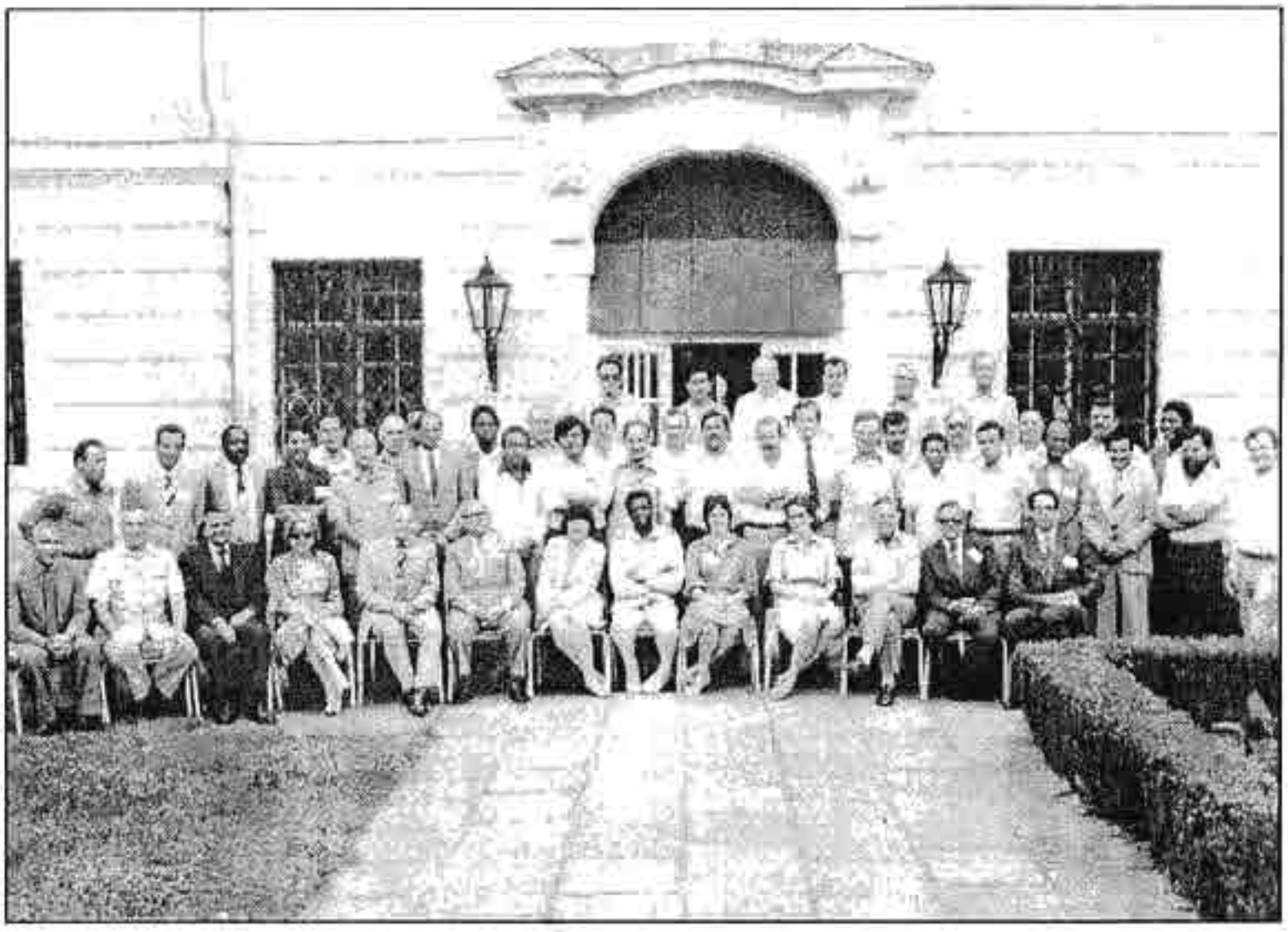

Viena - 1981

Cotroceni - consilier

Cotroceni - iulie1993

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

Dinu Nicodin — *Revoluția*, Ed. Socec, Bucureşti, 1939

Harry Howe Ransom — *Central Intelligence and National Security*, Ed. Harvard University Press, SUA,1958

Sanche de Gramont — *The Secret War. Since World War II*, Ed. Putnam, New York, 1962

Christopher Felix — *The Spy and His Masters*, Ed. Secker Warburg, Londra, 1963

Arch Whithouse — *Espionage and Counterespionage*, Ed. Double Day, New York, 1964

Brig. Gen Monro Mac Closkey — *The American Intelligence Community*, Ed. Richard Rosen, New York, 1967

Eugen Cristescu — *Memorii*, Ed. Min. de Interne, 1968

Ronald Seth — *Encyclopedia of Espionage*, Ed. New English Library, Londra, 1972

Victor Marchetti
John D. Marks — *The C.I.A. and the Cult of Intelligence*, Ed. Dell Book, New York,1974

Ford Rowan — *Technospies the Secret Nework that Spies on You*, Ed. G.P. Putnam, New York, 1978

Chapman Pincher — *Too Secret, Too Late*, Ed. Martin's Press New York, 1984

Jeffrey T. Richelson — *A Century of Spies*, Ed. Oxford University Press, New York, 1995

Richard Gid Powers — *The History of American Anticomunism*, Ed. The Free Press, New York, 1995

James Banford — *Body of Secrets, How America's N.S.A. Eaves Drop On the World*, Ed. Arrow Los Angeles.

Vasile Lăpăduşi, Constantin Gâdea Ioan Valer Man — *Spioni şi trădători*, Ed. Little Star Impex S.R.L., Bucureşti, 2003

col.(r) Remus Macovei — *Corupția şi Armata Română*, Ed. Muntenia, 2003

CUPRINS

Cuvântul editorului **5**
Capitol introductiv
UN SPION RUPE TĂCEREA **13**
Sănătos tun, pensionat pe caz de boală..... 13
Biografie de superspion 13
Comunitatea Serviciilor de Informații – propusă în 1990... de Pápá..... 14
Serviciile Secrete trebuiau curățite de trădători..... 15
Ce n-a avut Ceauşescu şi a refuzat Iliescu..... 16
În 1990, col. Gârz se dovedea... un nou Nostradamus !..... 16
„Omenirea va intra în epoca haosului" 17
„D.I.A. trebuie să se românizeze" 18
Propuneri pentru modernizarea Informațiilor Militare..... 19
„Axa Budapesta-Berlin" – marele pericol pentru România 20
În 1990, col. Gârz ştia ce va fi în 2007 !..... 20
Arhitectul Secretariatului C.S.A.T. 21
Securitatea era... în pragul dezastrului ? 22
Marea greşeală a lui Ceauşescu – model pentru 2007..... 23
CSAT contra CNI – teama pentru scaune..... 24
Noi propuneri pentru Comunitatea de Informații, acelaşi oponent: Ion Iliescu..... 24
Milică se dă... „părintele" CNI !..... 25
„Inițiativa Gârz" – luată în seamă după 15 ani..... 26
Serviciile de Informații sunt ale României, nu ale partidelor !..... 27
„Vidul de informații" – „realizarea" României 28
Agenția Națională de Informații, Analiză, Sinteză şi Evaluare.... 29
C.N.S.A.S. – o cangrenă pe bani mulți..... 29
Noi studiem „dosarele Securității, alții pe noi..... 30
Națiunile - spion 31
Românii migranți şi „civilizația prin contaminare"..... 31
I. DACĂ SPIONAJ NU E, NIMIC NU E... ..... **33**
Spionajul – cea mai veche profesie 33
Spionaj şi diversiune în România..... 33
Prezentul şi viitorul României – decise de... spioni..... 34
Moise şi Joshua – mari maeştri ai spionajului ! 35
Primul Holocaust din istorie – înfăptuit de evrei..... 36
Spionul Moise – format în Egipt..... 38
Alexandru şi Aristotel – profesorii armatelor moderne..... 39
Hannibal putea fi groparul Romei..... 40
Perfida Romă şi „pacea cartagineză"..... 41
Regele cânta la harpă şi... trăgea cu urechea 42
Universitatea Iaşi – la... 1.000 ani după Oxford !..... 43
Pentru binele țării, Vlad Țepeş s-a aliat cu... cel care i-a decapitat tatăl !..... 44

Dracula ataca numai noaptea... 44
Cuceritorul Constantinopolelui – noroc cu... cortul 45
Vlad Țepeş – cel mai mare... spion al vremii 46
Vlad – cu țeapa, Traian cu Axa... 47
Românii au o istorie... de plastilină ? 48
„Hoarda de Aur" şi... „Hoarda de Dolari" 48
Cum au scăpat românii de... maghiari, Vatican şi mongoli 49
Ivan cel Groaznic... pentru trădători 51
Opricinina – spaima boierilor trădători 51
Bolşevicii au desființat „Ohrana" dar au păstrat profesioniştii 52
Următorul pas pentru CNSAS: dosarele lui... E. Hoover 53
Napoleon – promovat de... Securitate 53
După 1990 avem securitatea trădătorilor şi mafioților... 55
Ambasada – avanpost al spionajului strategic 56
Spionajul diplomatic – interzis românilor !? 57
Ambasadorii Marilor Puteri – noile paşale... 57
Consilierii americani şi politica... României 58
Bismark, spionajul de masă şi zdrobirea Austriei şi Franței 59
România – jefuită „frățeşte" de Germania şi Rusia 61
România – saturată de... agenții Ungariei ! 62
Au venit americanii. Urmează federalizarea
sau divizarea României ?! 62
„Legea minorităților" şi bazele NATO –
bomboane pe coliva României 63
II. SPIONAJUL – „MOTORUL" EVOLUȚIEI ! 64
Primul război mondial – pierdut de... spioni 64
Axa Washington-Bucureşti:
trompa elefantului cu coada şoricelului... 65
S-a inventat radioul, au apărut „Orchestrele" 66
De la „Orchestra roşie" la „Electronic Intelligence" 66
Dacă n-ai... sateliți, să-ți faci ! 67
Spionajul a creat... computerul, radarul şi sateliții 68
III. ARTA SPIONAJULUI 69
Manualele de spionaj nu se găsesc în biblioteci 69
Avem generali cât NATO dar nu mai avem Armată ! 69
Singura lege a spionului: „Nu există nici o lege" ! 70
De la secretism la „societatea (prea)deschisă" 71
„Dosarul Pacepa" – testul trădării legalizate 72
România – devalizată de „războiul creierelor" 72
Criza rachetelor din Cuba... şi Turcia 73
Cățelușul lui Kennedy se dădea leu 74
Dănciulescu ataca... bazele aeriene britanice 75
Românii spionau şi filmau, contraspionii britanici...
culegeau căpşuni ! 76

Premierul britanic mințea la Londra,
adevărul ajungea la Bucureşti 77
Politicienii români – „drepți" sau la... Parchet 78
Independența – „floare de colț" 78
1.000 de ziariști americani – ofițeri ai CIA ! 79
Col. G. Dănciulescu – spaima Marilor Puteri 80
Spionii – cu eşecurile, şefii – cu succesele 81
IV. „VÂNAREA LIBERĂ" A „LEULUI BRITANIC" 82
SUA – „Paradisul spionilor" 82
Marea Britanie – o țară de... informatori 82
În week-end lucrează doar... spionii 84
Planul debarcării din Normandia – cunoscut de Cicero 85
Englezii – „idioți", germanii – „proşti" 85
„Criza din Cipru" – fără secrete pentru... Papá 86
Spionii de succes sunt... sancționați ! 87
Şef al Sectorului SUA din DIA 88
„A trădat Pacepa, a început demolarea !" 89
Şeful – spion sovietic, DIA – decimată 89
Planurile militare ale Ungariei – „tabú" pentru DIA ? 90
Sturdza – trădătorul care putea desființa România 91
Cartierul General al NATO – răvăşit de spionii români ! 92
Regulamentele de luptă – pasiunea D.I.A. 92
Spionii... aleargă şi după retragere ? 93
Spioni cu legitimații de... club 94
Spionii români – VIP-uri la Tribuna 0 a clubului „Arsenal" 95
Ziariştii-spioni se întâlnesc la Farnborough 96
„Ultima bătălie" – 10 colete de documentație militară ! 97
Muncă în zadar 98
V. RECRUTĂRI LA LONDRA 99
Suntem români sau americani ? 99
Recrutări la Londra 99
„Maharajahul" – recrutat „la rece" 100
Cum se face recrutarea unui „obiectiv" important 101
Ofițerilor DIA le plăceau bibliotecile. Militare 102
Momentul genial al recrutării 103
Week-end de spioni – studiul secretelor militare britanice 104
Un milion de spioni profesionişti, puțini prinşi 105
„Reabilitarea" trădătorului Pacepa –
umilirea Neamului românesc 106
Ce ar face spionii în Rai 106
Marii spioni – prețuiți şi serviți cu plăcere 107
„Tandemul" Dănciulescu-Gârz – model pentru... 007 ? 109
Motoarele IAR veneau de la... „Margareta" 109

VI. AXA WASHINGTON-LONDRA – SPIONAJ TOTAL PENTRU BUCUREŞTI !..... 111
La Academia Trupelor de Uscat, spionii români voiau să învețe..... 111
Col. Dănciulescu – specialist în sustrageri de secrete militare..... 112
Dănciulescu-Gârz adunau secrete... cu roaba 112
Cea mai mare „captură" a Tratatului de la Varşovia !..... 113
NATO – un nou K.O. românesc !..... 114
Industria de apărare a României – opera spionilor..... 115
Condus de col. Gârz, col. N. Călin... a devalizat SUA !..... 116
Col. Dănciulescu – „Terminator" la Washington şi Londra... 117
Londra – teribila şcoală de spionaj 117
Cum să faci un spion din... şofer..... 118
Ataşatul militar la Londra vorbea... doar rusa 119
Diplomația secretă – adevăratul Minister de Externe 119
„Ajutorul sovietic dezinteresat" – armament vechi şi revopsit... 120
Mareşalul Malinovski a făcut ce a zis Popa... 121
Dizidenții autentici erau în anii '50... 122
VII. AU VENIT AMERICANII. FALIMENTUL E TOTAL... 123
Întreprinderile mici şi mijlocii – doctrina falimentării României . 123
Armata României încape pe stadionul „Lia Manoliu"... 124
SUA au încălcat toate tratatele ! 125
Băsescu – 2007, ca Antonescu – 1944: fidel... dezastrului !.... 125
C-130 şi agenții de influență ai SUA 127
Băsescu dă cu pietre în industria de apărare... 128
Ce făcea Băsescu la Anvers ?..... 129
„Afacerea fregate" – o nouă „gaură neagră" pentru Armata României..... 130
Fregatele britanice – salvate de la tăiere de... corupția din România 130
Aleşi de români, conduşi de... Axă..... 131
VIII. MONARHIA... JEFUIEŞTE ROMÂNIA..... 133
Armata revine la vechile „tunuri"... 133
Uzina de la Cugir a mai fost falimentată... 133
„Sfântul" Iuliu Maniu trăda pe „bani grei" ! 134
Profesorul lui Băsescu prinde teroriştii... cu fregatele !..... 135
Modele interbelice pentru jaful postdecembrist 136
Afacerea Siskin – moartea piloților români 137
Trădătorii – îmbogățiți şi avansați, industria – falimentată..... 137
Unealta – pedepsită, ministrul – mutat..... 138
Carol I şi-a vândut hainele şi a făcut...castelele Peleş şi Bran. 140
IX. MODELUL ROMÂNESC – SPIONUL CU CLOPOȚEI..... 141
CIA şi drepturile „dulăului"..... 141
„În numele democrației sunteți ocupați !"..... 142
Noii „satrapi" de la Ambasada SUA 142

În SUA se specializează... agenții CIA 143
Acoperirile CIA – de la diplomați și ziariști
până la... „Corpul Păcii" 144
Imperiul economic al CIA 145
Agenția Centrală de... Invenții 146
Parlamentari iresponsabili sau trădători ? 147
Când se va înființa CNSAP(rivatizării) ?! 148
SRI semnalează, Mafia blochează... 148
Să nu faci ce zice Bush 149
Parlamentarii corupți și trădători se tem de serviciile secrete .. 150
Dosarul „Ungaria contra României" 151
Spionii Ungariei – în conducerea României 152
Parlamentul României inventează... spionajul castrat ! 153
Sindicaliștii de la... CIA și FBI 154
Lech Walesa și sindicaliștii români – dirijați de CIA 155
Cine îi controlează pe parlamentari ? Soacrele ! 156
La români, trădarea de la vârf începe... 157
„Paraşutiștii" din fruntea serviciilor secrete 159
Marea Curățenie Europeană –
vor dispărea „petele americane" 159
X. POLIȚIA POLITICĂ – DEMOCRATICĂ ÎN VEST, TOTALITARĂ ÎN EST ?! 161
Nu românii au inventat „poliția politică" 161
„Revoluția franceză" – „democrația" cu poliție politică 161
Siguranța Generală – născută de... țăranul român 162
Trădătorii – subiect tabú pentru CNSAS ! 163
„Dosariada" – McCarthismul românesc 164
„Listele negre" – lipsa de imaginație a CIA ! 165
McCarthy – manipulat de Edgar Hoover 166
Abraham Lincoln – „părintele" poliției politice din SUA 167
Şi FBI s-a „născut" în 1908... 167
FBI = KGB = Gestapo ! 168
„Vitejiile" FBI 169
„Stâlpii" democrației americane: 169
FBI, procesele politice și asasinatele 169
„Conspirația comunismului / terorismului internațional" 171
Zeci de milioane de americani au dosare „democratice" 172
FBI are amprentele a... 180 milioane de americani !!! 172
Lagărele de concentrare din SUA așteaptă doar „oaspeții" 173
„Beneficiarii revoluțiilor: nulitățile, ... 174
trădătorii, carieriștii etc" (Danton) 174
Diversiunea Liviu Turcu 175
„Dosariada" – o nouă operațiune pentru dezbinarea românilor .. 175
Anexe 177
Bibliografie selectivă 183